

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · quart període · sèrie P · número 79

Ple del Parlament

Sessió 39, primera reunió, dimecres 19 d'octubre de 2022

Vicepresidència primera en funcions de presidenta, H. Sra. Alba Vergés i Bosch

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Compareixença del president de la Generalitat per a donar compte de la modificació en l'estructura i la composició del Govern 350-00008/13	5
Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya de suport a Mohamed Said Badaoui 401-00025/13	42
Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya de suport al territori de l'Administració Autònoma del Nord i l'Est de Síria 401-00024/13	44
Pregunta al Govern sobre la gestió de les obres de la línia 9 del metro 310-00379/13	45
Pregunta al Govern sobre el sobreesforç del professorat en el sistema educatiu 310-00371/13	46
Pregunta al Govern sobre la participació de la pagesia en la gestió del Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural 310-00376/13	48
Pregunta al Govern sobre les polítiques digitals en el Govern 310-00377/13	50
Pregunta al Govern sobre l'augment del cost de l'energia per a les empreses 310-00378/13	52
Pregunta al Govern sobre la política lingüística a la universitat 310-00367/13	54
Pregunta al Govern sobre les darreres mesures relatives als drets sexuals i reproductius 310-00368/13	55
Pregunta al Govern sobre l'impuls a la formació professional 310-00369/13	57
Pregunta al Govern sobre la facilitació de la tramitació de les autoritzacions per a crear restes vegetals 310-00370/13	58

Pregunta al Govern sobre la situació de la cúpula dels Mossos d'Esquadra	60
310-00372/13	
Pregunta al Govern sobre la situació dels serveis d'atenció al desenvolupament infantil	62
310-00373/13	
Pregunta al Govern sobre la situació dels centres escolars a la Bisbal d'Empordà (Baix Empordà)	63
310-00374/13	
Pregunta al Govern sobre les afectacions per la sequera dels darrers mesos	65
310-00375/13	
Pregunta al Govern sobre la dispensació de medicaments per als pacients amb càncer	67
310-00366/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'endarreriment de Catalunya en matèria d'energies renovables	69
317-00209/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre les actes dels acords de la taula de diàleg relatius a l'ús del castellà a les escoles	70
317-00210/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment de l'acord signat amb En Comú Podem relatiu als pressupostos de la Generalitat per al 2022	72
317-00213/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actuació dels Mossos d'Esquadra com a quart poder	74
317-00212/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva capacitat de representar la Catalunya sencera	76
317-00216/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la facilitació de l'aprovació dels pressupostos de l'Estat	77
317-00215/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la visió constructiva de la política i l'agenda europea del Govern	78
317-00211/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva confiança en el conseller d'Interior i la conveniència de destituir-lo	80
317-00214/13	
Homenatge en memòria de l'exdiputat Josep Fornas i Martínez	82
401-00023/13	
Projecte de Llei del pla estadístic de Catalunya 2023-2028 i de modificació de la Llei 23/1998, del 30 de desembre, d'estadística de Catalunya	85
200-00008/13	
Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de l'economia de l'hidrogen verd (posposada)	98
300-00229/13	
Proposició de Llei de modificació de la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya	99
202-00023/13	
Proposició de Llei de modificació de l'article 14 de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació	116
202-00037/13	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

Sessió 39.1

La sessió s'obre a les nou del matí i dos minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general i el lletrat Xavier Muro Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per a donar compte de la modificació en l'estructura i la composició del Govern (tram. 350-00008/13). President de la Generalitat. Substanciació.

2. Preguntes amb resposta oral.

3. Homenatge en memòria de l'exdiputat Josep Fornas i Martínez (tram. 401-00023/13). Junta de Portaveus. Substanciació.

4. Projecte de llei del Pla estadístic de Catalunya 2023-2028 i de modificació de la Llei 23/1998, del 30 de desembre, d'estadística de Catalunya (tram. 200-00008/13). Comissió d'Economia i Hisenda. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 405).

5. Proposició de llei de modificació de la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya (tram. 202-00023/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 121, 62).

6. Proposició de llei de modificació de l'article 14 de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació (tram. 202-00037/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant el Ple (text presentat: BOPC 277, 68).

7. Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de l'economia de l'hidrogen verd (tram. 300-00229/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.

8. Interpel·lació al Govern sobre el procés de preinscripció i la planificació de l'oferta formativa de la formació professional el curs 2022-2023 (tram. 300-00231/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre la paràlisi recurrent del Govern i els plans per a afrontar la propera crisi (tram. 300-00227/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre el pla pilot per a una renda bàsica universal (tram. 300-00228/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre la situació política actual i la continuïtat de la catorzena legislatura amb un govern en minoria (tram. 300-00233/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures (tram. 300-00232/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre el parc d'habitatge social (tram. 300-00225/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00226/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre la necessitat de dissolució de les cambres de la propietat (tram. 300-00230/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impuls de la política forestal (tram. 302-00192/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la creació de la companyia energètica pública i el desplegament de les energies renovables (tram. 302-00194/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la crisi energètica i social (tram. 302-00196/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió del Cos de Mossos d'Esquadra (tram. 302-00193/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures per a paliar els efectes de la crisi en les famílies i les empreses (tram. 302-00195/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les urgències derivades de la triple crisi (tram. 302-00197/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els canvis legislatius per a lluitar contra les ocupacions delinqüencials d'immobles (tram. 302-00198/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bon dia, diputades, diputats. Comença la sessió.

Abans de començar l'ordre del dia, els recordo que la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple i, d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran avui al matí, com a segon punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

També, d'acord amb el que estableix la Moció 111/XII, del Parlament de Catalunya sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2022 hi ha un total de 1.686 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

(Eulàlia Reguant i Cura demana per parlar.) Senyora diputada...

Eulàlia Reguant i Cura

Sí; gràcies, vicepresidenta. Per demanar, en virtut de l'article 35.2, una junta de portaveus extraordinària, fruit de la detenció ahir de Mohamed Said i l'Amarouch, amb ordre de deportació.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. *(Marta Vilalta i Torres demana per parlar.)* Diputada Vilalta, portaveu...

Marta Vilalta i Torres

Sí; moltes gràcies, vicepresidenta. També en la línia del que ha dit la portaveu del Grup Parlamentari de la CUP, nosaltres també ens sumem a aquesta petició, a través de l'article 35.2 del Reglament del Parlament de Catalunya, per poder celebrar una junta de portaveus i poder fer una declaració en denúncia d'aquesta situació, que condemnem, de la detenció del Mohamed Said i també de l'Amarouch Azbir.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

D'acord, diputades, gràcies. Doncs, tal com diu l'article 35.2, la sollicitud de dos grups parlamentaris de la Junta de Portaveus..., i, si els sembla, faríem aquesta Junta de Portaveus extraordinària en acabat del primer punt de l'ordre del dia, que és la compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per donar compte de la modificació en l'estructura i la composició del Govern. Faríem una pausa, la Junta de Portaveus, i reprendríem amb el segon punt de l'ordre del dia, que és la sessió de control al Govern, havent, doncs..., si així ho acorda la Junta de Portaveus, tenint la possibilitat de llegir aquesta declaració davant del Ple.

Compareixença del president de la Generalitat per a donar compte de la modificació en l'estructura i la composició del Govern

350-00008/13

Per tant, si els sembla bé, ara comencem amb el primer punt de l'ordre del dia, que és, precisament, la compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per donar compte de la modificació en l'estructura i la composició del Govern. D'acord amb l'article 172 del Reglament i l'article 23.3 de la Llei 13/2008, de 5 de novembre, de la Presidència de la Generalitat i del Govern, i atès que el president de la Generalitat ha sol·licitat comparèixer davant del Ple del Parlament per donar compte de la modificació en l'estructura i la composició del Govern, té la paraula el president de la Generalitat de Catalunya, molt honorable senyor Pere Aragonès i Garcia.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, vicepresidenta, membres de la Mesa, conselleres i consellers, diputades i diputats, molt bon dia a totes i a tots. Comparec davant del Ple del Parlament per donar compte de les modificacions en la composició i l'estructura del Govern de la Generalitat de Catalunya. Una compareixença fruit d'uns canvis motivats per l'abandonament, no desitjat per part meva, del Govern per part dels consellers designats a proposta del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Aquesta situació ens porta a obrir una nova etapa. I en aquesta nova etapa, reafirmem, en primer lloc, tota la voluntat d'atendre les urgències de la ciutadania. I, en especial l'atenció als efectes de l'augment del cost de la vida sobre les famílies i les empreses. En segon lloc, el convenciment que cal seguir impulsant el conjunt de transformacions que ens vam comprometre a l'inici de la legislatura, la transformació social verda, feminista i democràtica. I, en tercer lloc, la necessitat d'afrontar qüestions de fons que exigeix la societat catalana, com la fi de la repressió i la voluntat majoritària de decidir el futur polític del país votant.

Fer front, doncs, a la crisi conjuntural, transformar el país i resoldre el conflicte polític amb l'Estat. Aquests són i eren els objectius del Govern de la Generalitat quan vam iniciar la legislatura, i aquests segueixen sent els objectius, que continuarem impulsant amb tota la determinació, amb la incorporació de nous consellers i conselleres a qui cal valorar la capacitat i la voluntat de fer un pas endavant en un context social i econòmic de màxima complexitat.

Faré doncs una exposició breu dividida en tres parts. En primer lloc, un agraïment als consellers i les conselleres sortints. En segon lloc, una exposició sintètica de com hem reestructurat el Govern a nivell d'àmbits. I, en tercer lloc, una reflexió final de com crec que hem d'afrontar conjuntament la nova etapa que s'inicia, amb el convenciment que en aquest Parlament hi ha representats els grans consensos de la societat catalana, des de la clara i inequívoca voluntat de progrés social, generant benestar, oportunitats i prosperitat per a tothom, fins a l'ampli consens entorn de la fi de la repressió i del referèndum per resoldre el conflicte polític amb l'Estat.

Consensos com aquests formen part de la societat catalana, hi són presents, en defineixen la posició política. I l'obligació de tots els que som avui aquí és tenir la capacitat de traduir-los en mesures, accions i polítiques concretes. Tenir la capacitat de teixir aliances per millorar la vida de la ciutadania i donar resposta a les demandes de la societat. És així com demostrem tota la nostra vocació de servei públic, tota la vocació de servir la ciutadania, tota la capacitat de transformar i de fer avançar el país. I serà necessari abandonar l'immobilisme, abandonar qualsevol temptació de bloqueig i d'enrocament en un moment de dificultats, en què la ciutadania necessita i exigeix que tothom sumi per tirar endavant el país.

I això passa per arribar a acords i construir enteses. I aquesta és la meva predisposició i la meva voluntat. Avançar projecte a projecte, mesura a mesura, arribar a enteses amb totes les formacions amb qui compartim una inequívoca voluntat de

progrés social. Arribar a acords amb totes les formacions amb qui compartim que la ciutadania de Catalunya té dret a decidir. Ho hem fet en el passat en contextos amb menys urgències socials i econòmiques. I per això estic convençut que avui arribar a acords és la millor opció si pensem en les necessitats de la ciutadania. És imperatiu i ningú es pot inhibir d'una responsabilitat que, en bona part, és compartida.

Com els deia, començo agraint públicament la feina feta per tots i cadascun dels consellers i conselleres que van formar part del meu Govern a proposta de Junts. Ho he dit i repetit aquests dies i no em cansaré de fer-ho, estic satisfet per la feina feta, conjuntament, aquest primer any de legislatura. I em dol i em sap greu que la decisió del seu partit impliqui que no podem continuar treballant plegats.

Estic molt satisfet de projectes que hem iniciat, com l'Aina o l'extensió de la fibra òptica arreu del territori; dels bons pressupostos d'aquest any 2022 i del projecte, que ja estem treballant per a l'any que ve; de les noves delegacions de la Generalitat que estem obrint arreu del món; de la rebaixa de les taxes universitàries i de l'impuls del català a l'educació superior; de com estem potenciant l'atenció primària i reforçant la salut mental; dels canvis que estan experimentant les polítiques d'habitatge i de l'impuls del pacte nacional per a la justícia.

Són projectes que vam començar a treballar amb el vicepresident Puigneró, el conseller Giró, la consellera Alsina, la consellera Geis, el conseller Argimon, la consellera Cervera i la consellera Ciuró. A tots ells i a totes elles els vull agrair la feina feta. També al vicepresident Puigneró, a qui la pèrdua de confiança política a causa d'uns fets coneguts per tothom no ha d'amagar l'agraïment per la feina feta. Agraïxo la feina i garanteixo que els nous consellers i conselleres, que han assumit un compromís amb el Govern i la ciutadania, donaran continuïtat a aquestes iniciatives que he estat explicant.

Conjuntament, doncs, hem impulsat moltes iniciatives i molts projectes. A finals de setembre havíem executat més d'un quaranta per cent del pla de Govern, en una clara mostra que anem a bon ritme. En menys d'un any i mig hem aconseguit iniciar bona part dels compromisos inclosos en el pla de Govern. És una mostra que el Govern ha treballat, ha funcionat i ha avançat i que estem complint amb els compromisos adquirits. Sempre es pot millorar, evidentment, i soc el primer que m'ho exigeixo, però les avaluacions es fan a finals de legislatura, no a un any i escaig d'haver començat. Per això, reitero davant de la cambra que no comparteixo la decisió de Junts d'abandonar les responsabilitats de Govern de forma precipitada, amb la feina a mig fer, i, sobretot, en un moment de dificultats on la ciutadania ens exigeix que li oferim el millor de nosaltres mateixos.

I aquí convindran amb mi que es serveix millor i s'és més útil a la ciutadania des del Govern, que no pas des de l'oposició. Prenent decisions, transformant, governant. En definitiva, fent que les coses passin. No comparteixo, doncs, la decisió de Junts d'abandonar les responsabilitats de govern i abraçar el que podia ser una oposició còmoda en el relat polític, però crec que poc útil per a la ciutadania. Però no entraré en retrets. Estic convençut que queda molta feina a fer i que en aquest Parlament també l'hem de fer, conjuntament. Hem de ser capaços de trobar la forma de seguir impulsant moltes de les iniciatives que teníem entre mans, molts projectes iniciats per representants d'aquest espai polític que han abandonat el Govern, però que nosaltres assumim com a propis, perquè formen part d'un pla de govern i que continua sent vàlid per seguir impulsant la transformació social, verda, feminista i democràtica a la que em vaig comprometre a la investidura.

Els viatges llampec de govern a oposició per mi són difícils d'explicar i d'entendre, però no haurien de dificultar vies d'entesa, malgrat el soroll del moment. I per això espero que tothom actuï com a partits responsables i s'ofereixi sempre una oposició constructiva. Cal preservar la legitimitat de les institucions, de totes les institucions de Catalunya. Les institucions democràtiques de Catalunya, començant pel Govern i pel Parlament, són un dels principals actius del nostre sistema de repre-

sentació democràtica. Les institucions del país són les que representen totes i tots, la pluralitat i la diversitat de la societat catalana, el millor exemple de la voluntat de ser, col·lectivament.

I gràcies a aquestes institucions hem avançat com mai abans en aquests darrers quaranta anys. I si avui la nació catalana és prou forta i prou ambiciosa per plantejar-se assumir la plena sobirania és gràcies a la feina de construcció nacional que s'ha fet i que no hem de deixar mai de fer. I el pitjor favor que ens podem fer és contribuir a desprestigiar unes institucions que tant ens va costar aconseguir i que tantes vegades hem hagut i hem de defensar.

A partir d'aquí, tots hem d'acceptar que el país no s'atura i, per tant, el Govern, tampoc. El divendres 7 d'octubre, al vespre, Junts va anunciar que abandonava les responsabilitats de govern i diumenge al vespre tancàvem aquesta crisi donant a conèixer els noms dels nous consellers i conselleres, dones i homes que representen també un país divers i plural, amb qui compartim una clara vocació transformadora, una clara voluntat de progrés i una inequívoca voluntat de fer que Catalunya decideixi amb llibertat el futur col·lectiu. Màxima ambició nacional, màxima ambició social. Sense cap renúncia. Sense caure en el fals debat, que durant massa anys ha protagonitzat l'agenda política a Catalunya, que ens obligava a haver d'escollir entre polítiques socials i enfortir la possibilitat que Catalunya sigui una república independent en el marc de la Unió Europea.

Cal fer les dues coses alhora. Incorporem, doncs, persones compromeses, disposades a fer un pas endavant en un moment de màxima dificultat com el present. Persones que amb la seva trajectòria i el seu compromís representen la majoria sobiranista i de progrés que hi ha en aquest Parlament i que sense cap mena de dubte ens ajuden a dirigir-nos a aquest vuitanta per cent de la ciutadania que comparteix aquests grans consensos de la fi de la repressió i d'un referèndum per decidir el futur del país.

Hem incorporat una economista de solvència contrastada com Natàlia Mas, al capdavant del Departament d'Economia i Hisenda. És la primera vegada en quaranta anys, des del restabliment de la Generalitat, però en noranta des de l'etapa moderna i contemporània de la institució, que una dona assumeix aquesta responsabilitat. I els puc assegurar que pel treball compartit estic convençut que trencarà sostres i estarà absolutament a l'alçada. Hem incorporat... (*Aplaudiments*) un exalcalde metropolità amb un ampli coneixement del país, com Juli Fernández, a la conselleria de Territori, també diputat d'aquest Parlament i que coneixen molt bé per la seva capacitat infatigable de treballar. Un metge de dilatada experiència, també en l'àmbit de la gestió sanitària, de l'avaluació, també en l'àmbit de la recerca sanitària, com Manel Balcells, al capdavant de la conselleria de Salut. Una persona d'absoluta referència, amb un compromís amb el país i amb la seva gent i una llarga trajectòria acadèmica, com Joaquim Nadal, per liderar la conselleria de Recerca i Universitats. Una persona amb una mirada inequívocament emancipadora del que han de ser els pilars de l'estat del benestar, com Carles Campuzano, al capdavant de la conselleria de Drets Socials i amb una experiència en la configuració de molts dels pilars de l'estat del benestar que tenim i que gaudim avui aquí. Un referent de compromís pels drets i les llibertats individuals i col·lectives, com Gemma Ubasart, per impulsar la conselleria de Justícia, de Drets i de Memòria amb aquesta mirada i acció transformadores. I una figura clau del que hem viscut com a país en aquests darrers anys, i molt especialment ara en fa cinc, el 2017, com Meritxell Serret, que assumeix la conselleria d'Acció Exterior i Unió Europea, un àmbit que coneix molt bé arran de l'exili forçat a Brussel·les, en el que va desenvolupar una gran tasca com a delegada del Govern de Catalunya davant de la Unió Europea.

A tots ells i a totes elles els vull mostrar públicament el meu agraïment per fer aquest pas endavant en l'actual context. La feina que us pertoca –que ens pertoca– assumir no és senzilla, és molt complexa, però estic convençut que donareu el millor

de vosaltres mateixos. Que participeu del Govern amb aquesta voluntat de treballar en positiu i que m'ajudareu a donar resposta als tres objectius de govern que situa-va a l'inici de la meua intervenció: fer front a la crisi econòmica i social que estem vivint, agreujada per les conseqüències de la guerra a Ucraïna; avançar en aquestes grans transformacions estructurals del país, i treballar per resoldre el conflicte polític amb l'Estat.

Més enllà dels noms, de les persones que assumeixen aquests lideratges, que evidentment és rellevant, els canvis en el Govern també han comportat transformacions en l'estructura del Govern, amb una redistribució de competències per facilitar la governança en aquesta nova etapa. En aquest sentit, hem reforçat la conselleria de Presidència, encapçalada per la consellera Vilagrà, dotant-la de totes les eines encaminades a fer funcionar tota la maquinària de govern. D'aquesta manera, Presidència assumeix les competències de polítiques de transparència, bon govern, govern obert, dades obertes i participació, i qualitat democràtica i els processos electorals provinents de l'antiga conselleria d'Assumptes Exteriors i Govern Obert. D'Economia i Hisenda, Presidència incorpora les polítiques de difusió de l'activitat del Govern i la gestió i la comunicació corporativa institucional de l'Administració de la Generalitat i el seu sector públic. De Vicepresidència, les polítiques d'atenció ciutadana, informació de serveis i programes de l'Administració, coordinació i direcció dels sistemes d'informació i telecomunicacions, les polítiques de ciberseguretat i de serveis d'identificació electrònica, d'identitat i de confiança digital. De Vicepresidència, assumeix també la direcció de les delegacions territorials del Govern de la Generalitat, i de Justícia, incorpora afers religiosos.

Pel que fa a la conselleria d'Empresa i Treball, el conseller Torrent assumeix la promoció i defensa de la competència provinent de l'anterior Departament d'Economia i Hisenda, i de l'anterior Departament de Vicepresidència, les polítiques de societat digital, la confecció i direcció de les polítiques d'innovació del sector de tecnologies digitals avançades referents a les ciutats intel·ligents, dades massives i tecnologies mòbils.

I, finalment, l'actual conselleria de Territori, encapçalada pel conseller Juli Fernández, incorpora, de l'antiga conselleria de Drets Socials, les polítiques d'habitatge, que inclouen la planificació territorial sectorial d'habitatge, la planificació i construcció d'habitatges d'obra nova per part de la Generalitat, l'activitat de foment en matèria d'habitatge, tant la promoció pública i privada d'habitatges com de rehabilitació en l'entorn urbà i en el món rural, la gestió del patrimoni públic d'habitatges de la Generalitat, l'ordenació de l'edificació i control de qualitat del procés i productes d'edificació, i les polítiques de rehabilitació d'habitatges en barris i nuclis històrics, així com les actuacions de foment, del programa de barris i àrees urbanes d'atenció especial. I també Territori incorpora, provinent d'Economia i Hisenda, la licitació de tota l'obra pública de la Generalitat, per tant, l'adscripció d'Infraestructures.cat a la conselleria de Territori.

Aquestes són les incorporacions i les modificacions de l'estructura de la Generalitat que hem fet per iniciar una nova etapa i poder dur a terme tots els compromisos que ens hem fixat com a Govern. Compromisos com els inclosos en l'escut social que vaig anunciar en el marc del debat de política general i que inclou un primer..., un primer paquet de mesures de 300 milions d'euros per acompanyar persones vulnerables, especialment a les famílies i els joves, a les empreses i els emprenedors, i també mesures destinades a fer un salt endavant en la transició energètica davant l'important augment del cost de la vida, que ens està afectant a totes i a tots.

Mesures que vull repassar, que portarem a terme, en qualsevol cas. Augmentar el bo social tèrmic en un cinquanta per cent, amb ajudes directes a les famílies vulnerables d'entre 173 i 541 euros per fer front als augments de la factura de llum i gas. Ajudes de cent euros per infant escolaritzat per compensar el fort increment de les

despeses de material escolar, doncs, que totes les famílies han notat aquest mes de setembre. Ajudes de 250 euros al mes per als joves que vulguin accedir a un habitatge. Ampliació de la T-Jove dels vint-i-quatre als trenta anys. Ajudes per impulsar la transició energètica, tant pel que fa al teixit empresarial com en els propis habitatges, per tant, en l'àmbit residencial.

Ara és el moment d'estar al costat de la ciutadania, al costat de la gent. I, per tant, no ens inhibirem de les nostres responsabilitats. Jo no estic disposat a fer-ho. Ningú pot renunciar a adoptar mesures com aquestes, mesures que reforçarem en el marc del pressupost 2023, amb noves propostes que estem treballant i acabant de perfilar.

En paral·lel, cal continuar impulsant les quatre grans transformacions a què ens vam comprometre. En l'àmbit social, amb iniciatives tan rellevants com el que és la gratuïtat del P2 o la implementació del pacte nacional per a la indústria. La transformació verda, amb l'impuls, per exemple, de l'energètica pública. La transformació en clau feminista, amb iniciatives pioneres al món com els permisos adoptats i acordats amb els sindicats de la funció pública, permisos per a les servidores públiques per dolor menstrual i per dol perinatal –mesures clarament innovadores. I la transformació en clau democràtica amb el fons complementari de riscos per protegir els servidors públics, que, per exercir la seva responsabilitat, són amenaçats pel Tribunal de Comptes.

Fer front a les urgències del moment. Transformar el país amb visió de futur, i alhora, no oblidar mai que queda pendent de resoldre el conflicte polític amb l'Estat. I aquí cal acabar d'una vegada per totes amb tota forma de repressió. I la repressió existeix. I, si hi ha alguna diputada o algun diputat que creu que la repressió no existeix, que miri aquest Parlament. Hi veurà diputats que estan sent represaliats pel seu compromís amb el futur de Catalunya i perquè Catalunya pogués decidir el seu futur, com el diputat Josep Maria Jové o el diputat Lluís Salvadó; o pel seu compromís en lluitar contra el feixisme, com la diputada Reguant; o els diputats Puig i l'exdiputat Juvillà; les conselleres Garriga, Serret i Tània Verge, o el conseller Torrent i tota la resta de membres de l'anterior Mesa del Parlament. Si algú tenia algun dubte que la repressió existeix, que pensi en tots aquests noms que tenim aquí dins de l'hemicicle.

Només són exemples, sumats a desenes i centenars de noms que no són coneguts per la ciutadania, que són anònims. Però són exemples de companys i companyes escollits per la ciutadania que o són o haurien de ser en aquest hemicicle i segueixen sent víctimes d'una repressió que cal aturar i que cal resoldre. Cal acabar amb la repressió i cal abordar com donem resposta a la voluntat majoritària de la ciutadania de Catalunya de decidir amb llibertat el futur polític del país. I aquesta és la via per resoldre el conflicte polític amb l'Estat: la via de la democràcia, la via d'empoderar la ciutadania. Ho he defensat sempre i ho seguiré fent amb tot el convenciment i amb tota la determinació.

Per aquesta raó, vaig proposar un acord de claredat, que identifiqui, de forma compartida per tothom, com i quan Catalunya pot tornar a exercir el dret a decidir. Un acord inspirat en experiències internacionals. S'ha fet referència al Canadà i al Quebec. No en forma de llei adoptada pel Parlament federal, com en aquell moment, sinó un acord sorgit des de Catalunya, d'aquest Parlament. Experiències com també, en la mateixa mesura, la del Regne Unit i Escòcia, que va permetre fer un referèndum ara fa vuit anys. Experiències que ens inspiren per fer el nostre camí, d'acord amb la pròpia realitat catalana i d'acord amb la voluntat majoritària de la ciutadania. Resoldre les divergències, els conflictes polítics. Resoldre com volem que sigui el nostre país en democràcia, deliberant, debatent i votant.

Volem recollir el màxim suport i la màxima complicitat de la societat catalana. Volem visualitzar i donar forma a aquesta àmplia majoria social que vol decidir el futur del país votant. Cal posar-li rostre, cal escoltar-la i cal actuar en conseqüència. I a partir d'aquí, amb aquest consens, anar a defensar amb tota la força la posició de Catalunya davant de l'Estat. Soc molt conscient que no serà fàcil. Això és evi-

dent. Però és un camí transitable, és un camí possible i no em fa por obrir camí. És la meua responsabilitat i assumeixo que, quan toca obrir camí, qui va davant és qui ha d'apartar més els esbarzers, és qui agafa més esgarrinxades. Però algú ha d'anar davant i obrir camí. Estic convençut que podem obrir camí. Un camí cada vegada més ample on hi pugui caminar amb comoditat el conjunt de la societat catalana. És un camí que se centra en els drets i les llibertats. Se centra de nou en la democràcia i aquesta, sense cap mena de dubte, crec que és la principal virtut de la proposta de l'acord de claredat.

I, a partir d'aquí, majories en aquest Parlament, que serà –n'estic convençut– alguna de les qüestions que formaran part de les intervencions dels grups parlamentaris. La meua pregunta és: hi ha majoria en aquest Parlament? Estem disposats a construir una majoria en aquest Parlament per tirar endavant i reforçar l'escut social per fer front a les conseqüències de l'augment del cost de la vida? Hi ha majoria? Estem disposats a construir aquesta majoria? Jo estic convençut que sí. Hi ha majoria en aquest Parlament per afrontar la transformació verda en clau de transició energètica justa, equilibrada i que arribi a tothom? Estic convençut que sí. Hi ha majoria en aquest Parlament, comptant la posició de cadascuna de les diputades i diputats, per un clar compromís, en clau feminista, per orientar el conjunt de polítiques de la Generalitat, per avançar cap a la igualtat de gènere i la fi de la discriminació? Jo estic convençut que sí. Hi ha una majoria en aquest Parlament que vol sumar esforços per acabar amb la repressió? Rotundament, hi és.

Hi ha una majoria per fer possible l'exercici del dret a decidir en un referèndum? Hi existeix, és àmplia i és transversal. Cadascú amb el seu matís, cadascú amb la seva posició, cadascú partint d'una determinada concepció de país. Però aquestes majories existeixen. I la nostra obligació és posar-nos d'acord. Hi ha majoria en aquest Parlament per aprovar un pressupost que incorpora 3.000 milions d'euros que destinarem a millorar la vida de la ciutadania i crear noves oportunitats? Si ens centrem en les mesures del pressupost, sí, estic convençut que sí, que no deixarem passar l'oportunitat de construir majories, no a favor d'un govern –que això ja assumeixo que enceto una etapa de legislatura marcada per la complexitat–, sinó a favor de les mesures que som capaços de construir entre totes i tots.

Totes aquestes majories existeixen; hi són. Hi ha totes les majories per fer possible aquestes iniciatives i conjunt de propostes incloses en el pla de govern que vam aprovar a l'inici de legislatura. Les majories hi són. I s'expressaran en votacions si posem per davant l'interès de país i deixem enrere l'interès de partit. Les majories existeixen i és qüestió de voluntat política i de coratge. I, en aquest sentit, destinaré tots els esforços a construir acords que ens permetin avançar. Ho faré construint-los mesura a mesura, projecte a projecte, perquè el que és important és el que fem per a la ciutadania. El que és important és que el resultat de la nostra acció política en aquest Parlament i la que porta a terme el Govern..., el que és important no són els titulars, no és que alguns podem estar aquí amb debats més fàcils o més difícils, el que és important és l'impacte per a la ciutadania. Com millorem les condicions de vida de la nostra ciutadania. I, per tant, aquest Govern no s'aturarà. Davant de cada problema, treballarem per trobar-hi una solució. I aquesta és la responsabilitat que vaig assumir davant de la cambra, davant de la ciutadania de Catalunya, i la continuaré exercint.

Tot això és especialment rellevant amb el nou pressupost de 2023. Un projecte que, fins a la sortida del Govern per part de Junts, va ser liderat pel conseller Giró. Un projecte que no incorpora cap canvi substancial que pugui justificar de forma –jo crec– coherent, per què fa deu dies es podia donar suport a fer aquest pressupost i ara no. Per tant, aquí l'únic canvi ha estat que un grup ha passat del Govern a l'oposició. I que jo sàpiga, aquest canvi del Govern a l'oposició no ha vingut mai motivat per diferències en el pressupost, per tant, si atenem a la nostra responsabilitat davant de la ciutadania, no hi hauria d'haver canvis de posició.

Per tant, crec que si deixem al marge els interessos que la nova ubicació en el joc parlamentari pot fer que pugui portar a terme cada grup –interessos que són legítims, però que no poden passar per davant de la ciutadania–, si deixem al marge aquests interessos, podem estar molt a prop d'arribar a un acord per impulsar el pressupost 2023. Serà un molt bon pressupost, un pressupost que parteix de les necessitats de la ciutadania i de les transformacions que estem impulsant.

Per tant, en els propers dies, a part del treball que es va iniciar amb els grups parlamentaris, que intensificarem, un treball destinat a enfortir consensos i construir aliances, també parlarem amb els diferents agents socials i econòmics per poder introduir millores i propostes, perquè realment siguin uns pressupostos que no siguin els pressupostos d'un govern, sinó que siguin els pressupostos de la ciutadania de Catalunya, en definitiva, uns pressupostos de país.

La prioritat, com he dit des del primer moment, és treballar amb els diferents grups parlamentaris, especialment amb els qui des de l'inici de legislatura hem anat fent acords amb relació a la governança del país. Si hi ha voluntat per part de totes les parts, els podem reeditar. La meva hi és, i cal que totes les formacions implicades –independentment dels nous rols si ara, doncs, s'està a l'oposició–..., crec que totes les formacions implicades han de clarificar si podem comptar amb la seva voluntat d'acord.

Iniciem una nova etapa que ens obliga a tots i a totes a treballar amb mentalitat oberta i amb mà estesa. Jo, el primer. A mi em trobaran sempre amb aquesta actitud, buscant construir majories, mesura a mesura, projecte a projecte per enfortir l'estat del benestar, per enfortir el teixit productiu, per crear noves oportunitats; buscant construir majories cada vegada més àmplies i transversals, per fer avançar el país amb tota l'ambició nacional, per resoldre les qüestions de fons com són el conflicte polític amb l'Estat. I en aquest àmbit, crec que també hem de ser clars. Tots els qui volen jugar un paper important en les decisions que prenem i que fan referència al país s'hi han de sentir implicats. No es pot fer veure que el conflicte i la repressió no existeixen. Els problemes s'han d'abordar. Encara que sigui des de la discrepància, els problemes s'han d'abordar; no abordar els problemes d'avui ens genera més problemes per demà.

Cal sortir de la zona de confort i construir acords i jo hi estic disposat. Per això avui l'immobilisme..., si realment volem avançar i la ciutadania de Catalunya vol avançar i ens demana que avancem al seu costat, l'immobilisme no és una opció. En definitiva, mesura a mesura, projecte a projecte, negociant, sumant complicitat, construint aliances, construint consensos, fent aflorar majories que existeixen en aquest Parlament, perquè són presents a la societat, amb tot l'esforç i amb tota la voluntat política. Treballar amb aquesta voluntat de construir acords amplis, acords transversals, de construir camins amplis, vies àmplies és l'exemple de com es governa per al país sencer, de com es governa per a la Catalunya sencera, amb la voluntat d'arribar a tots els territoris, amb la voluntat d'arribar a tothom.

I així afrontem la nova etapa del Govern, la segona part de la legislatura, buscant acords, projecte a projecte, mesura a mesura, per donar resposta a les urgències del moment provocades per la inflació, per impulsar la transformació del país amb una clara visió de futur i per posar fi a la repressió i aconseguir que el conjunt de la ciutadania de Catalunya voti en llibertat quin ha de ser el futur polític del país.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, president. A continuació, intervindran els representants dels grups parlamentaris per un temps màxim de deu minuts cadascun. En primer lloc, té la paraula el diputat Salvador Illa i Roca, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Senyora Vergés, senyor Aragonès... Què necessita avui Catalunya? Què ens demanen avui els catalans i les catalanes? Què és el que toca fer, el que ara convé fer a Catalunya? Aquesta és la pregunta fonamental que ens hem de formular en aquest moment tan complex, de canvis d'abast tan profund, que estem vivint.

Els catalans i les catalanes demanen, des del meu punt de vista, que sense perdre més temps, centrem els nostres esforços en resoldre els problemes reals que tenen i que siguem capaços d'actuar amb més sentit comú i amb més sentit de país. Això és el que toca fer; això és el que ara convé a Catalunya. I això vol dir fer bàsicament dues coses. En primer lloc, endreçar la política catalana i, en segon lloc, protegir la societat catalana, garantint que ningú queda endarrere –cohesió social–, i garantint que seguim generant prosperitat transformant la nostra economia.

Ordre. Ordre a la política i ordre a la societat. Endreçar la política catalana significa acabar amb les dinàmiques de confrontació d'aquesta darrera dècada. Significa recuperar les dinàmiques d'acord i de consens i significa aturar el deteriorament de la nostra política i de les nostres institucions d'autogovern. Ara convé acabar amb el desgovern, tot el contrari, senyor Aragonès, del desgavell d'aquest darrer mes i mig. Ara convé generar més certeses que incerteses, tot el contrari del que vostè fa amb els seus exsocs de govern. Ara convé un govern fiable, tot el contrari del Govern més feble de la història de l'autogovern de Catalunya. Ara convé garantia que es compleixen els acords –per a quan la convocatòria de la taula de diàleg entre catalans, senyor Aragonès? Ara convé que les notícies siguin les polítiques i no els polítics. Els catalans són avui incapaçs, després d'un any i mig gairebé de govern seu, d'identificar una sola política del seu Govern. I ara convé exercir i millorar l'autogovern, tot el contrari del còmode victimisme que vostè practica.

Protegir la societat catalana després d'una pandèmia que ens ha posat a prova, enmig d'un atac als valors europeus..., protegir la societat catalana significa garantir que ningú queda endarrere i significa seguir generant prosperitat.

Ara convé acabar amb la inseguretat, tot el contrari de la caòtica direcció del Cos dels Mossos d'Esquadra, senyor Elena. Ara convé desplegar, amb diàleg amb els agents socials, un pla de xoc per pal·liar els efectes de l'augment de preus, tot el contrari d'unes mesures insuficients que vostè va presentar, sense haver-les acordat amb els agents socials. Ara convé reforçar la sanitat, tot el contrari de l'incompliment reiterat dels acords d'aquest Parlament per reforçar l'atenció primària. Ara convé potenciar l'educació, tot el contrari de deixar, per segon any consecutiu, vint mil estudiants de formació professional sense poder cursar els estudis que han triat. Ara convé aprofitar els fons europeus Next Generation, tot el contrari de l'absència que practica el seu govern en el lideratge d'aquesta qüestió. Ara convé transformar les nostres fonts d'energia, tot el contrari, també de la política d'absència de lideratge en aquesta qüestió –estem a la cua d'Espanya en aquesta matèria. Ara convé apostar per les infraestructures, tot el contrari d'ordenar telefònicament al seu exvicepresident que no assisteixi a la signatura d'un conveni per obtenir fons del Govern d'Espanya per fer un tram de la ronda del Vallès. (*Aplaudiments.*) Ara convé millorar el nostre finançament autonòmic, tot el contrari de la política de cadira buida que vostè practica.

Només quan Catalunya s'endreci políticament, només quan Catalunya s'endreci socialment, podrem recuperar el lideratge a Espanya i a Europa. Vostè demà, per cert, va a Europa; és una bona notícia, té el meu suport. Jo hi aniré la setmana entrant; li faré arribar dies abans la meva agenda per si puc ser útil en traslladar algun missatge del seu Govern.

Diputats i diputades, permetin-me que els traslladi una convicció sincera: si les coses es fan bé, Catalunya tornarà a estar al capdavant, liderant Espanya i Europa, atraient talent, fomentant la creativitat i donant sortida, si fem les reformes administratives que cal fer, a la vitalitat de la societat catalana.

Senyor Aragonès, vostè fa gairebé un any i mig que va ser investit president per aquesta cambra. Va ser investit president amb setanta-quatre vots, corresponents als grups d'Esquerra Republicana, Junts per Catalunya i la CUP. Al cap de pocs mesos, el Grup Parlamentari de la CUP li va retirar el suport, no aprovant els pressupostos que vostè va presentar en aquesta cambra. Fa tres setmanes, al debat d'orientació de política general, del qual el debat d'avui podríem dir que n'és un epíleg, vostè va comparèixer en aquest debat d'orientació de política general amb el suport de seixanta-cinc diputats, corresponents als grups d'Esquerra Republicana i Junts per Catalunya. Una setmana després, el grup de Junts per Catalunya li va retirar el seu suport. Avui té trenta-tres diputats, el Govern més dèbil de la història de l'autogovern de Catalunya.

El seu govern no té un problema de composició. Jo agraeixo també als consellers que han cessat en les seves responsabilitats la dedicació que han tingut a Catalunya –ho dic des de la discrepància en moltes de les polítiques que han impulsat, però els hi agraeixo la dedicació–, i felicito sincerament els nous consellers que avui ocupen el banc del Govern i els hi desitjo, a més a més, molts èxits. Els seus èxits seran els èxits de Catalunya. Per cert, des del govern alternatiu de Catalunya estem a la seva disposició en allò que puguem ajudar perquè el país vagi endavant.

El problema del seu Govern no és de composició, el problema del seu Govern és de viabilitat parlamentària. I avui no ha aclarit res, més enllà d'expressar un bon desig. Quina viabilitat parlamentària té el seu Govern? No improvisem, que no és moment d'improvisar –no improvisem.

Els primers passos que hem vist del seu Govern són..., anava a dir «decebedors», més que decebedors, molt preocupants. Vostè va anunciar el dia 12 d'octubre que prorrogaria els pressupostos, que l'1 de gener no hi hauria uns pressupostos... Sí, vostè va dir que l'1 de gener no hi hauria uns pressupostos aprovats. Jo li dic, senyor Aragonès, miri, jo li vaig guanyar les eleccions a vostè. Tinc més suport popular que vostè en aquesta cambra i li he ofert suport per aprovar els pressupostos. Jo li dic: si vostè vol, ens posem a negociar; si vostè vol, dimarts que ve pot portar un pressupost a aprovar a Govern amb el suport del meu grup. I si vostè vol, l'1 de gener –si vostè vol, l'1 de gener– hi haurà uns pressupostos en vigor a Catalunya, que és el que Catalunya necessita ara, que és el que convé ara a Catalunya. (*Aplaudiments.*) Prou d'excuses. Té tot el dret de rebutjar-ho, però li estic oferint una majoria per aprovar un pressupost –li estic oferint una majoria per aprovar un pressupost–, molt notable. Que el primer grup del Parlament de Catalunya li ofereixi suport per negociar els pressupostos..., bé, vostè té tota la legitimitat per rebutjar-ho, però no vingui llavors a dir que «no podem», que «no trobem». Té tot el suport.

I escolti'm, en fi, no vull..., vull ser molt respectuós, però un punt d'ingenuïtat en dir..., després de fer fora el seu soci de govern, en dir ara que vol reeditar el seu suport per al pressupost. No ho entenc (*aplaudiments*) –no ho entenc, no ho entenc, no ho entenc. I no parlo en nom de ningú, eh? –i no parlo en nom de ningú–, però no ho entenc –no ho entenc. Expliqui'm-ho més bé, si us plau, a la rèplica. Què vol dir que fa fora el vicepresident?, què vol dir que...?, i ara diu «vull reeditar el suport, ens hem de seguir entenent». Bé, doncs, en fi, a mi des de fora em sembla una mica difícil veient el que he vist. I callo moltes coses, no?

I el segon pas, els Mossos d'Esquadra. Prou. Vostè sap, senyor Joan Ignasi Elena, que tinc i té tot el meu respecte personal. Prou. Prou d'interferències polítiques; prou d'interferències polítiques al Cos dels Mossos d'Esquadra. El que han de fer –i no fan– és donar suport als divuit mil servidors públics que componen el Cos de Mossos d'Esquadra. I el que no han de fer –i sí que fan– és treure les mans del Cos de Mossos d'Esquadra. (*Aplaudiments.*)

Des de quan un conseller decideix qui promociona a comissari? És un concurs de mèrits i capacitats. Però des de quan hem vist això? Per favor, una mica de pudor –una mica de pudor.

Davant d'aquests dos primers passos preocupants, vull reiterar el capteniment que tindrà el meu grup parlamentari. És un capteniment de seguir construint una alternativa, que no vol desestabilitzar res –ho fan tots sols vostès, això– (*rialles*), que vol seguir practicant una política útil i que vol estendre la mà.

Li vaig oferir en el debat d'orientació de política general quatre pactes; els reitero avui aquí. Un primer pacte per millorar, un pla de xoc social –li hem fet arribar la nostra proposta, importa 850 milions d'euros–, un pla per refer la llei forestal, un pla de seguretat ciutadana –triïn vostès, o la CUP o nosaltres– i els pressupostos.

Ja li he dit, en matèria de pressupostos, si vostè vol, podem arribar a un acord aquest cap de setmana, no hem d'esperar més. I l'1 de gener Catalunya pot tenir uns pressupostos aprovats, en vigor, que és el que demana la societat catalana.

Acabo amb una reflexió i vull plantejar també en aquesta cambra un risc que hauríem de mirar d'evitar. La reflexió: jo tinc molt respecte, senyor Aragonès, per les persones que tenen conviccions fermes i coherència. Ara, la temeritat no és bona. I és una temeritat perdre el sentit de la realitat. I en política parlamentària, confondre els suports que un té no és bona qüestió, i rebutjar els oferiments que se li fan, en fi, ratlla la temeritat. Vostè sabrà. El risc: anteposar els interessos de partit als interessos de país, pensar més en vostè que en Catalunya. Espero que no ho faci.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

En segon lloc, té la paraula el diputat Albert Batet i Canadell, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Presidenta Borràs, membres de la Mesa, president Aragonès, membres del Govern, consellers i conselleres, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. Volem començar aquesta intervenció amb un agraïment i un reconeixement als consellers de Junts per Catalunya. (*Aplaudiments.*) Gràcies al vicepresident Puigneró, al conseller Giró, a la consellera Alsina, a la consellera Geis, al conseller Argimon, a la consellera Cervera i a la consellera Ciuró. Des de Junts per Catalunya estem molt orgullosos de la seva excel·lent feina al servei de la gent i del país, i de la seva determinació per avançar cap a la independència. I ens sentim molt orgullosos de la seva lleialtat a l'acord d'investidura del president Aragonès i, sobretot, de la seva lleialtat al poble de Catalunya.

També volem aprofitar aquesta intervenció per desitjar sort als nous consellers i conselleres. Amb la seva llarga trajectòria política, ja saben que la necessitaran, que els farà més falta que mai. Perquè aquest és un govern sense la confiança del Parlament, sense la confiança d'aquesta cambra, és un govern que neix dèbil. Esquerra no va guanyar les eleccions. El president Aragonès, vostè, va ser investit amb setanta-quatre diputats. D'aquests setanta-quatre, quaranta-un li han retirat la confiança i ara només té el suport de trenta-tres, trenta-tres diputats de 135. O, dit d'una altra manera, hi ha cent dos diputats d'aquest Parlament de 135 que no li donen suport.

Avui, per responsabilitat i per respecte a les institucions, hauria d'explicar a la ciutadania i al conjunt del país quins suports té el seu Govern per tirar endavant la legislatura. Suposo que els consellers i les conselleres són conscients de les enormes debilitats i de les enormes limitacions que té la gestió del dia a dia en un govern de trenta-tres diputats. Per això li preguntem, president, com pensa tirar endavant la legislatura? Quina confiança parlamentària té el seu nou Govern? Creu que és responsable liderar el país d'aquesta manera?

La realitat és que vostè està sol. La realitat és que vostè ha triat estar sol. És una decisió exclusivament seva. Tenia altres opcions, algunes de molt senzilles: complir els acords que van permetre la seva investidura. (*Aplaudiments.*) Però vostè ha dimissió d'aquesta responsabilitat. El màxim responsable que es trenqui una coalició és el

seu president. I vostè no va fer res per mantenir-la. I no serà perquè no ho vam intentar, i ho sap.

A dia d'avui, president, no té cap acord, no ha pogut presentar cap acord amb cap altre grup parlamentari. Per tant, cal que prengui decisions. No pot configurar i centrifugar les responsabilitats només en els altres. Perquè, segons vostè, la culpa és sempre de tothom menys de vostè. Mai li hem sentit ni un bri d'autocrítica. Si vostè incompleix l'acord de legislatura d'investidura amb la CUP, la culpa és de la CUP. Si vostè incompleix l'acord d'investidura amb Junts, la culpa és de Junts. Si vostè incompleix l'acord d'investidura de Pedro Sánchez amb el PSC, la culpa és del PSC. Si vostè no acaba tenint la majoria parlamentària per aprovar els pressupostos, la culpa serà de tots els grups menys de vostè. Doncs, home, seriositat i criteri de realitat. (*Aplaudiments.*)

President, la raó de ser de la seva investidura ja no té sentit. És el president de la Generalitat amb el suport més insignificant de la història d'aquest Parlament, insignificant. I ara la composició del nou Govern torna a demostrar que ha abandonat la principal aposta del programa de govern pel qual vostè va tindre la confiança en la seva investidura, que és culminar el procés d'independència. I, curiosament, de totes les majories que ha dit avui que tenia aquest Parlament, l'única que no ha esmentat és culminar el procés d'independència de Catalunya.

I que ha dimitit d'aquest projecte ho demostren declaracions dels seus nous consellers. O vostè comparteix amb el conseller Nadal que l'U d'Octubre no va ser un referèndum? O vostè comparteix amb el senyor Campuzano que la defensa del referèndum del Primer d'Octubre no tenia cap de les condicions per convertir-se en un mandat democràtic efectiu, com va dir ell mateix en una entrevista a *Público*? O vostè comparteix amb la senyora Ubasart, com va dir –fa deu dies, eh?, a Reus, fa deu dies–, que el principal debat del catalanisme ara hauria de ser com afrontar el debat sobre la plurinacionalitat *del Estado español*? O vostè comparteix amb la consellera Ubasart que cal promoure campanyes d'odi a Catalunya, com va dir ella mateixa amb referència al president Mas. Claredat, president, claredat. Potser ara s'entén millor que mai perquè vostè ni volia ni nosaltres podíem continuar en aquest Govern.

Vostè ha preferit prioritzar l'hegemonia de partit davant l'interès de país. I ho demostra amb el fet que quan ha hagut de remodelar el seu govern podia haver aprofitat l'oportunitat per canviar altres conselleries. Perquè és evident que hi ha coses que no funcionen, com, per exemple, el Departament d'Educació, amb enormes conflictes amb la comunitat educativa. O, per exemple, el Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Hisenda Rural, que té tot el primer sector molt descontent. O, per exemple, el Departament d'Interior. És clar, vostès van dir que començava una nova etapa, que no hi hauria soroll i que seria un govern sense soroll. Doncs déu n'hi do, la primera setmana d'aquest govern, quin soroll amb la crisi del Cos dels Mossos d'Esquadra.

I l'evidència definitiva que és un govern de partit i no de país és quan s'elimina el Departament de Polítiques Digitals. Quin error. Justament quan Catalunya havia sigut pionera, capdavantera. Quin error. És un greu error en ple segle XXI, en plena transformació digital, eliminar l'aposta estratègica feta fins ara amb el vicepresident Puigneró al capdavant.

Davant d'un govern dèbil, davant un govern sense la confiança d'aquesta cambra, que ha renunciat al principal projecte pel qual va ser investit. Davant d'un govern de partit que busca la seva hegemonia i no l'interès de la ciutadania, doncs, Junts per Catalunya serem fermes i responsables, pensant en la gent i pensant en el país. Junts per Catalunya serem exigents i propositius en defensa de la solvència i de la independència. I des de Junts per Catalunya tenim un compromís sòlid de treballar per defensar els principis pels quals la ciutadania ens va fer confiança en les eleccions de fa un any i mig. En tot allò que faci a la solvència i a la independència, nosaltres hi serem. Nosaltres, Junts per Catalunya, no dimitirem de les nostres obligacions.

Serem lleials al mandat del Primer d'Octubre i serem lleials a les necessitats de la ciutadania de Catalunya.

De fet, ens vam veure obligats a prendre una decisió difícil, amb actitud de responsabilitat. No es pensi que no ha estat una decisió dolorosa, ho ha estat, però, un govern de coalició no és un govern d'un sol partit. Un govern mai pot respondre a interessos de partit i un govern té el deure de respondre a interessos de país. De la mateixa manera que un president té l'obligació de complir els acords que va signar en la seva investidura.

Junts per Catalunya som un partit responsable que vol ajudar la gent a resoldre els seus problemes i les seves necessitats. Som un partit amb vocació de govern, amb màxim respecte a les nostres institucions, dels catalans i de les catalanes, per encarar els reptes de futur i de transformació del país. Som un partit que defensa la unitat de l'independentisme com a únic camí possible per assolir la república catalana. I així ho seguirem fent, perquè aquest és el nostre ADN. I no ens desentendrem de res de tot això, ans el contrari. Sap on som. Sap qui som. I sap quin és el nostre projecte polític. Junts per Catalunya serem lleials a les necessitats de la ciutadania. Serem lleials al país per millorar el dia a dia de la gent, per garantir el seu progrés i el seu benestar i per assolir la independència.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació té la paraula el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao, en nom del Grup Parlamentari VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, presidenta. Señor Aragonès, hace unas semanas usted compareció en esta cámara para presentar sus propuestas para el futuro de Cataluña y rendir cuentas de sus últimos dos años de gobierno. Y realmente, a tenor de lo ocurrido, y sobre todo por lo que usted nos presentó aquí, podríamos hablar de dos años de desgobierno. De una ruina caótica en la que unos y otros han sumido a nuestra tierra, condenándola a la cola de todos los registros positivos y a la cabeza de todos esos problemas que hacen imposible el día a día de nuestros ciudadanos. Años y años perdidos, señor Aragonès. Cuantas cosas se podrían haber hecho por mejorar la vida de los catalanes... Y en lugar de eso, ustedes han preferido ahondar en su agenda ideológica separatista, que lo único que ha provocado es ruina y división. Ruina para todos, salvo para esa élite que hoy se pelea, unos con otros, Aragonès con la señora Borràs, simple y exclusivamente para mantener sus cuotas de privilegios.

Años perdidos por luchas de poder. A ningún catalán le sorprende, no sé si lo sabe, la ruptura de su gobierno. Que Aragonés esté peleado con Junts o que Junqueras no se hable con Puigdemont, nada sorprende a los catalanes. Estamos acostumbrados, porque es más de una década de batallas intestinas por ver quién se queda con el botín del separatismo.

Años perdidos por culpa también de su politización del Cuerpo de Mossos d'Esquadra. Sus injerencias políticas permanentes han provocado guerras internas en el cuerpo, dimisiones en cascada. Sí, más de siete mandos distintos en cinco años. Mientras ustedes seguían distraídos en sus particulares juegos de tronos en los Mossos d'Esquadra, la inseguridad ha tomado las calles en Cataluña y se ha convertido en una auténtica amenaza para todos los catalanes.

Años perdidos también porque ha habido varios partidos que lo han permitido. El colaboracionismo del PSC no es algo nuevo, señoría, no es una invención suya. Es algo que lleva ocurriendo muchísimo tiempo, que forma parte de un proceso superior cuyo objetivo último es destruir los pilares de nuestra nación para avanzar en su España federal. Ahora, el señor Illa, se presenta como el garante del equilibrio en Cataluña. Pero tengo que darle, por una vez, la razón, señor Illa, porque sin usted no habría señor Aragonés y sin PSC no habría separatismo. *(Aplaudiments.)* Nadie me-

que los líderes socialistas para apuntalar el proceso de destrucción permanente de Cataluña. Nadie mejor que usted, señor Illa, para ser la muleta de Aragonès allí donde siempre lo necesite.

Pero no se apure, señor Illa, que en el Congreso de los Diputados la situación es justamente la contraria, no hay mejor bufón del sanchismo, que el señor Rufián. Es vergonzoso, realmente es vergonzoso que el PSC continúe engañando a sus votantes, a esforzados trabajadores de Cataluña, mientras apoya y respalda todos y cada uno de los mantras del separatismo, que no son otra cosa que los grandes responsables de su padecimiento.

Los nuevos cargos del Govern profundizan en las grandes premisas de esta Administración: división, incapacidad y odio al diferente. En realidad, nada cambia más que el apellido con respecto a los anteriores *consellers*. Y no esperamos nada, absolutamente nada más que ver cómo ustedes van a seguir permanentemente avanzando en su proyecto rupturista.

Podría haber aprovechado, señor Aragonès, en esta crisis para reformar su Gobierno, per adaptarlo, por ejemplo, a la situación económica de los catalanes, reduciendo quizás, por ejemplo, el número de *conselleries* o la carga económica sobre las familias y los trabajadores. Pero no, ustedes han preferido mantener todo igual, porque para ustedes su última prioridad son los ciudadanos de a pie.

Mientras ustedes siguen repartiéndose los cargos, nombrado a amiguetes en las embajadas y nombrado ingentes cantidades de direcciones generales que nos cuestan a todos los catalanes más de 30 millones de euros, ¿a los catalanes, sabe lo que les preocupa, señor Aragonès?, por ejemplo, cómo van a pagar la factura de la calefacción; por ejemplo, cómo van a pagar el encarecimiento de la cesta de su compra o cómo van a pagar la gasolina o los impuestos que ustedes les ponen para ir a trabajar o si van a llegar a tiempo a la operación a la que ustedes les han condenado a estar en listas de espera o, por ejemplo, cómo van a pagar la manutención de los mayores o si van a pasar en las próximas semanas a esa lista de exclusión social y de pobreza generalizada en Cataluña. Y a todo eso, señor Aragonès, pagan los catalanes los más caros impuestos de toda España.

También usted podría haber aprovechado la oportunidad para desalojar a imputados y procesados de su Govern. Pero no, tampoco ha sido así, ha incluido a una nueva, a Meritxell Serret, como *consellera* d'Acció Exterior, imputada por el golpe de estado del Uno de Octubre.

En resumen, señor Aragonès, no sé a qué ha venido usted hoy aquí. Ha presentado como novedad lo que es una costumbre arraigada en esta cámara, su fanatismo ideológico, sus luchas de poder y sus crisis permanentes en su Gobierno. Y no me cabe ninguna duda de que este Gobierno durará lo que a ustedes les interese. Si su objetivo fuera servir de verdad a los catalanes, ya habría dimitido hace mucho tiempo. Durará, seguramente, hasta que vea conveniente convocar elecciones cuando peor le venga a Junts o cuando mejor le venga a su formación política. Quién sabe si después de Navidad, en las elecciones de mayo. Lo que está claro es que el destino de los catalanes está en manos de un grupo de caprichosos y de sus anhelos por permanecer en el poder.

Cataluña necesita medidas urgentes, señor Aragonès. La situación política, económica y social es muy preocupante y el inmovilismo de este Gobierno solo ha conducido a agravar todavía más los problemas. Sé que usted siempre mira hacia otro lado cuando nuestro grupo parlamentario denuncia los problemas reales de los catalanes.

Y lo hizo, por ejemplo, con la islamización de Cataluña, una realidad palpable para cualquiera que no viva en una burbuja de lujo y derroche o para cualquiera que pise un barrio humilde. Es un clamor, señor Aragonès. Como es un clamor en toda Cataluña que los catalanes necesitan empleos estables y salarios dignos. Es un clamor también que nuestros hijos merecen escuelas libres de adoctrinamiento, de odio

y de persecución al que no trague con sus postulados. Es un clamor también en Cataluña, señor Aragonès, que sus políticas migratorias suicidas nos han conducido al precipicio, que favorecer la llegada masiva de inmigrantes provoca inseguridad y que el centro y los barrios de Barcelona, por ejemplo, son hoy lugares peligrosos para todos.

Es un clamor, señor Aragonès, que sus políticas climáticas arruinan a las clases medias y trabajadoras. Que hoy, en la factura de la luz y el gas, pagamos su rechazo a explorar y explotar nuestros recursos naturales. Y que su negativa a revertir la situación está condenado a la dependencia a generaciones futuras.

Es un clamor también, señor Aragonès, que su despilfarro económico endeuda a generaciones de catalanes, que de nada sirve subir el gasto político y que cada vez hay más ciudadanos en las colas del hambre por culpa de su ineptitud. Es un clamor que su abandono del sector industrial ha provocado que pasemos de la punta de España a la cola, que perdamos empleos, que no se sustituyen por otros, y que hoy la Cataluña industrial es un viejo recuerdo del pasado por su culpa.

Es un clamor que el campo también necesita ayudas. Que los catalanes que viven en el interior ansían soluciones y que perseguirles con sus normativas obsesivas y absurdas no va a solucionar ni uno solo de sus problemas. Es un clamor que los jóvenes necesitan acceder a una vivienda, que sus políticas proocupación solo favorecen a los delincuentes y que hay que devolver de una vez por todas el derecho a la propiedad privada a todos los catalanes.

Señor Aragonès, es un clamor que ustedes no van a hacer absolutamente nada para resolver los problemas que he expuesto anteriormente. Sus medidas atentan contra el sentido común y contra las familias y los trabajadores, contra todos esos catalanes, señor Aragonès, que lo único que quieren es que les dejen vivir en paz, que les dejen vivir tranquilos con sus familias y no tener miedo ni a perder sus trabajos, ni a que atraquen a sus hijas o a no poder adquirir una vivienda.

Deje de abrir camino, como ha dicho usted, señor Aragonès, porque el único camino que usted abre es a la degradación, a la inseguridad y a la exclusión social. Váyase, señor Aragonès, y convoque elecciones urgentes.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, té la paraula el diputat Xavier Pellicer Pareja, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, bon dia. Gràcies, vicepresidenta. President, diputats, diputades, consellers, conselleres... Bé, miri, president, ja fa massa setmanes que compareix al Parlament i que ho fa per parlar de governs i de desgovernos, de desavinences que poc o res tenen a veure amb política o amb estratègies polítiques. I, en definitiva, ja fa massa que assistim a un espectacle que és lamentable i que la població ni entén ni es mereix.

Veiem estupefactes com mentre hi ha un desnonament cada cinquanta-cinc minuts a Catalunya durant el mes d'octubre, centenars previstos a Barcelona, vora cinquanta a ciutats com Tarragona, Badalona o Sabadell –on només aquest matí se'n produiran cinc, si no ho evita el moviment per l'habitatge, no el seu Govern, el moviment per l'habitatge–..., doncs això, veiem estupefactes que mentre hi ha un desnonament cada cinquanta-cinc minuts, que quan els aliments i els productes bàsics s'han encarit un quinze per cent els darrers mesos, que quan cada cop més gent pateix, i molt, per arribar a final de mes i per pagar la llum, l'aigua, el gas i l'habitatge, en aquest Parlament, passem hores i hores parlant de batalles partidistes d'un exgovern i d'un govern que cada cop interessa a menys gent.

I no interessa a ningú, pensem nosaltres, perquè ni aquest Govern ni l'anterior té cap tipus de voluntat de donar resposta a les principals problemàtiques que viu el nostre país i la gent del nostre país. Ni el Govern que avui ens presenta, ni el Govern

que fa unes setmanes estava en plena crisi interna, ni el Govern que va sortir a mitjats de l'any passat de la investidura.

I avui ens ve a presentar un Govern que diu que és del vuitanta per cent, que, per nosaltres, no és res més que el mateix de sempre, sense cap canvi, el Govern dels exs, dels exconvergens, dels excomuns i dels exsocialistes, que ja ens apunten quines seran les polítiques d'aquest Govern. Continuaran sent les de la reproducció de la sociovergència, del pacte de foment del treball, i de la falsa normalització de les relacions amb l'Estat.

I, mentrestant, patim una crisi econòmica galopant, una crisi ecològica que està portant el planeta al límit, i una crisi oberta amb l'Estat que segueix colpejant-nos una vegada i una altra amb repressió i més repressió, i amb persecució política i més persecució política. Un estat que té com a missió fonamental protegir els interessos i privilegis dels més poderosos, de les elèctriques, dels bancs i dels fons voltors, i, sobretot, de mantenir a tota costa la unitat de la pàtria.

I per si amb això no n'hi hagués prou, a Catalunya patim també una crisi institucional constant d'uns partits que no estan i no estem a l'alçada des de fa ja massa temps, i amb unes circumstàncies que requeririen molt més. El Govern del què vostè està al capdavant fins fa poques setmanes, s'ha negat a avançar cap a l'autodeterminació, i s'ha negat a tirar endavant propostes que la gent del nostre país necessita. Pensem que han cremat una nova oportunitat d'obrir un nou cicle, i que han fet encara molt més gran la distància entre les institucions i la gent d'aquest país. I el Govern que avui ens porta és el mateix, més de no voler fer els canvis que necessitem, més de no voler abordar els principals reptes als que ens enfrontem com a societat i com a poble: pobresa, desigualtat, vida digna i un futur de llibertat per al nostre país. I és més del mateix, perquè sabem perfectament que les propostes que fem fa un mes aquí mateix, al debat de política general, serien igualment rebutjades pel Govern d'avui que pel Govern de fa un mes.

Control de preus; control públic de l'aigua, la llum i el gas; renda bàsica universal; control de les actuacions policials i reparació de les víctimes de violència institucional; no col·laboració amb batudes racistes ni amb cap iniciativa vinculada a la llei d'estrangeria o als CIEs. Precisament, ahir, Mohamed Said, veí de Reus, va ser detingut per la Policia Nacional, després de trenta anys de residir al nostre país, sent un ciutadà català, i al qual se li estan negant els seus drets per aquesta maleïda llei d'estrangeria. (*Aplaudiments.*)

Recuperar uns serveis sanitaris i públics cent per cent; combatre les sentències del TSJ que volen acabar amb la llengua catalana; desplegar veritable sobirania amb empreses públiques en els sectors estratègics com la banca pública, la farmacèutica pública o una elèctrica pública que competeixi amb els grans lobbys energètics i que garanteixi la llum a preus assequibles per a tota la ciutadania.

Aquestes són les propostes que fem la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar. Aquestes són les propostes que el país necessita per garantir una vida digna a tota la població, aquestes són les propostes que el Govern d'ERC i Junts rebutjava ara fa un mes, i que el seu Govern sembla que seguirà rebutjant, perquè, malauradament, el del Govern anterior i el de l'actual, el seu full de ruta està molt lluny de garantir els drets de la gent del nostre país. Perquè, a més, és un govern que s'ha salvat d'una qüestió de confiança que clarifiqui quin suport té a través dels comuns i el Partit Socialistes. I això ha passat perquè és un govern que no té cap intenció de posar damunt la taula que l'única manera d'escarrassar drets per als catalans i catalanes és confrontant-se amb l'Estat.

No es pot voler governar per a la gent i garantir drets sense combatre un estat que sustenta, en la defensa de la unitat d'Espanya, la negació de drets individuals i col·lectius i la repressió constant, i, a més a més, l'aconentament de les grans empreses i els poders econòmics, perquè precisament això és el que fa que el seu govern sigui sustentat per aquests partits.

I ara deixi'm fer un petit parèntesi per dirigir-me als que han estat els seus socis preferents en aquesta legislatura. Ahir va sortir a la llum una notícia escandalosa: l'Ajuntament de Premià de Dalt, governat per Junts i el PSC, han contractat els matons de Desokupa com a assessors, una organització mafiosa que es dedica a fer desnonaments de forma illegal i violenta. Un grupuscle que entre els seus matons de gimnàs hi té guerrillers ultranacionalistes serbis, boxejadors neonazis que porten tatatges de Rudolf Hess. Senyor Batet, senyor Illa, què és això? Què és això? Aquestes són les polítiques d'habitatge del Partit Socialistes de Catalunya?, senyor Illa, són aquestes? Aquestes són les polítiques d'habitatge de Junts per Catalunya?, senyor Batet, són aquestes? (*Aplaudiments.*)

I tornant a la qüestió, hi ha alternativa, i tant que n'hi ha, i és possible, o, com a mínim, és menys impossible que pretendre que a través de seure amb l'Estat, un estat que, precisament, ens nega tots aquests drets, els aconseguirem. L'alternativa, per nosaltres, el full de ruta a seguir, el camí per avançar és sumar el projecte independentista a través de la garantia de drets socials per a tota la població, mostrant la realitat, mostrant que dins l'Estat i en el marc de l'Estat és impossible garantir aquests drets.

I de nou, els reiterem un exemple que ens sentiran dir per activa, per passiva i milers de vegades: hem de garantir el dret a un habitatge digne; hem d'aturar els desnonaments; hem de regular els preus dels lloguers; hem d'expropiar els pisos de bancs, grans tenidors i fons voltors, i hem d'expulsar els fons voltors de Catalunya. I aquesta és la manera de sumar cada cop més catalans i catalanes al projecte independentista, perquè només des del projecte independentista podem garantir-ho. (*Aplaudiments.*) Els desnonaments vulnereu tot tipus de legislacions internacionals, convenis de drets fonamentals, la pròpia legislació catalana. I, per tant, un govern que estigués al costat de la gent, que volgués avançar en la via independentista el que hauria de fer és aturar-los de forma immediata, sigui amb ordre judicial o sense.

Hem de respondre a aquest mantra de que no es pot actuar contràriament als jutges quan vulnereu drets. Si els jutges vulnereu drets, l'executiu té el deure de respondre-hi i, per tant, el deure de no actuar i de no permetre que a través de la competència judicial es desnonin famílies vulnerables. I això té conseqüències, i això no és un camí fàcil, i ho sabem perfectament. I això té conseqüències polítiques, conseqüències judicials i conseqüències penals, però és el deure d'un govern que està al costat de la gent.

I si amb aquesta no col·laboració perdem la competència judicial dels Mossos d'Esquadra, quina és la següent jugada? Què passa després? O, al contrari, si no ho fem, on ens posem? Sent el braç executor de l'Estat? Sent el braç executor dels grans interessos de la banca i els fons voltors? Doncs fem-ho. Que retirin la competència judicial als Mossos d'Esquadra. Qui vindrà a fer els desnonaments a Catalunya? La Guàrdia Civil? La Policia Nacional? Doncs que vinguin.

La gent d'aquest país, el vuitanta per cent d'aquest país, no vol desnonaments, i està preparada per combatre que hi hagi desnonaments i està preparada per donar una resposta als desnonaments. I el que vol és que el Govern estigui al costat de la gent. Això és el consens del vuitanta per cent d'aquest país.

I, ja per acabar, cal tenir present que les greus conseqüències de les polítiques d'aquest Govern al servei de Foment del Treball, al servei de la normalització de les relacions amb l'Estat, són duríssimes. El que cal és un partit, un parlament i un govern que respongui a les necessitats de la gent i d'aquest país, que il·lusioni, que mobilitzi, que faciliti l'obertura d'un nou escenari de lluites i de conquestes. Perquè no hi ha un altre camí contrari. I dir el contrari és enganyar la població.

Acabo presidenta. La CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, l'esquerra independentista, el moviment popular seguirem treballant incansablement per obrir aquest nou escenari i per fer de dic de contenció a les polítiques d'un estat i d'un govern auto-

nòmic que resten, resten força, resten capacitat de mobilització, resten drets i resten esperances a un futur millor per als catalans i les catalanes.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Ara té la paraula la diputada Jéssica Albiach Satorres, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a totes i a tots. Benvinguts i benvingudes, les noves conselleres i consellers d'aquest Govern. Evidentment, tota la sort i tots els encerts. I també benvingut, president, al que jo diria que és el seu tercer debat d'investidura, perquè això ve a ser el seu tercer debat d'investidura, després d'haver perdut tots els suports de les formacions polítiques que el van convertir, a vostè, en president.

En un debat d'investidura, el candidat, la candidata ve a la cambra a presentar el seu projecte i a obtenir els suports, no només d'aquest Parlament, sinó també per convèncer la ciutadania. I jo li he de dir que, malauradament, president, avui vostè té la sort que a aquest debat d'investidura no s'haurà de votar, perquè vostè ha arribat amb el suport de trenta-tres diputats i diputades i sortirà d'aquí amb el suport de trenta-tres diputats i diputades. Són vostès el Govern ara mateix en minoria absoluta, que parla del vuitanta per cent, però que té el suport del vint-i-u per cent.

Però és que, si mirem més enllà d'aquest Parlament, avui sabem que la meitat de Catalunya considera que el més sensat seria que en el nostre país se celebraren unes eleccions. I, per tant, la pregunta és clara: com pensa vostè convèncer la meitat de catalans i de catalanes que la millor opció és que vostè continue al capdavant d'aquest Govern de la Generalitat amb el suport de trenta-tres diputats i diputades i no anar a eleccions. Perquè estarà d'acord amb mi que la cosa no ha començat amb bon peu. Hi ha hagut una crisi de govern, i vostè podria haver aprofitat la situació, per exemple, per cessar el conseller Cambray, un dels consellers d'Educació (*aplaudiments*) que més qüestionat ha estat al nostre país.

I, tanmateix, quina ha sigut la primera gran decisió d'aquest Govern d'Esquerra Republicana en solitari? Doncs cessar el comissari en cap dels Mossos d'Esquadra, que vostès –no Junts, vostès mateixos, Esquerra Republicana– van nomenar fa només deu mesos, després de cessar el major Traperó. I, a més, ho han fet sense explicacions convincents i amb fortes sospites i acusacions d'intents de politització del Cos de Mossos d'Esquadra. Per tant, han començat vostès, el Govern en solitari d'Esquerra Republicana, igual que van acabar el seu Govern amb Junts per Catalunya: entre bronques, soroll i crisis.

I també l'hi hem de dir, president: quin serà el seu programa? Perquè a hores d'ara no sabem si Esquerra Republicana en solitari té alguna cosa a oferir-nos, més enllà del que ja ens oferiria amb Junts per Catalunya. També, quin serà el seu pla? Perquè sabem que vostès ja han anat deixant caure que són capaços de resignar-se a una pròrroga pressupostària, que implicaria la pèrdua de 3.100 milions d'euros, que han d'anar destinats a protegir els catalans i les catalanes.

I, per cert, senyor Illa, vostè serà el president del govern alternatiu, però en aquest Parlament té trenta-tres escons. Esquerra Republicana té trenta-tres escons. Si no m'equivoque, això són seixanta-sis escons. Per tant, no, no tenen majoria vostès per aprovar uns pressupostos en aquesta cambra. (*Aplaudiments.*) No la tenen. I jo els demanaria que no parlen en nom d'altres grups parlamentaris.

I, finalment, president, amb qui té intenció de governar? Perquè em fa la sensació que, amb la calculadora electoral a la mà i amb la mirada posada únicament en les properes eleccions municipals, estan vostès pensant més en tensar l'espai de Junts per Catalunya, en fer vetos selectius, en dir vaguetats, que no en aprovar polítiques públiques en aquest Parlament. Perquè clar que hi ha majories, però és que les

majories es negocien, no se decreten, no s'anuncien, es construeixen, es negocien. I això vostè, a hores d'ara, no ho ha fet.

I el que ens trobem és que tot acaba al mateix lloc, president. I és que avui tot-hom sap que Esquerra Republicana té moltes cares, té diverses cares. Avui en té una. No sabem si serà la mateixa el que queda de legislatura. I ens preguntem: amb quina Esquerra Republicana ens trobarem? Ens trobarem amb l'Esquerra Republicana que vota a favor, per exemple, de pujar el salari mínim? O ens trobarem amb una Esquerra Republicana que només per defensar els interessos partidistes és capaç de posar en risc l'aprovació d'una norma tan important per als treballadors i les treballadores com ha sigut la reforma laboral, que fa que a dia d'avui el cinquanta per cent dels nous contractes a Catalunya siguin indefinits? És l'Esquerra Republicana de la taula del diàleg? O serà la setmana vinent la de les pantalles passades? És la que compra el programa de Junts i alhora dona lliçons d'esquerra autèntica? És la que fa un discurs verd i alhora defensa la celebració dels jocs olímpics d'hivern al Pirineu el 2030, quan la mateixa consellera no sap si el 2030 hi haurà neu al Pirineu, o és la que està del costat dels treballadors i les treballadores o de la patronal, que està bloquejant l'actualització de salaris? President, no ho sabem. I per contestar a tot això calen fets, no només paraules, promeses ni majories decretades.

Vostè ens ha vingut a demanar d'alguna manera a aquesta cambra avui un acte de fe, i jo l'hi he de dir: els actes de fe, doncs a l'església. Ací estem a un parlament, i al Parlament es ve a dialogar, a convèncer i a negociar. I per això ja li dic què farem nosaltres, què farem com a En Comú Podem: nosaltres no estem aquí per a actes de fe, no estem aquí per a xecs en blanc; nosaltres estem aquí per a negociar –lleï a lleï, decret a decret– una agenda política i social que pugui obrir definitivament un nou temps a Catalunya. Una nova etapa que ha d'obrir-se ja i que per nosaltres es pot resumir en una paraula, i aquesta paraula és «planificació» –planificació. Prou ja d'improvisacions, prou ja d'estar entregades als mercats: planificació. I, a més, en cinc àmbits que pensem que són vitals.

El primer, limitar els beneficis i pujar els salaris. Què vol dir això? Doncs, per començar, ajudar el milió de treballadors i de treballadores del nostre país que ara mateix tenen els seus salaris congelats perquè la patronal està vetant, està bloquejant l'actualització d'aquests. Com? Doncs marcant camí des de la Generalitat –vostè això ho pot fer–, i també posant-se del costat dels sindicats en la negociació. Perquè, a més, quan parlem de pujar els salaris, això vol dir guanyar, créixer en competitivitat; vol dir també retindre talent. I si no fem aquest pas, que és necessari, si no millorem les condicions laborals i salarials dels treballadors i les treballadores del nostre país, podrem parlar molt del canvi de model productiu, però es quedarà en paper mullat.

El segon pilar que pensem que és bàsic: sobirania energètica i planificació ecològica. No volem dependre de Putin, però és que tampoc volem dependre dels Estats Units, uns Estats Units que ara mateix ens està venent un gas liquat a un preu quatre vegades més car que ho fa a les seues empreses. Per tant, president, un pla massiu de desplegament d'energies renovables amb un objectiu que és molt clar: el 2030, el cent per cent de l'electricitat que consumim a Catalunya hauria d'estar produïda a casa nostra.

En tercer lloc, un escut social, i quan dic «escut social» no dic «colador social». El que vostè ens va presentar fa quinze dies al debat de política general era un colador social. Nosaltres el que li demanem és un veritable escut social de 1.000 milions d'euros, amb dos objectius bàsics: primer, fer front a la inflació, que està generant tant de patiment a empreses i a famílies, i, evidentment, fer front a la pobresa energètica.

En quart lloc, habitatge. S'ha de multiplicar l'oferta de lloguer públic i s'ha de fer complir la llei davant dels bancs i dels fons voltor. Saben quants pisos ara mateix hi ha a Catalunya tancats, buits en mans de bancs i de fons voltor? Trenta-cinc mil,

més de 35.000. I què vol dir això? Doncs que la Generalitat ho ha de resoldre. I com ho resol? Doncs si s'ha de sancionar, se sanciona; però és que si s'ha d'expropiar, s'expropia. I això no m'ho estic inventant: això ho recull una llei que està aprovada en aquest Parlament, com és la 4/2016.

I, finalment, president, si volem obrir una nova etapa a Catalunya, cal un compromís explícit –hi insisteixo, explícit– del seu Govern amb la fi de la via unilateral i amb la continuïtat de la taula del diàleg –això no pot dependre de com bufa el vent.

En definitiva, estem parlant d'un país just, d'un país verd, d'un país amb treball digne, d'un país que no deixa ningú enrere i també un país que està compromès amb la transformació d'Espanya. Aquests són per nosaltres els pilars que han d'obrir definitivament un nou temps a Catalunya, que pot trigar més o menys, però que estem convençudes que arribarà. I en les seues mans, president, està decidir si vostè vol ser recordat com l'últim president d'aquesta vella etapa o com el primer president d'un seguit de governs que arribaran i que, a més, faran aixecar Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, té la paraula el diputat Carlos Carrizosa Torres, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Me he despistado un momento durante el discurso del señor Illa. No ha propuesto una moción de censura, ¿no? (*Pausa.*) No, ¿verdad? (*Pausa.*) Vale. Pues entonces seguiré con el discurso que pensaba que había que hacer en las circunstancias de que el jefe de la oposición no deja de tender la mano, como lo hace siempre, al Gobierno de Esquerra Republicana.

Señor Aragonès, su Gobierno es la quintaesencia de este tripartito nacionalista que hemos llevado los últimos cuarenta años sufriendo los catalanes: Esquerra, Convergència y el Partido Socialista. Usted, como decía el otro día mi compañera Anna Grau, ha desempolvado varios juguetes rotos del *procés*, como Joaquim Nadal o Carles Campuzano –con todos los respetos personales que merecen– y los ha devuelto a la primera línea política. Ha hecho un machihembrado con los restos del naufragio y ahora casi les podríamos llamar Esquerra Sociovergente de Cataluña.

Su Gobierno no es solamente la constatación de que Esquerra Republicana y Convergència son perfectamente intercambiables, sino que, lo que es peor, es la confirmación de que el Partido Socialista también es perfectamente intercambiable tanto con los unos como con los otros. Es una pena, pero es así. El Partido Socialista forma parte del *star system* del nacionalismo, y de ahí la presencia de ínclitos representantes del Partido Socialista en su Gobierno. Esta es la enésima prueba del engaño del Partido Socialista a sus votantes.

En cualquier caso, es verdad que su Gobierno es transversal, porque hay que reconocer que están representadas las dos almas del separatismo: la supremacista más identitaria, que estaría representada por el señor Cambray, y el nacionalismo económico de la Liga Norte y de la «Roma ladrona». Pero lo que es evidente es que este Gobierno nunca va a poder ser un gobierno para la Cataluña entera, y como mucho será un gobierno para su *republiqueta de fireta*. Señor Aragonès, es alucinante que usted pretenda gobernar con el apoyo de treinta y tres diputados de 135, que es menos de la mitad de la mitad de los votos de las últimas elecciones. Su pretensión de seguir gobernando tras la ruptura de su coalición con la derecha ultranacionalista es un fraude a la ciudadanía y al parlamentarismo. Usted, no es que tenga dudas de si mantiene la confianza de la cámara, es que a usted le consta que no tiene esta confianza de la cámara. Lo que dictaría la razón, la lógica y los usos de las democracias es que usted convocase elecciones, pero no, usted se aferra a la poltrona y se niega a acabar con esta farsa. Yo creo que lo que corresponde, y lo creemos así, y es que lo cree en general la cámara, es que usted debería convocar elecciones.

Y, en todo caso, lo que sí que ocurre entre tanto, mientras estamos distraídos con la debilidad del Gobierno que usted ha formado..., sigue haciendo estragos esta inestabilidad institucional que deriva de una enésima crisis de gobierno. Hay una constante sensación de inseguridad y de interinidad que proyectan los últimos gobiernos de la Generalitat y que el suyo eleva a la máxima categoría. El tema de conversación es cuándo va a haber elecciones, si van a aguantar ustedes ya, si las harán después de municipales, si pese a todo seguirán así. Y esta es..., el signo de esta legislatura es esa absoluta inestabilidad. Y, mientras, ustedes no lo hacen por Cataluña, lo hacen por la lucha intestina entre el independentismo para preponderar en su campo electoral. Y esto es muy lamentable.

Mientras tanto, el resto de comunidades autónomas, mal que bien, pero hacen política, mal que bien hablan a los ciudadanos de qué están haciendo o qué dejan de hacer y la oposición critica las medidas económicas, o cómo van en sanidad, y eso centra la política en el resto de las comunidades autónomas. ¿Sabe la consecuencia? Que ellos avanzan y nosotros retrocedemos. ¿Por qué? Porque ellos hacen política y nosotros hacemos *procés*. Y esa es la diferencia lamentable entre la política catalana y la política del resto de los países que funcionan con una mínima normalidad.

Ahora deberíamos estar hablando de cómo afrontamos la crisis económica derivada de la invasión de Ucrania, cómo hacemos frente a esa inflación disparada que dispara la cesta de la compra, las hipotecas, los alquileres de los catalanes, y que genera mucha ansiedad e incertidumbre. Y ustedes, en lugar de generar certezas, pues se atrincheran en esa inestabilidad de su Gobierno minoritario, generando sin parar más y más incertidumbre. Parece mentira que todavía no sean capaces de conducirse ustedes con responsabilidad, ni siquiera en una situación tan objetivamente complicada como la que tenemos.

Necesitamos unos nuevos presupuestos adaptados a las circunstancias objetivas y no otras cuentas basadas en el despilfarro *processista* y el clientelismo. Necesitamos un plan de choque contra la crisis, no un parche para que usted pueda perpetuarse en el Gobierno con respiración asistida del PSC y de los comunes. La prórroga presupuestaria, en esta ocasión, es más que nunca una trampa para la ciudadanía catalana, porque tenemos unos presupuestos en los que ha variado absolutamente todo, desde que se acordaron el año pasado los de este año ya no servirían para nada con esta inflación, con la guerra de Ucrania y con todo lo que nos ha ido ocurriendo.

Señor Aragonès, usted ha de asumir que no está en condiciones de seguir al frente del Gobierno de la Generalitat. Si de verdad le importa Cataluña, lo que tiene que hacer es convocar elecciones. Si no lo hace, y obviamente, mientras usted no tenga mayoría, también le digo que nosotros vamos a hacer servir nuestros seis tan despreciados hoy día escaños, que las cosas cambian mucho y vamos a..., podemos influir en las mayorías de este Parlamento. Ahora ustedes ya no tienen mayoría; seis escaños dan mayorías o las quitan. Y nosotros, desde luego, sí que, si no hay elecciones, que es lo que debería haber, vamos a estar muy atentos en influir también en todo lo que podamos en la política catalana, por mucho que al señor Torrent le divierta mucho.

Y luego hay el último escándalo, que no quiero dejar de hacer esta intervención sin mencionarlo, de ese intento de dominación política de los Mossos d'Esquadra. Mire, el abecé de la democracia dice que no harás tuya a la policía de todos. La policía sirve a todos. Todo lo que menoscaba el buen nombre de la policía, todo lo que la degrada delante de los ciudadanos, menoscaba el principio de autoridad y, por tanto, complica su trabajo y hace que la sociedad se resienta.

Desde el *procés* hemos tenido una larga historia de manazas separatistas metidas en la policía catalana. El señor Forn los puso al..., o pretendió hacerlo, al servicio del golpe de Estado. El señor Buch los enturbió durante la investigación por corrupción a la señora Borràs. El señor Torra menospreció a la Brimo, pactó con la CUP desarmarlos y desautorizar a los Mossos delante de la sociedad catalana. El señor

Sàmper, hace cuatro días, acaba de reconocer intromisiones políticas en las investigaciones judiciales. Se ha utilizado a la DAI, a la División de Asuntos Internos, para hostigar a los policías que cumplen su deber y que son diligentes, y no así a los policías que hacen causa política en su puesto. Hay actuación política sesgada dependiendo del signo de las manifestaciones. Y ahora llega el señor Elena y purga y hace ceses para controlar a la policía.

Miren, ustedes se distinguen, además, por pactar para vaciar de contenido las sentencias del poder judicial, como reconoció usted el otro día en la televisión; pactan en una mesa opaca temas que afectan a todos los ciudadanos y que se sustraen del control político y democrático. Pero, por suerte, la decencia de los servidores públicos –de la policía, de los jueces, de los fiscales– evita que ustedes menoscaben aún más la democracia.

Y ya como referencia a lo que usted siempre tiene en la boca, la represión. Mire, cuando usted, como hoy, cita la represión y cita determinados diputados que supuestamente serían, habrían sido objeto de represión, usted cita diputados que estuvieron implicados en un golpe de estado y tuvieron que huir por ello de España, que participaron del desvío del dinero de los catalanes para aplastar a más de la mitad de los catalanes y hacerlos independientes a la fuerza, que se creen que el posicionamiento político puede conducirles a contestar o no en un tribunal, por encima de las leyes que afectan al resto de los ciudadanos.

Usted ha señalado a personas poderosas que abusan de su poder. ¿En Cataluña, se vulnera los derechos? Efectivamente. Y hay represión (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), la del independentismo sobre los padres, por ejemplo, en las escuelas, que no pueden enseñar a sus hijos en su propio idioma, que no pueden recibir enseñanza en su propio idioma, o en las manifestaciones de según qué signos, que son hostigadas, o con alcaldesas –y acabo ya, presidenta– de según qué poblaciones que no permiten a determinados partidos políticos expresar sus ideas en las calles de la ciudad como sí que permiten a sus correligionarios. Esa es la verdadera represión que existe en Cataluña, señor Aragonès.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez, en nom del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidenta. Bien, quisiera iniciar esta intervención felicitando a los nuevos *consellers*, y desearles, efectivamente, suerte y aciertos. Y, en segundo lugar, pues tener un recuerdo para los profesionales de los Mossos d'Esquadra; destacar su profesionalidad, su indiscutible prestigio y la dignidad de su trabajo, y que la inmensa mayoría de los catalanes sabemos diferenciar perfectamente entre ellos y unos dirigentes políticos que parece que estén haciendo todo lo que está en su mano para lo contrario: para desprestigiarles y para destruir su buen trabajo. Por lo tanto, desde el Partido Popular, todo nuestro apoyo, insisto, a los Mossos d'Esquadra.

Hace tan solo tres semanas abordábamos el debate de política general y desde nuestro grupo planteamos una alternativa; era alternativa porque era radicalmente distinta a lo que propone el Gobierno en materia de economía, fiscalidad, educación, seguridad ciudadana, etcétera. No voy a repetir, en estos diez minutos, las propuestas que lanzamos aquel día.

Usted, señor Aragonès, inició aquel debate convencido de poder lograr un nuevo impulso a la acción de gobierno y lo acabó con el Gobierno roto y con todas las incertidumbres del mundo. Cabe decir que no le fue a usted muy bien si su objetivo era mejorar la acción de gobierno; si su objetivo era otro, ya es más discutible. Si lo que a usted le interesa no es la calidad de vida de la ciudadanía catalana, sino la hegemonía en su espacio político, entonces no le fue mal del todo, a usted; a la sociedad catalana le fue fatal. Y en esta situación ahora mismo estamos.

Hace muchísimo tiempo que el proceso separatista dejó de ser, valga la redundancia, separatista o independentista, para pasar a ser una batalla encarnizada por la poltrona. Cuando eso ocurre, y llevamos ya una década así, se normalizan una serie de actitudes que destruyen la calidad del debate público. Yo destacaría cuatro, esencialmente.

En primer lugar, un tacticismo agotador, incompatible con la estabilidad, generador constante de incertidumbre, y que impide a la gente trabajar con serenidad, marcándose objetivos a medio y largo plazo; que les impide, incluso a ustedes, trabajar con serenidad y objetivos a medio y largo plazo. Y hace un momento les felicitaba, pero no sé si compadecerles, porque viven ustedes en un auténtico Dragon Khan: no saben si estarán un mes, si estarán dos, si estarán un año; así es completamente imposible trabajar, incluso para ustedes, por lo que ustedes mismos provocan.

Dos, la impostura constante, esa manía de decir una cosa en público y otra cosa en privado. De hecho, jamás coincide lo que dicen ustedes en público con lo que dicen en privado. Y no hablo por lo que me puedan decir a mí, hablo de las crónicas periodísticas, hablo de lo que trasladan a entidades. Es constante, la impostura.

Tres, yendo un paso más allá, el uso estructural, podríamos decir, de la mentira. Y no hablo de retrasos programáticos o errores, que eso le puede pasar a todo el mundo, hablo de mentir de manera burda, grosera y premeditada, siempre al servicio de esa táctica a la que hacía referencia con anterioridad.

Y cuatro, nada de esto sería posible sin el infantilismo, tratar a los catalanes como niños pequeños, como si fueran incapaces de controlar sus propias emociones, inmaduros, caprichosos. ¿Hay catalanes así? Hombre, algunos..., haberlos haylos. De hecho, en este Parlament hay unos cuantos. Pero la mayoría no son así. Independientemente de su ideología, la mayoría, llegados a estas circunstancias, ya solo les pide que digan la verdad, que acaben con el tacticismo, el infantilismo y la impostura.

Porque el listado de mentiras burdas, groseras, es de tal calibre que, como ya ha repetido en más de una ocasión en esta cámara, si yo fuera independentista, les mandarí a ustedes a freír espárragos; un listado, además, que está a medio camino entre el esperpento y el delirio: «Treinta democracias europeas reconocerán la independencia de Cataluña de inmediato», Carles Puigdemont, noviembre de 2016; «ni una sola sede social bancaria se irá de Cataluña», Artur Mas, septiembre de 2015; «la violencia del Uno de Octubre no se producía en Europa desde la Segunda Guerra Mundial», Jordi Sànchez –esta aseveración, por cierto, especialmente indignante, obviando, pues, que aquí ha habido una guerra en los Balcanes o el terrorismo que ha vivido el continente–; «mañana todos al despacho a trabajar», esta la pronunció Carles Puigdemont minutos antes de meterse en un maletero, huir y dejar tirados a sus compañeros; «no pienso pagar ni una multa, practicaré la desobediencia», Quim Torra, diciembre de 2019 –por supuesto que la acabó pagando–; «en dieciocho meses» –esta es la mejor– «me iré del Congreso de los Diputados», esta la dijo Gabriel Rufián hace siete años –los dieciocho meses más largos de la historia de la humanidad.

Pues bien, hoy usted, señor Aragonès, ha insistido en otra mentira burda: la existencia de represión en la España democrática. Y nos ha animado, además, y se ha quedado tan ancho, a mirar a esta cámara para percibir, sentir, esa represión, ¿no? Yo lo he hecho. Ahí arriba he estado unos minutos mirándoles a todos ustedes. Yo, represión, no he visto ninguna; yo he visto a diputados muy bien pagados, que en las actuales circunstancias..., privilegiados, entre los que me incluyo. Pero yo, aquí, represión, no veo ninguna.

Pero es que es, además, unos diputados que al tomar posesión juramos o prometemos cumplir y hacer cumplir la ley. Quien incumple la ley no es un represaliado, pero ni aquí, ni en Francia, ni en Alemania, ni en ninguna democracia del mundo. Pero es que, además, señor Aragonès, si fuera cierto que en España hay represión, ¿qué hace usted sentado en una mesa de diálogo con la supuesta represión?, me pregunto yo, ¿dialogar con la supuesta represión? ¿No se da cuenta, señor Aragonès,

de la hipocresía e impostura de ese concepto? ¿No se da cuenta, señor Aragonès, de que ese doble pensar orwelliano, es decir, sostener a la vez dos tesis radicalmente contradictorias, destruye la calidad del debate democrático e impide la deliberación racional y la política constructiva?

Es que diciendo esas cosas es radicalmente imposible hacer nada positivo por nuestra tierra. Pruebe, señor Aragonès, a cambiar de etapa, a abrir un nuevo ciclo. No le pido que renuncie a sus ideas, simplemente diga la verdad. Una cosa nueva. Por primera vez en una década, digan la verdad. Hoy ha desaprovechado la oportunidad para decir la verdad. Yo le animo, si finalmente tiene réplica o tiene otras intervenciones en la sesión de control..., diga la verdad, y podemos empezar por lo más sencillo y por lo que nos afecta ahora mismo en la actual coyuntura política. O tiene usted una nueva mayoría parlamentaria o no la tiene. Diga la verdad –diga la verdad. Si no la tiene, hay que ir a elecciones. No puede usted seguir generando incertidumbre e inestabilidad en Cataluña. Y si la tiene, dígallo. Dígallo, pero no caiga en el tacticismo, la impostura y la mentira, algo que hizo su jefe de filas, el señor Junqueras, el otro día diciendo que vetaba al PSC. Todos sabemos que eso es una trola que ha soltado para ver si impresiona a Junts per Catalunya.

Tacticismo otra vez, siempre la misma historia. No se acaba nunca. A mí no me gusta nada esa fórmula de tripartito, como se puede imaginar. Por cierto, retrata, evidentemente, al PSC en los términos que hemos explicado muchísimas veces. Pero es muchísimo peor que lo nieguen y que sigan tomándole el pelo a la gente, a la catalana o a la canadiense, que se ve que es la nueva fórmula que se han sacado de la manga para seguir tomando el pelo indefinidamente unos añitos más a la gente. Digán la verdad por primera vez en diez años. Ya va siendo hora. Esa es la gran revolución pendiente en Cataluña: decir la verdad, más allá de las ideologías de cada uno.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Doncs, a continuació, té la paraula la diputada Marta Vilalta i Torres, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, vicepresidenta. President, consellers, conselleres, diputats, diputades, som aquí perquè comença una nova etapa després de la decisió de Junts per Catalunya d'abandonar el Govern de coalició que hi havia hagut fins ara en aquesta legislatura.

Davant d'aquesta situació, constatem que s'ha obert, certament, una nova etapa, una nova etapa al Govern de la Generalitat de Catalunya, amb un govern cohesionat, endreçat, sí; cent per cent centrat en treballar pel benestar de la ciutadania i que representa aquesta via àmplia dels consensos del vuitanta per cent que existeixen al nostre país, que són aquells que defensen la fi de la repressió i que la ciutadania de Catalunya pugui decidir democràticament el futur col·lectiu a través d'un referèndum d'autodeterminació.

Abans de seguir, voldríem fer uns agraïments, en especial al president de la Generalitat de Catalunya, per venir a donar-nos les explicacions pertinents de com afronta aquesta nova etapa des del seu lideratge, però també, doncs, per la defensa de les institucions que ha fet sempre, especialment en aquests últims dies, per prendre decisions, decisions complicades, també, i sobretot per mirar endavant i per posar al davant de tot l'interès col·lectiu, el benestar de la ciutadania i, per tant, el servei públic i la vocació de servei. Compartim els objectius que vostè ens ha explicat, que crec que haurien de ser àmpliament compartits per tots els que formen part d'aquesta cambra parlamentària, en tant que connecten molt bé amb aquests consensos de país.

Fer front a la crisi, a la crisi econòmica, social, especialment crua, vinculada a la inflació; transformar el país; posar les bases de la transformació per garantir un

país amb igualtat d'oportunitats i resoldre el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat, que és un conflicte que es basa en la sobirania i en poder decidir el futur col·lectiu; uns compromisos que són inamovibles, que són irrenunciables; un contracte que vostè i que, de fet, tots i totes tenim amb la ciutadania i que perduren..., aquests compromisos, aquesta vocació de servei, perduren més enllà de la fórmula concreta que pugui tenir el govern en qüestió. Per això, certament, avui volem destacar dos conceptes que creiem que vostè encarna i que el Govern de la Generalitat encarna i que haurien de ser la base de la nostra acció política: compromís i responsabilitat.

Encara vull fer alguns agraïments més. Als consellers i conselleres que han format part del Govern fins fa escassament deu dies, estem orgullosos de moltíssima de la feina que s'ha fet fins ara, que hem fet conjuntament, i que, certament, caldrà seguir fent. I, en aquest sentit, especialment, també volem fer un agraïment als nous consellers i conselleres, aquells que segueixen també obstinats a tirar el país endavant; als que heu fet un pas endavant, també, sense dubtes, per posar-vos al servei de la ciutadania, al servei de la gent d'aquest país. En una època de dificultats econòmiques, com dèiem abans, d'incerteses socials, el país, la gent, creiem que ens demanen governar una Generalitat forta, cohesionada, capaç d'afrontar tots els reptes que tenim per davant. I, per tant, ens comprometem i posem el nostre compromís a fer-ho possible i els encoratgem a que vostès també ho facin possible. Gràcies, per tant, a tots vostès, a tots i totes vosaltres per aquest compromís i aquesta responsabilitat en aquest context.

Ho vam fer l'altre dia i ho tornem a fer avui, perquè no ens cansarem, i menys ara que sobrevola un cert populisme còmode de saló, de Twitter, fins i tot; un cert populisme antipartits i antiinstitucions. Des d'Esquerra Republicana entenem la política com una eina al servei del bé comú, com un instrument de transformació social. I, especialment en aquests temps complexos, davant de conflictes o en moments d'instabilitat o incertesa, cal més política que mai; més parlar i pactar; més saber arribar a acords; més escoltar-nos i deixar de fer monòlegs, i més construir consensos, que, de fet, és el que hem fet des del principi de la legislatura, perquè no hi ha hagut una majoria absoluta en aquest Parlament. De fet, fa molts anys que no hi és i segurament no hi tornarà a ser. Per tant, cal que seguim intentant arribar a acords com hem fet des del dia u de la legislatura. I, per tant, ho hem fet possible fins ara i estem convençuts que sabrem fer-ho possible a partir d'ara. Esperem i desitgem que aquest compromís, que aquesta responsabilitat, sigui la bandera que guie totes les formacions polítiques representades en aquest Parlament. És evident que hem de confrontar idees, representem posicionaments ideològics diferents, però també fem una crida, doncs, que en aquests moments complicats tinguem tots aquesta mirada àmplia pensant en el país, en la gent i no pas en interessos particulars o de partit.

La situació que vivim ara mateix o que tenim ara mateix al nostre país és d'un govern republicà, ja no és un govern de coalició entre dues formacions polítiques, crec que és obvi, però és un govern més ampli que mai, obert, que vol mirar més enllà de les estrictes fronteres d'un partit o d'una formació política, un govern que busca, que sap construir, una coalició amb la gent, que és a qui ens devem. (*Remor de veus.*) Un executiu, sí, que interpel·la grans majories, i potser aquells que ara parlen més són aquells que s'obliden d'interpel·lar aquestes grans majories. És un govern que contínuament ha d'interpel·lar i interpel·la grans majories, que contribueixen a defensar i a articular aquests grans consensos de país, que és el que contribueix a aquest jo col·lectiu, a aquest nosaltres, a aquest àmbit compartit, comú, de país que ens fa ser i que ens fa ser cohesionats; uns consensos que, evidentment, se sustenten sobre la idea de la república, de l'amnistia, de l'autodeterminació, però que també són consensos amplíssims en la defensa del català a l'escola, per exemple, en la defensa d'uns serveis públics dignes o d'un habitatge digne. Aquí també estan els consensos de país, uns consensos que també parlen d'una fiscalitat de progrés i una redistribució de la riquesa i, per tant, igualtat d'oportunitats. Tot això també són

consensos de país. Uns consensos que, quan els hi preguntem a la ciutadania, sempre afloren, a través de la demoscòpia, de les enquestes. I uns consensos que aquest Govern, amb la configuració que té actualment, representa; un govern que seguirà treballant com ho ha fet des del primer dia, sense escarafalls, sense escenificacions i amb compromís i responsabilitat. Això és el que volem que segueixi fent a partir d'ara.

Un govern que, com deia, seguirà treballant com ho ha fet fins ara, malgrat molt soroll, i que queda palès amb la feina feta. Alguns han parlat de desgovern, avui aquí, fins i tot hi ha qui falta a la veritat quan des del govern alternatiu diuen que ni una sola política, ha fet aquest Govern. Home, no ho podem compartir de cap de les maneres. Només cal mirar la realitat. Més enllà de que hi ha el quaranta per cent del pla de govern de legislatura complert i que pràcticament la meitat de les mesures que vam acordar amb la CUP, doncs, estan en execució i que també els pressupostos pactats amb els comuns s'estan desplegant, aquest és un govern que compleix: amb transformacions en l'àmbit educatiu, gratuïtat en la infantil 2 per avançar en la gratuïtat dels zero a tres anys, baixada de ràtios, millores en les condicions laborals dels mestres; en l'àmbit feminista, amb l'equitat menstrual, adquirint més drets per a les dones o amb aquest reconeixement del dol perinatal; en l'àmbit social, sí, amb l'impuls en aquest pla pilot de la renda bàsica universal, per posar només un exemple. O en l'àmbit verd, amb l'energètica pública, que ja és una realitat, i amb el desplegament de tota la revolució i transició verda.

I que segueix endavant i que segueix fent aquest Govern. Ahir mateix aprova-va la construcció i millora de vint-i-un centres educatius al nostre país, per valor de 98 milions d'euros. Poden anar dient i dient, i només fixar-se en el soroll, però aquest Govern fa, aquest Govern governa, i la realitat són els fets. A Esquerra Republicana també complim amb el país. Ha canviat la configuració del Govern, però no ha canviat ni el programa, ni els objectius, ni aquells compromisos adquirits en el principi de la legislatura, doncs, amb la ciutadania del nostre país.

Per cert, qui ha triat –i manllevo paraules d'un portaveu que m'ha precedit– deixar sol el president de la Generalitat de Catalunya –i, per tant, abandonar la ciutadania i el país– no ha estat el Govern, ni el president ni nosaltres, qui ho ha decidit ha sigut la militància d'un partit polític a través d'una consulta política. Per tant, que tothom assumeixi les seves decisions. Nosaltres ho fem –nosaltres ho fem– i, per tant, davant d'aquest context, apellant a aquest compromís i a aquesta responsabilitat, tenim clar que justament per posar l'interès col·lectiu per davant de tot, no toquen eleccions ara, que paralyzarien el país en un govern..., en un país que necessita ser governat. Ni tampoc pertoca defugir cap responsabilitat ni abandonar cap tasca. Nosaltres no ho farem.

I, en canvi, sí que toca impulsar mesures de pla de xoc, com els 300 milions d'euros d'escut social que l'altre dia es presentaven i que s'han d'anar desplegant; que sí que toca treballar i arremangar-nos tots per fer possibles uns referèndums; que sí que toca respectar les institucions perquè són les garants de la democràcia al nostre país; que sí que toca fer propostes de país per resoldre el conflicte polític. Perquè justament volem, defensem una república catalana, un país independent per tenir totes les eines, tots els recursos per servir més i millor a la ciutadania. Tot això sí que toca. Tot això és al que està compromesa Esquerra Republicana i estem convençuts que, més enllà dels discursos que podem fer en aquest faristol, ens trobem amb molts de vostès, perquè ens hi hem trobat en moments previs, fa escassament uns mesos, i perquè segur que ens hi podem seguir trobant. Per això apellem a aquest compromís i aquesta responsabilitat.

Ho reiterem: un govern que compleix, compromès i responsable; un govern que se situa al costat de les urgències davant d'aquesta crisi –300 milions d'escut social–; un govern que transforma i que mira més enllà; un govern que defensa la república catalana i la independència, i compromès amb la resolució del conflicte polític que

ha de posar fi a la repressió. Sí, senyor Fernández, sí, la repressió existeix i banalitzar-la o deshumanitzar les persones que la pateixen és un flac favor justament a aquesta lluita per drets i llibertats per a tothom. I sí, molta gent d'aquí i d'arreu del país pateix aquesta repressió. Faríem bé tots plegats de deixar de banalitzar situacions i posar-nos a treballar a través de la paraula, de la política, a través, justament, del diàleg i de la negociació, a través de la democràcia al centre, a trobar-hi les solucions possibles. Ja sabem que no hi són, però nosaltres seguirem insistint-hi.

Per tant, tot això. Tenim un repte enorme. Però aquí ningú renuncia ni ningú abandona. President, consellers i conselleres, comptin amb nosaltres. Diputats i diputades, comptin amb nosaltres, també, per forjar i seguir forjant aquests consensos de país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Un cop han intervingut els representants dels grups parlamentaris, per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Conselleres i consellers, diputades i diputats, deixin-m'ho dir d'entrada, per les diferents intervencions que hi han hagut: no convocaré eleccions. No convocaré eleccions, perquè crec que en aquests moments, en què tenim una inflació gairebé del nou per cent, segons les darreres dades, en aquests moments en què la factura de l'energètica, de la llum i del gas per a les famílies i per a les empreses s'ha multiplicat, la preocupació que tenen la major part dels ciutadans de Catalunya és com afronten el proper mes. I crec que el que no es mereixen és haver d'anar pel carrer i veure els cartells d'una nova campanya electoral, per veure si tirant els daus el resultat surt una mica diferent –no gaire– i algú pot tenir alguna altra oportunitat.

I, per tant, crec que tenim l'obligació d'aprovar en aquest Parlament iniciatives per donar resposta a la situació actual, a les urgències, com he dit repetidament, derivades de la guerra d'Ucraïna, de l'altíssima inflació i de la crisi social que comporta. I també, evidentment, en els aspectes estructurals, perquè el curt termini no ens ha de distreure d'aquelles qüestions estructurals que fa massa temps que, per fer servir alguna expressió d'algun diputat, «desendrecen el país». Són els problemes estructurals els que desendrecen el país.

Per tant, crec que és imprescindible en aquesta nova etapa, i sé que serà difícil –crec que aquest debat és una mostra–..., però estic convençut que, mesura a mesura i projecte a projecte, trobarem les majories i serem capaces de construir-les, negociant, evidentment, arribant a acords i tots posant de la nostra banda. Crec que és el que la ciutadania ens demana; no que entrem en una nova campanya electoral. I, per tant, com que ho crec, i aquesta és una prerrogativa que em correspon a mi, actuaré d'acord amb les meves conviccions.

Dit això, sí que voldria fer alguns comentaris de les intervencions que hi han hagut. El diputat Illa, deia que Catalunya necessitava endreça. A Catalunya s'aplica un règim estatutari i constitucional que no és el que la ciutadania de Catalunya..., l'estatutari no és el que va votar; la ciutadania de Catalunya no va votar l'Estatut que se'n està aplicant. I aquí no hi ha hagut proposta. Hi ha una proposta, jo tinc una proposta, que és un acord de claredat per decidir el futur del país. Si hi ha una alternativa, disposat a discutir-la, evidentment, i no hi tinc cap problema, però alternativa: com enfoca la relació de Catalunya amb l'Estat? I és una pregunta que li he anat fent insistentment, i ara he llegit que diu: «S'ha de fer una nova llei electoral?» Sí, sí, però això no és la relació de Catalunya amb l'Estat. És necessària la llei electoral, però què és el que proposen vostès?

Per tant, endreçar vol dir també acabar amb la repressió que existeix, i fins que no s'acabi això... I la repressió vol dir que no hi hagin més persones exiliades, que no en-

tri més gent a la presó per haver participat en el referèndum de l'U d'Octubre, i amb totes les conseqüències que hi ha hagut, o serà molt difícil aquesta endreça que vostè vol tirar endavant. Fins i tot en el cas que en un futur vostè tingués la majoria per governar, no la majoria d'un govern alternatiu, sinó del Govern de veritat, fins i tot en aquest cas, vostè hauria de fer front a aquesta situació, perquè sense això no hi ha endreça. I l'endreça vol dir resposta democràtica, vol dir mesures per acabar amb la repressió.

La taula de partits; hi estic disposat, però els hi demano: quina proposta discutirem? Perquè, si no, només hi haurà un punt, que és l'acord de claredat. Llavors em diran que hi han d'haver altres propostes. Si hi ha altres propostes, hi estic disposat, evidentment.

Aleshores, sí que crec que el debat que estem tenint ens obliga a fer-lo amb el màxim rigor. Vostè ha estat ministre del Govern de l'Estat, ha gestionat pressupostos, sap perfectament que, si hi ha un canvi al capdavant del Departament d'Economia, per una excel·lentíssima preparació i experiència que tingui la consellera, i amb tot l'acompanyament del Govern, es necessita un temps mínim per aprofundir en el pressupost per poder-lo negociar millor aquí al Parlament. I això és el que farem.

I també, jo vull ser honest davant de la ciutadania: en aquestes circumstàncies en què pot haver-hi una demora mínima de l'aprovació del projecte de pressupost a govern i portar-lo aquí al Parlament, assegurar que l'1 de gener hi hauria un pressupost en vigor, doncs bé, potser estarem en una pròrroga tècnica de quinze o vint dies, dependrà també del calendari parlamentari. Però la voluntat no és retardar-ho en excés, sinó agafar el temps mínim imprescindible perquè cadascun dels membres del Govern, i també, evidentment, l'equip que ha d'assumir les responsabilitats en el Departament d'Economia, puguin presentar el millor projecte possible. Perquè si ho fem de pressa i corrents..., a part que vostè sap que hi ha uns terminis d'elaboració i que això no és dir avui dimecres «dimarts porta el pressupost al Govern». Saben que no és així. Per tant, saben que no ho poden plantejar en aquests termes de forma raonable, si són honestos. Per tant, no funciona dient això, «d'aquí una setmana, hi ha pressupost», no. Per tant, hi ha d'haver-hi un bon treball, perquè, si no, vostès serien els primers que en portar el projecte aquí ens retraurien que hi ha aspectes que no estan ben treballats i ben defensats.

Aleshores, continuant amb el rigor, clar, vostè ha fet una pregunta... –després, estic convençut que en la sessió de control tindrem l'oportunitat d'abordar quina és l'orientació de les polítiques de seguretat del Govern; n'estic convençut que formarà part de les preguntes i allà tindrè temps per dedicar-hi. Però, clar, vostè em diu: «Des de quan és el conseller d'Interior qui nomena els comissaris?» Doncs, com a mínim, des del 2001, perquè hi ha un decret de com funciona el nomenament dels membres del Cos de Mossos d'Esquadra en els diferents comandaments, i aquest decret del 2001 estableix que qui fa el nomenament, per lliure designació dels comissaris, és el conseller o consellera d'Interior. Per tant, des de quan? Des de sempre. Perquè probablement abans del 2001 ja era així. I és el que han fet quan el seu partit ha tingut responsabilitats a Interior. Qui ha nomenat els comissaris? El conseller. Per tant, des de quan? Des de sempre. També crec que hem d'afrontar els debats amb rigor.

Què s'ha fet aquesta vegada, a diferència de les anteriors? Hi ha hagut un procés previ amb un consell assessor que ha fet una primera selecció de candidats. I, evidentment, les persones que finalment han estat nomenades comissaris i comissàries formaven part d'aquesta selecció feta per part d'un consell assessor, format per comandaments policials. Per tant, crec que també hem de ser rigorosos.

I, evidentment, aquest Govern té una política pública de seguretat, com tots els governs, i, per tant, treballarà per aplicar-la, i, al costat d'aquesta, evidentment, defensant l'autonomia operativa en tots els àmbits d'actuació que ha de tenir qualsevol cos policial. Per tant, crec que aquí hem de ser rigorosos.

I m'han insistit: «Amb quina majoria?» Miri, el senyor Pedro Sánchez, la darrera vegada que va aprovar pressupostos, ho va fer amb onze partits diferents, al Congrés dels Diputats, posant d'acord *onze* partits diferents, i han anat aprovant pressupostos fins ara. Fins i tot va tenir moments en una majoria..., en una minoria molt minoritària. Per tant, si això ha estat possible en altres llocs, jo crec que això també ha de ser possible a Catalunya –arribar a grans acords.

Respecte a la intervenció del diputat Batet. Ara m'he perdut, ho he de confessar, perquè, escolti'm, vostès van fer una consulta –no vaig votar jo, a la consulta de Junts per sortir del Govern. (*Alguns aplaudiments.*) O sigui, siguem... Clar, em diu: «Vostè ha decidit...» Jo no he decidit. El mes de maig vostès van anunciar que farien una consulta per sortir del Govern i que hi hauria una auditoria per veure quin era el grau de compliment o quin era el desenvolupament del desplegament de l'acord. El mes de maig. Després, vostès van venir aquí al debat de política general i vostè va fer un fet insòlit en democràcia, que és que el segon partit del Govern proposa que el Govern es sotmeti a una qüestió de confiança al Parlament, públicament, sense avisar el president. És a dir, d'incompliments, aquest apunti'l a la llista, a la seva banda. Un acord d'investidura que explicitava clarament que hi havia una aposta, malgrat les reticències que vostès tenien, a obrir un procés de negociació amb l'Estat. I no els hem tingut al costat, no els hem tingut al costat quan s'havia de defensar i defensar davant de l'Estat (*aplaudiments*) el reconeixement del dret a l'autodeterminació i l'amnistia. No els hi hem tingut. Jo espero, ara, poder-los-hi tenir, en tot cas. Algú em dirà ingenu, però, miri, l'esperança és l'últim que es perd en aquesta vida. I vostès saben precisament el que s'està treballant, saben els acords que va haver-hi al juliol, saben el moment en el que estem, i, evidentment, ara era el moment de donar suport al Govern per poder avançar. Han decidit una altra cosa.

Per tant, no ho he decidit jo. Ho han decidit vostès; la seva militància. Ho ha vist tothom, que han fet una consulta. No facin veure que això ara no ha existit. De fet, ho ha decidit el 56 per cent de la seva militància. Per tant, si formar part del Govern, si el Govern que hem tingut fins ara, si la direcció política d'aquest Govern ha estat tan desastrosa..., vaja, no sé quina valoració té sobre el 42 per cent del seu partit que defensava la continuïtat? Per tant, crec que tots plegats hauríem de ser una mica més curiosos, com a mínim, quan parlem en aquests temes.

La qüestió és: vostès s'inhibiran de les responsabilitats que tenen, amb trenta-dos diputats, al Parlament de Catalunya, per tirar endavant mesures que beneficiïn la ciutadania? Participaran del bloqueig o participaran de les solucions? Jo vull que participin de les solucions. I hauré de fer un esforç per posar-nos d'acord, clar que sí, però vull que participin de les solucions. Crec que els seus electors no s'ho mereixen. I, en tot cas, per part dels seus electors, hi parla vostè. Jo parlo per tots els ciutadans de Catalunya. Però estic convençut que els seus electors es mereixen que es segueixi apostant, per exemple, per continuar la rebaixa de taxes universitàries. Amb eleccions, es rebaixen les taxes universitàries? Vostès consideren que hem d'anar a eleccions? Ho dic perquè hem sentit propostes, els darrers dies. En tot cas, també seria bo que ho poguessin aclarir.

Diu que seran responsables i lleials amb la ciutadania. Hi ha un projecte de pressupostos que, evidentment, ara cal posar al dia, ni que sigui per la reconfiguració que hi ha hagut del Govern amb els nous departaments. I, evidentment, cada conseller ha de treballar aquestes prioritats. La pregunta és: aquests pressupostos que eren bons fa deu dies, ara ja no són bons? Per tant, crec que aquí també vostès s'han d'aclarir. Jo no deixaré d'insistir-hi; seré molt pesat. (*Veus de fons.*) Perquè crec que tenen una responsabilitat. Hi han diputats que diuen: «Sí, sí» –soc pesat. És que tinc conviccions i les defenso. (*Aplaudiments.*) Vaja, és un problema que tinc, probablement.

I després ha posat en dubte el compromís amb els objectius de país, amb la independència de Catalunya, amb el referèndum, amb l'amnistia, perquè aquesta és una

composició de govern que va més enllà de les fronteres tradicionals de l'independentisme.

Miri, aquí hi han dues actituds. Jo no sé quina és la seva, però jo li explicaré quina és la meua. L'independentisme ha avançat quan ha sabut sumar. L'independentisme va avançar quan aquells que no eren independentistes i estaven a Convergència Democràtica van decidir donar suport a la independència de Catalunya. Els que ja estàvem militant a l'independentisme haguéssim pogut fer dues coses: posar el dit a l'ull i recordar què pensaven, què declaraven, què deien, o dir «benvinguts, i sumem», que és el que vam fer a partir del 2012. (*Aplaudiments i veus de fons.*)

I s'avança, sobretot, en base a les solucions. I si avui hi ha... Escolti'm, que hi ha un fundador de la JNC. Més independentista que un fundador de la JNC? No ho sé. És a dir... Bé, trobaran els que érem de les Joventuts d'Esquerra. Però, clar, també van qüestionar-ho. Escolti'm, que dels darrers anys pot haver-hi lectures diferents, sí, però la qüestió és què mirem de cara endavant. I la qüestió és: avançarem si som capaços de generar grans aliances a favor d'un referèndum? Avançarem si... O, si bloquegem aquestes grans aliances, creiem que podem avançar? Jo crec que si les bloquegem no podem avançar.

Per tant, persones que venen de diferents sensibilitats, que han demostrat sempre un compromís clar amb el país, i que ara vulguin sumar en aquesta idea de referèndum, d'acabar amb la repressió, de construir aquestes àmplies aliances, jo crec que és el que ens cal. Per tant, tothom qui vulgui sumar... Fins i tot vostès, que han abandonat el Govern, si volen tornar a sumar en algun moment, constituint majories aquí al Parlament, i jo els allargaré la mà sempre –sempre–, no entraré en retrets ni demanaré carnets de determinada excel·lència ideològica. Crec que és el camí com s'avança; com s'avança i com es tiren endavant els projectes.

Respecte a la CUP. Han posat sobre la taula moltes qüestions. Crec que, quan parlen d'un camí cap a l'autodeterminació, la proposta que faig d'un acord de claredat és una proposta per avançar cap aquí, i jo crec que hem d'estar disposats a parlar-ne, que, evidentment, és una proposta perfectible, millorable, contrastable amb alguna altra, però hem d'estar disposats a parlar-ne. I aquesta és la voluntat: un acord de claredat per poder fer un referèndum reconegut internacionalment. Poden considerar, escoltin, que això no va enlloc; poden considerar que hi ha d'haver una altra proposta. Disposat a parlar-ne. Però la voluntat és aquesta. Per tant, no em qüestionin la voluntat; entrem a discutir i contrastar l'instrument.

Respecte a diferents àmbits que ha plantejat. Jo crec que la seva posició..., podria interpretar que la seva posició de denúncia de la situació actual en l'àmbit de l'habitatge, de la salut, del que són els subministraments energètics, és una invitació a trobar camins per veure si ens podem posar d'acord en algun àmbit d'aquests. I la meua predisposició hi és. Mirem en quins àmbits ens podem posar d'acord.

Sabem que en alguns d'aquests punts tenim posicions diferenciades, sabem que en d'altres també, però en alguns àmbits podem avançar. Ho hem fet. Aquest Parlament ha regulat els preus dels lloguers, i podem trobar altres àmbits com aquest en els que poder treballar. Evidentment, sempre, la garantia de drets s'ha de fer plenament. Aleshores, hem de ser molt clars; ser molt clars que, si en algun àmbit, la proposta que fem té algun tipus de dificultat d'aplicació, no podem dir que hi haurà una garantia cent per cent dels drets; podem dir que treballarem per intentar-los garantir, però no podem assegurar-ho. Però, en tot cas, disposat a explorar propostes, disposat a explorar aquests punts de trobada. M'hi trobaran.

I, respecte al grup dels comuns, vostè m'ha dit: «Negociem.» Disposat a negociar. I això vol dir cedir per les dues bandes; vol dir compartir les iniciatives. És el que estic convençut que tindrem l'oportunitat de fer en les properes setmanes.

I, per finalitzar, és a dir..., jo crec que a les alçades en les que estem, sobretot amb el que està patint la ciutadania, la nostra acció política –com a mínim, la meua, eh?– no es basa en com sigui una persona individual recordada als llibres d'història, sinó

en com millorem la vida a la ciutadania. I aquest és el repte que tenim. Jo crec que aquí també ens hi podem trobar.

Moltes gràcies, diputades i diputats.

(Aplaudiments perllongats.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, després de la intervenció del president, els representants dels grups parlamentaris poden exercir el seu dret a rèplica.

I en primer lloc té la paraula el diputat Salvador Illa i Roca, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Gràcies, senyora Vergés. Senyor Aragonès, diu que no vol convocar eleccions. Doncs, miri, sol no pot. Sol no pot governar. Sol no pot tirar endavant això. Si no vol convocar eleccions i no vol blocar Catalunya, segueix i ens reunim. *(Aplaudiments.)* És així de senzill, perquè el problema del seu Govern és un problema de viabilitat parlamentària. I la incertesa en els moments que vivim no és el més aconsellable. I no em vingui amb lo del vuitanta per cent. No mereix ni la frase de resposta des d'aquest faristol. Vostè té el suport que té, trenta-tres diputats, i no és el grup amb més vot popular en aquesta cambra. Si no vol convocar eleccions, que és legítim, és una decisió seva, faci el favor de seure, dialogar i anar per feina.

I li suggereixo que comencem pels pressupostos. És vostè qui ha dit que tenia un projecte de pressupostos aprovat. És vostè qui ha dit que és un projecte que està ben fet. És vostè que fa tres setmanes va elogiar la tasca dels consellers que hi havia al seu Govern. Aprovi'l i porti'l aquí i el negociem. I si vol que el negociem abans, aquest cap de setmana ens hi podem posar. Aquesta tarda mateix, si vol. Però no tenim per què perdre un dia. Jo li dono el meu suport per negociar i li dono la meua paraula que vaig de debò, que vaig seriosament perquè seguem, negociem i puguem portar un projecte de pressupostos que pugui estar en vigor a Catalunya l'1 de gener de 2023.

Que els darrers dotze anys l'única vegada que això ha passat és l'any passat, on també em vaig oferir. Fora bo que no trenquéssim aquesta tendència, probablement és la millor cosa que ha fet vostè –i n'ha fet ben poques– positiva en l'any i mig que ha estat president de la Generalitat. Per tant, l'hi torno a dir: seguem i enraonem. I em vaig oferir fa un mes i mig, el 27 d'agost –el 27 d'agost. Si vol que anem per feina, si vol tirar endavant el país, l'1 de gener pot haver-hi un pressupost aprovat en aquest Parlament. I ni quinze dies, ni vint dies, ni un sol segon, que no hi ha temps per perdre a la societat catalana.

Sobre el nomenament de comissaris. Miri, els comissaris es nomenen per un concurs en què es valoren mèrits i trajectòria professional. El president del tribunal que valorava els mèrits i la trajectòria professional era el senyor Estela. Parlo d'una proposta que al conseller no li va agradar i el va cessar, això és el que ha passat. I això, des del 2001, no passava mai a Catalunya. I és molt greu que passi. I a la sessió de control –ja l'hi anticipo– li preguntaré algunes qüestions referides a aquest assumpte.

En quart lloc, vostè diu que el diàleg..., en fi, que vol que enraonem. Convoqui la taula de partits. És un compromís que va adquirir el seu partit polític amb el meu partit polític i amb el PSOE. Convoqui-la. Per què li fa por convocar-la? Jo ja li anticiparé les meves propostes, ja les he dit en públic. Jo vull un retrobament dels catalans, vull una millora de l'autogovern. Però no pateixi, les hi portaré detallades. Però convoqui la taula de partits. Posi en marxa l'instrument perquè d'una forma ordenada i metòdica puguem –no només nosaltres, sinó tots els grups que així ho desitgen en aquesta cambra– expressar quin és el plantejament que tenen respecte a Catalunya.

I, possiblement, si tenim l'instrument podrem intentar arribar a alguns acords. Però, per què li fa por convocar-la? Però quina por hi ha a convocar aquesta taula de

partits, que el senyor Torra va convocar per dues vegades, per mandat d'aquest Parlament? És que jo no entenc per què li fa por convocar el diàleg. És que sense diàleg ho té una mica difícil de sortir-se'n.

I, finalment, per acabar, vostè apella a la responsabilitat de tots els grups. Jo apello a la seva. Jo apello a la seva com a president de la Generalitat de Catalunya. No em genera massa credibilitat que vostè aparegui com una persona que no té res a veure amb la crisi del seu Govern. Alguna cosa hi tindrà a veure vostè. Se li ha trencat a vostè el Govern. A vostè. Vostè diu: «No, han marxat, han volgut...» i vostè sembla que no hi tingui res a veure, ni en haver perdut el suport dels dos grups –pel que hem vist– i no parlo en nom de ningú, pel que he vist jo, d'haver perdut el suport dels dos grups que li van donar els vots en la investidura. Alguna cosa tindrà a veure-hi vostè.

Jo li suggereixo que hi reflexioni, en això. I torno a estendre la mà, eh? Ara, vull ser molt clar des d'aquest faristol. Miri, jo..., el meu grup seguirà fent, intentant construir una alternativa, intentant adreçar-se a la societat catalana per dir que hi ha un altre camí, que hi ha una altra manera de fer les coses, per construir una alternativa. Ho farem intentant practicar una política útil; és a dir, constructiva; és a dir, respectuosa; és a dir, creïble. Curt i ras, no esperi que el meu grup rescati el seu Govern, esperi que el meu grup, en lo que tingui a veure amb el rescat de Catalunya, hi sigui sempre.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, té la paraula el diputat Albert Batet i Canadell, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Bé, president, crec que, després de totes les intervencions dels grups, es constaten tres aspectes que en la meva intervenció li he posat de manifest i que després vostè no ha sigut capaç de respondre-ho. La primera és que no té la confiança d'aquest Parlament, que no té la confiança d'aquesta cambra. La segona és que aquest Govern neix dèbil, és un govern només amb el suport de trenta-tres diputats, un govern d'extrema debilitat.

La tercera, que no té acord, perquè no ha presentat cap acord amb cap altre grup parlamentari. No té cap acord amb cap altre grup parlamentari. Davant d'aquesta situació insòlita aquí al Parlament de Catalunya i d'extrema debilitat, president, nosaltres humilment li recomanem que s'apliqui valors republicans, que vol dir responsabilitat, que vol dir rigor, que vol dir humilitat, que vol dir sentit institucional i sentit de país i criteri de realitat.

Vostè és la màxima autoritat, vostè és el màxim responsable del Govern. I qui té la màxima responsabilitat té la responsabilitat per complir els acords que van facilitar la seva investidura. I vostè sap que Junts per Catalunya des de fa molts mesos, i especialment les últimes setmanes, hem insistit molt en aquests punts, que per nosaltres eren cabdals per abordar la situació. Perquè no érem en un govern de coalició, érem un govern d'un sol partit, perquè no respectaven els acords que van permetre la seva investidura en aquests termes.

Li demanem que no dimiteixi de les seves obligacions. I també li demanem màxim respecte pel que és Junts per Catalunya i pel que és la militància de Junts per Catalunya (*Aplaudiments.*) Perquè justament va ser la militància de Junts per Catalunya, mitjançant una votació, qui va validar la seva investidura. I ara també ha sigut la militància que ha validat aquesta nova situació. Però ja l'hi hem dit, i ja l'hi he dit i ho reitero, hi insisteixo, amb una actitud de responsabilitat, ha estat una decisió dolorosa. No ha estat una decisió fàcil, com li he dit. Perquè Junts per Catalunya ens estimem aquest país. Perquè tenim màxim respecte a les nostres institucions, al

Parlament de Catalunya, al Govern de la Generalitat, a tots els àmbits institucionals d'aquest país.

I perquè també veiem amb dolor quan el president d'un govern i el seu govern no avancen cap a les línies que s'havien acordat, que era culminar la independència de Catalunya. I davant d'aquesta situació política, escolti'm, li reitero, li reitero el mateix compromís que li he reiterat en la meva intervenció anterior. Nosaltres, Junts per Catalunya, serem fermes, serem responsables, serem exigents i serem propositius. Tenim un compromís sòlid de treballar per defensar els principis pels quals la ciutadania ens va fer confiança a les eleccions del 14 de febrer. Som lleials al mandat del Primer d'Octubre i lleials a les necessitats de la ciutadania de Catalunya.

Per això li recordo que vostè ja sap on som. Ja sap qui som i ja sap què defensem i quin és el nostre projecte polític, perquè justament hem governat junts. I, si vol acords amb nosaltres, ja sap quin és el camí que ha de recuperar i ja sap quin és el camí que ha de rectificar. Nosaltres no dimitirem de les nostres responsabilitats. Per a Catalunya i per als catalans i les catalanes, sempre hi serem.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, té la paraula el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao, en nom del Grup Parlamentari de VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, presidenta. Señor Aragonès, una muestra más de su mala educación al no contestar a la primera fuerza de oposición nacional en este Parlamento, que representa a más de 200.000 catalanes. Yo le digo que siga usted distraído con sus juegos de sillones y con sus juegos de tronos, pero le aseguro que más pronto que tarde los catalanes le demostrarán en las calles la distancia infinita que hay entre su Gobierno y los problemas reales de todos los catalanes.

Usted ha afirmado que no va a convocar elecciones. Pues bien, a diferencia del señor Illa, no le voy a ofrecer absolutamente nada más que asegurarle que nos vamos a convertir en su peor pesadilla para que los catalanes y sus problemas reales se debatan en esta cámara y no, como nos tienen acostumbrados permanentemente, estén ahondando en sus delirios ideológicos y en sus proyectos separatistas. Le exigimos que reduzcan de una vez por todas el gasto político. Le exigimos que trabaje decididamente por reforzar el escudo social que demandan las familias catalanas que están padeciendo situaciones auténticamente desoladoras.

Le exigimos que garantice, de una vez por todas, la seguridad en las calles de todos los catalanes. No va a convocar elecciones, pero le exigimos de una vez por todas que trabaje por todo aquello que le he dicho yo aquí hace unos cuantos minutos y que usted ha decidido, una vez más, ponerse de perfil, por garantizar empleos estables, salarios dignos, acceso a viviendas a las familias que lo están pasando realmente mal y por garantizar, como le he dicho, la seguridad en nuestras calles.

Y no quisiera acabar mi intervención sin denunciar un nuevo capítulo oscuro en nuestra región; un capítulo oscuro que van a protagonizar la gran mayoría de esta cámara al finalizar este debate. Todos ustedes van a apoyar y van a promover una declaración de la Junta de Portavoces para apoyar a un potencial terrorista, considerado una amenaza para la seguridad nacional, una persona que es una auténtica amenaza para la seguridad de los catalanes.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Senyor diputat, senyor diputat...

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Todos ustedes...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Senyor diputat...

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

No, senhora presidenta...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Senyor diputat, senyor diputat... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.*) Senyor diputat... No té la paraula, senyor diputat. El crido a l'ordre. Vostè està fent aquí unes afirmacions en les quals absolutament..., vostè no és ni jutge ni sap ni pot fer i, per tant, el crido a l'ordre en el sentit que diu aquest codi de conducta del nostre propi Reglament, que és fer les intervencions que s'adiuen amb el decòrum. Primera crida a l'ordre.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Més deu segons, presidenta.

Lo dicho, ustedes van a protagonizar un capítulo oscuro en la historia de nuestra región. Y ustedes se van a convertir en cómplices de cada matrimonio forzoso que se produzca en esta región y de cada derramamiento de sangre que se produzca en esta región (*Forta remor de veus.*) Ante ustedes estaremos nosotros para defender la seguridad y la vida de todos los catalanes.

Muchas gracias.

(*Persisteix la remor de veus.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per continuar, té la paraula el diputat Xavier Pellicer Pareja, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Xavier Pellicer Pareja

Gràcies, vicepresidenta; diputats, diputades. Bé, per terroristes ens investiguen també a nosaltres, perquè per l'Estat espanyol terrorisme és qualsevol enemic intern i qualsevol que va en contra de la seva ideologia. (*Aplaudiments.*) I si parla com un fatxa, actua com un fatxa, segurament és que és un fatxa. (*Rialles i aplaudiments.*)

I ara anem a les respostes. Tres qüestions. Donar resposta a les qüestions estructurals. Posem la hipòtesi que ho fem des de la gestió, des de la gestió del dia a dia i des de la gestió de l'autonomia, que això és el que plantegen. Ni de lluny s'estan apropant als límits de la gestió de l'autonomia –ni de lluny. Recuperar la sanitat cent per cent pública, recuperar l'educació cent per cent pública, posar en marxa estructures de sobirania, com una banca pública, com una farmacèutica pública. Apujar els impostos als rics i a les grans fortunes; no una miqueta, tot el que es pugui. Aturar els macroprojectes en un context de crisi ecològica i expropiar habitatge. Ni aquí estem –ni aquí estem. Això serviria per garantir unes condicions de vida digna als catalans i catalanes? No, però com a mínim aniríem fins als límits de la gestió de l'autonomia.

I, si volem anar a les qüestions estructurals, hem d'anar fins a les costures i fins als límits de la legislació vigent, i els hem de sobrepassar, perquè, si no, no podem garantir aquestes vides dignes. I no dir-ho clar i no explicar-ho així el que fa és enganyar la població i el que fa és desmobilitzar la població i el que fa és explicar a la població unes coses que no passaran.

I anem als temes concrets, parlem de qüestions concretes, ja que ens estén la mà, perquè estendre la mà en abstracte és molt senzill, però mai es concreta –però mai es concreta. I, per tant, fem un exercici de sinceritat. Deixem-nos de càlculs d'enquestes, deixem-nos de càlculs de partits i posem damunt la taula les qüestions concretes. Ens podem entendre en alguna cosa o no? Repensaran i replantejaran la seva posició davant de totes les propostes que vam fer del debat de política general i que en la pràctica totalitat hi van votar en contra o no? Perquè això és estendre la mà de forma

sincera i això és valorar les propostes concretes. La resta és fum, i ens sembla que és càlcul electoral i electoralista, tacticisme de curta volada i precisament allò que fa que cada cop hi hagi més distància entre la gent i les institucions.

Si volen fer un gir de cent vuitanta graus, si volen aplicar les propostes que fem al debat de política general, aquelles que poden donar resposta a les qüestions estructurals i garantir vides dignes, aquestes són les propostes que fem la CUP, per al vuitanta per cent del país, per al que necessita el país. I aquí estem. Però no en abstracte; en concret.

Hi anem a una altra qüestió concreta que comentàvem abans. De què serveix la competència de policia judicial? Per ser els alumnes més avançats de l'Estat, dels bancs i dels fons voltors? Creuen que exercir-la per fer fora famílies de casa suma a l'independentisme? En cap cas, en cap ni un cas. Sumar és negar-se a fer desnonaments, sumar per l'independentisme i sumar pels drets de la gent. I, com deia abans, té uns costos, té unes conseqüències, que tenim l'obligació d'assumir com a representants polítics. Volem representar el vuitanta per cent de la població catalana? Això és el que ens demana el vuitanta per cent de la població catalana. I a l'alçada d'això és al que hem d'estar.

I una darrera qüestió. Quan ens diem «governos d'esquerres» i fem polítiques de sempre, el que estem alimentant és una altra cosa, que és precisament allò que sembla un fatxa i allò que parla com un fatxa. Perquè estem dient que farem unes coses i fem totes les contràries, i perquè estem augmentant tota aquesta distància amb la població i els hi estem deixant una autopista. I això és el que va passar a Grècia quan la població es va mobilitzar per fer front a la troica i el Govern no va estar a l'alçada. Això és el que està passant a Itàlia, i això és el que pot passar a l'Estat espanyol. I si passa, que nosaltres farem tot el possible perquè no sigui així, el conflicte estarà servit, el conflicte no es podrà esquivar i el conflicte no el començarem nosaltres.

La societat catalana va veure i vam veure la veritable cara de l'Estat l'1 d'octubre del 2017. Moltes ja havíem patit repressió, moltes ja sabíem el pa que s'hi donava. En tot cas, vam obrir una porta i vam veure la veritable cara de l'Estat i la resposta que va donar. I siguem sincers i siguem sinceres. Això fa por? Sí. Això ens permet tenir una posició d'igualtat amb l'Estat? No i mai. Què és el que equilibra aquesta posició de força amb l'Estat? La mobilització de la gent. Com la fomentem? Amb les propostes que plantejem des de la CUP i, per tant, amb escurçar i trencar aquesta distància amb el carrer i posar-nos al servei de la població i no fer d'alumnes avançats de l'Estat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, té la paraula la diputada Jéssica Albiach Satorres, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, vicepresidenta. President, si vostès el que volen és negociar amb En Comú Podem, ho tenen fàcil. En primer lloc, han de complir els acords. I jo em preocuparia quan veiem que forces polítiques tan diferents com el Partit Socialista o la CUP, com Junts o nosaltres no només diem, sinó que demostrem que vostès no tenen paraula o que vostès no compleixen els acords. Doncs, com dic, em preocuparia, perquè estan vostès perdent credibilitat a tota velocitat.

En segon lloc, han d'assumir que estan en minoria, i això vol dir més humilitat i menys paternalisme.

I, en tercer lloc, no ens pot plantejar, si parlem de pressupostos, els mateixos pressupostos que ens portaria el senyor Giró. No ens pot presentar els mateixos pressupostos com si vostès estiguessen encara en un govern de coalició amb Junts per Catalunya. Demostren vostès que tenen alguna cosa a oferir en solitari.

I també diu: «Bé, és que això no va de com passe jo als llibres d'història com una persona individual.» És que, president, vostè no és una persona individual; vostè és el màxim representant del Govern de la Generalitat de Catalunya i és el president de Catalunya. Per tant, sí, hi insisteixo, l'hi torne a dir: vostè ha de decidir com vol passar als llibres d'història, perquè no va de Pere Aragonès, va del president de la Generalitat de Catalunya. Vostè ha de decidir si vol ser l'últim president de la vella etapa, que no fa transformacions, o el primer president d'un seguit de governs que sí que fan avançar Catalunya.

Perquè, a més, si vostè avui..., si això fos de veritat una investidura, vostè avui no seria president, i vostè no pot actuar, per tant, com si des d'avui vostè fos el president. Vostè va ser escollit president fa un any i mig, i en aquest any i mig jo li he de dir que la situació econòmica i social a Catalunya no ha millorat. Les mesures que vostès han posat en marxa no han servit per pal·liar el patiment de les famílies i de les empreses a Catalunya. Estem en màxims històrics pel que fa a la pobresa –un vint-i-cinc per cent de la població. Estem en una taxa de pobresa infantil que és de les més altes d'Europa –un trenta-tres per cent. Som líders en desnonaments a tot l'Estat –un cada hora. Però és que n'hi ha un setze per cent de les famílies –i aquesta dada és del 2021– que diuen que no poden tindre sa casa a una temperatura adequada. I, per tant, em temo que el 2022 aquesta dada encara serà més preocupant. Som els segons de l'Estat en segregació escolar. Una de cada deu escoles públiques de Catalunya està en barracons, i n'hi ha 1 milió de treballadors i treballadores que ara tenen els seus salaris congelats i que no se'ls actualitzen per culpa de la patronal i el Govern de la Generalitat no està dient ni paraula.

Aquesta és la realitat de Catalunya, que tantes vegades ha quedat silenciada, silenciada per les baralles entre vostès, silenciada per les picabaralles entre cadires i també per les grans promeses que es fan des d'aquest faristol i que després no arriben a res.

I davant d'aquesta realitat, jo crec que és una insensatesa ni tan sols esmentar la paraula «pròrroga pressupostària», però crec que també és una insensatesa que vostès ens presenten els mateixos pressupostos, com si encara estiguérem en un govern de coalició amb Junts per Catalunya. Junts s'ha emancipat d'Esquerra Republicana i ara vostès han de demostrar que també són capaços d'emancipar-se de Junts.

I nosaltres, per començar, sí que diem: si vostès el que volen és seure a negociar uns pressupostos amb nosaltres, li fem un parell de propostes. Per començar, un impost a la solidaritat als que més guanyen, com a mínim a les rendes superiors de 175.000 euros. És una barbaritat, és una bogeria? No. N'hi ha territoris, com el País Valencià, on ja s'ha posat en marxa. I la segona, els ho he dit abans, un veritable escut social, no un colador social. I això vol dir 1.000 milions d'euros.

President, com veu, n'hi han propostes, hem fet propostes. I, sí, li done la raó: n'hi han majories, n'hi ha majories possibles. Però vostè és el responsable de construir-les; vostè és el responsable, no només d'anunciar-les, sinó sobretot de negociar-les.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, té la paraula el diputat Carlos Carrizosa Torres, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *president*, siéntese ya con el señor Illa, dígame si le quiere o no, deje de deshojar la margarita, que lo tiene atormentado. Y si no se sienta usted con el señor Illa, que parece que no se quiere sentar, señor Illa, ¿qué tal si nos sentamos nosotros? ¿Qué tal si hablamos de una moción de censura? ¿Qué tal si hablamos de cómo garantizar el veinticinco por ciento del español en las aulas? ¿O de cómo gastar el dinero de todos los catalanes en las prioridades de verdad de todos los catalanes?

¿O de cómo dejamos atrás el *procés* y el conflicto que nos divide, que divide a la sociedad catalana? Sentémonos nosotros, ya que no se quiere sentar él.

Señor Aragonès, el señor Illa le ofrece una oposición beatífica o angelical; yo le ofrezco una oposición leal y firme en el Parlamento de Cataluña. Eso es lo que nos piden nuestros electores. Yo no sé si los electores del señor Illa le piden que esté continuamente alargado la mano al Gobierno de Esquerra Republicana. Pero yo sé que los electores de Ciutadans sí que quieren que hagamos oposición firme y leal, que impugne toda la vertiente antidemocrática del *procés* y que, además, intentemos colaborar, en la medida de nuestras posibilidades, y yo creo que eso lo hacemos y lo haremos, a que con nuestros seis diputados podamos influir en aquellas medidas que redunden en la economía de todos los catalanes.

Mire, usted ha dicho, señor Illa, que la inflación no se combate con elecciones, y eso es cierto. Tampoco se combate la inflación abriendo embajadas o abriendo chiringuitos o gastando en propaganda o en televisiones públicas. Pero, mire, los gobiernos minoritarios tampoco combaten eficazmente ni la inflación ni nada. Un gobierno inestable, minoritario y débil no está en condiciones, por mucho que no convoque elecciones, de afrontar esos grandes retos.

Por tanto, nosotros, ya lo hemos dicho, vamos a seguir combatiendo los excesos del separatismo. Vamos a intentar dar a los catalanes el mejor futuro que en el ámbito de nuestras ideas podamos dar. En esta época de gobierno débil, vamos a hacer valer estos seis diputados.

Y, señor Aragonès, yo espero que la propia dinámica del Gobierno, que le hace a usted verdaderamente vulnerable en el Gobierno de la Generalitat, le empuje a hacer unas políticas verdaderamente sensatas y que puedan ser aceptadas por una mayoría de los catalanes, ya que se niega a convocar elecciones, que parece que sería lo que democráticamente tocaría en un momento como este.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez, en nom del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; gracias, presidenta. Muy gráficamente. He escuchado con muchísima atención las réplicas del señor Pere Aragonès y del señor Salvador Illa e inmediatamente me ha venido a la cabeza una palabra: «*biscotto*». No sé si saben ustedes lo que es el *biscotto* en terminología futbolística: es un amaño, dos equipos hacen ver que compiten de manera feroz pero ya han pactado el resultado previamente. Una advertencia, por muy listos que se crean, a los que hacen *biscotto* en fútbol les pillan siempre; siempre hay alguno que mete la pata, una imagen que recogen los medios, lo que sea. Al final les pillan siempre.

De nuevo, vuelven a caer ustedes en la impostura, el tacticismo y el tratar a la sociedad catalana como si fuéramos niños pequeños. Justo lo que les he pedido que no hicieran; ya me imaginaba que no podrían, porque es que veo que va en su naturaleza. No lo pueden ustedes evitar.

¿Tienen derecho ustedes a pactar, aunque evidentemente a nosotros no nos guste? Sí. ¿Tienen derecho a montar este teatrillo? No, porque genera inestabilidad, porque genera incertidumbre, y eso afecta negativamente a la calidad de vida de la sociedad catalana. Y eso la sociedad catalana no se lo merece.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Doncs ara té la paraula la diputada Marta Vilalta i Torres, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies de nou. S'han dit moltíssimes qüestions. Nosaltres també en podríem dir moltes més, com per exemple, al senyor Batet –a qui, per cert, en la seva primera intervenció crec que l'han aplaudit més des de la bancada del PSC que des de la seva pròpia–, que el que li diem (*veus de fons*) és que sàpiguen que, igual com ens hem entès i hem sabut..., que sàpiguen, el senyor Batet i la resta de diputats i diputades de Junts per Catalunya, que de la mateixa manera com hem sabut construir acords els últims anys, els últims mesos, ho haurem de seguir fent –ho haurem de seguir fent, ho haurem de seguir fent. I, per tant, tota la nostra predisposició per seguir-ho fent.

Igual que el senyor Illa, que es preguntava en la seva primera intervenció també què li convenia al país, i en les propostes que feia, o en les declaracions que feia, obviava alguns dels consensos que existeixen al país i que són l'arrel del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat, que, justament, el Govern de l'Estat ha reconegut, per fi, que existeix, i que, per tant, s'ha de treballar per resoldre'l. Aquí no l'hi veiem, la seva mà estesa, la contribució per aprofundir, per empènyer, per ajudar en aquesta desjudicialització. Creiem que hi ha molt marge perquè vostès puguin fer, també, en aquest sentit. I, en canvi, es preguntava sobre moltes qüestions de les que convé i en això no li hem sentit dir res. Saben què és segur que li convé al país? Tenir uns trens dignes. I aquí hi tenim molt a fer, perquè les competències, malauradament, encara són ara de l'Estat espanyol. I, per això, doncs, aquí hi ha molt marge. I el compromís, òbviament, de treballar-hi.

Podríem dir, a comuns, a la CUP, que som-hi, que igual que hem arribat a acords en temes de pressupostos, en altres qüestions o en la investidura, amb un pacte que vam poder fer també amb els companys de la CUP, doncs ho haurem de seguir fent. Hi ha compromisos que s'estan complint? Sí? Compromisos que estan en desenvolupament? Doncs som-hi. No s'han evaporat, aquests compromisos; hi són. I, de fet, el Govern, consellers i conselleres, i amb l'acompanyament i el suport del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, doncs, estem intentant que s'implementin i que es desenvolupin.

I fins i tot podríem parlar, en l'àmbit d'interior, de que la presa de decisions del Departament d'Interior és un exercici obligat que creiem que hem de fer, de responsabilitat institucional: la presa de decisions, fixar criteris, definir estructures, defensar el cos, millorar-lo cada dia, modernitzar-lo, feminitzar-lo. I són directrius i decisions polítiques que responen també a l'evolució de la societat i del país, i que, per tant, és responsabilitat institucional del Govern fer-ho. I seguirem treballant en aquest sentit.

Podríem dir tot això, i diem més coses. Sí, ha canviat la configuració d'aquest Govern. Hi havia un govern de coalició entre dues formacions; ara hi ha una altra forma, una altra forma de govern. De fet, des del 2012..., podríem anar molt més enrere, eh?, però des del 2012 hem tingut diverses fórmules de govern: un govern en minoria de Convergència i Unió amb un pacte d'estabilitat amb Esquerra Republicana; un govern fruit d'una llista conjunta, electoral, amb Junts pel Sí; un govern presidit per Junts per Catalunya, després, i amb coalició amb Esquerra Republicana; un govern viceversa, presidit per Esquerra Republicana en coalició amb Junts per Catalunya, i ara un govern on Junts ha decidit, doncs, sortir-ne, que es reforça ampliant amb aquesta mirada àmplia de representar màxims consensos i que vol seguir endavant. Hi ha hagut diverses fórmules dels governs. L'important és governar i és treballar per la gent, i per això segueixen sent prioritàries les transformacions, que tampoc han deixat de ser prioritat, sinó que segueixen vigents, que estan en el pla de govern –transformacions social, democràtica, feminista, verda–, que són aquelles polítiques, aquelles mesures que s'estan implementant i que creiem que són útils. És a dir, fets, polítiques, mesures, ajudar la gent.

I sabem que és possible seguir endavant; sabem que és possible continuar aquesta legislatura i trobar aquells acords, forjar aquests consensos, i que ens hi hem de conjurar entre tots i totes, i més quan veiem algunes declaracions des d'aquest faristol, quan veiem el feixisme dient barbaritats des d'aquest faristol i atiant la por; més ens hauria de fer reflexionar a tots i totes per conjurar-nos a forjar grans acords d'ampli espectre, defensar aquests consensos, basant-se també en drets, en tots els seus sentits, per a tothom.

Les majories aquí al Parlament, des de les últimes eleccions al Parlament de Catalunya, les del 14 de febrer de l'any 2021, són unes majories que s'han reforçat a nivell progressista i que s'han reforçat a nivell de defensa de la independència. I aquestes dues grans majories –progressistes i independència– van de la mà i sabem que són les que ens fan avançar.

Per això, ho reitem una vegada més des d'aquest faristol, i cada dia; treballem per parlar i per escoltar-nos més; per forjar consensos, com ja hem sabut fer; amb mesures de xoc que són imprescindibles i absolutament necessàries, amb mesures transformadores que ens requeriran també l'aprovació dels pressupostos i amb propostes per resoldre el conflicte polític i per fer possible la independència. Sabem que hi ha propostes d'acord de claredat, de treballar-ho en la mesa de negociació, de poder treballar en aquest sentit. Ho hem de fer tot i ho hem de fer tot alhora. És el que portem fent des del minut u. I nosaltres hi seguirem. Per tant, som-hi.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Acabat aquest primer punt de l'ordre del dia, recordo que hi ha convocada una junta de portaveus.

Per tant, suspenem la sessió estrictament deu minutets. Per tant, tinguem-ho clar. «Merci».

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i set minuts i es reprèn a les dotze i deu minuts.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats i diputades, reprenem la sessió.

Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya de suport a Mohamed Said Badaoui

401-00025/13

En primer lloc, donarem lectura de la declaració de la Junta de Portaveus en solidaritat amb Mohamed Said Badaoui, per part del secretari tercer i la secretària segona.

Vull recordar que és una declaració de la Junta de Portaveus que ha obtingut el suport dels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana, CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, Junts per Catalunya i En Comú Podem, i no de la resta de grups parlamentaris.

Diputat, per què em demana la paraula?

Ignacio Martín Blanco

Sí; presidenta, per fer constar, com hem fet en altres ocasions, que ens sembla una anomalia el fet que en aquesta cambra parlamentària es faci lectura d'acords que no són declaracions institucionals del Parlament, sinó acords de la Junta de Portaveus.

A nosaltres que s'arribi a acords de la Junta de Portaveus ens sembla raonable, atencible, el que no és normal, el que no és sensat i el que no és absolutament en absolut assumible en una democràcia és que es llegeixi en el Ple del Parlament una

resolució que no té la unanimitat de les forces polítiques. I, per tant, volem deixar constància de la nostra oposició a aquesta pràctica, que ens sembla poc democràtica.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. I, com ja hem parlat en altres ocasions, és una declaració de la Junta de Portaveus, que he especificat precisament aquí, i precisament els suports que tenia, i també és un acord poder-ne fer la lectura al Ple.

Per tant, procediran a la lectura el secretari tercer i la secretària segona.

El secretari tercer

«En Mohamed Said Badaoui, nascut al Marroc, és veí de Reus des de fa dècades i molt actiu a nivell de ciutat, tant a nivell social, polític com cultural. És una persona que sempre ha treballat braç a braç amb les entitats i l'Administració pública arreu del país per garantir els drets més bàsics dels veïns i les veïnes. S'ha implicat en activitats i dinàmiques de Reus i ha fet una important funció de cohesió social, d'interacció amb la comunitat magribina i musulmana de la ciutat i de molts altres municipis del país. La seva col·laboració l'han requerit institucions com escoles i instituts, els ajuntaments de Reus i Tarragona, la Diputació de Tarragona, diversos departaments de la URV, la Direcció General d'Afers Religiosos, el Departament de Justícia o el Departament d'Interior, a través de l'Àrea de Mediació de Mossos d'Esquadra.

»Després de trenta anys vivint a Catalunya i tenir tots els permisos de residència i de treball en vigor, i en resposta a la seva sol·licitud de nacionalitat espanyola, la Policia Nacional ha iniciat un procés administratiu per expulsar-lo al·legant un suposat extremisme religiós i radicalisme fonamentalista, sense cap prova ni basant-se en cap fet atribuïble a aquesta afirmació; a més, sense cap procés que respecti els seus drets, particularment el dret a la defensa, i utilitzant una via administrativa exprés sense cap garantia jurídica. Com ell mateix ha expressat, l'activisme i la llibertat d'expressió no són delictes.

»Des del 5 d'agost de 2022, que va rebre la notificació de la seva expulsió, Mohamed Said, juntament amb les persones i entitats que li donen suport, ha fet moltes gestions a prop de diferents organismes de l'Administració estatal, seguint les vies ordinàries i utilitzant els mecanismes legals vigents, però, malauradament, fins avui dia no ha tingut cap resposta més que el silenci. Ahir, 18 d'octubre, la Policia Nacional va procedir a detenir en Mohamed, i a hores d'ara es troba en dependències policials.

»La situació del Mohamed, però, no és única; moltes persones a l'Estat espanyol són víctimes de l'arbitrarietat i opacitat dels procediments derivats de la llei d'estrangeria, que resulten en irregularitat administrativa sobrevinguda, desarrelament sobtat, separació de famílies, agreujament de la precarietat, i, a més, comporta impactes en la salut mental i emocional de les persones afectades directa o indirectament.

»Per com s'ha desenvolupat, el cas de Mohamed té, a més, una dimensió dissuasòria amb l'objectiu d'allunyar les persones migrades, especialment musulmanes, residents a l'Estat d'exercir la seva vida amb plenitud, és a dir, amb activitat social, política i cultural pròpia, i no només subordinada al servei de les necessitats de la ciutadania.

»Entenent la greu repercussió que pot tenir l'expulsió d'un veí de Catalunya en aquestes circumstàncies, entomant la responsabilitat del Parlament envers la protecció dels drets dels veïns i veïnes de Catalunya, i des de l'afecte més solidari amb ell, la seva família i les seves amistats, afegint-nos a centenars de persones, nombroses entitats, organitzacions, ajuntaments i institucions arreu del país...»

La secretària segona

«...el Parlament de Catalunya declara el seu suport al veí de Reus Mohamed Said Badaoui, en un altre cas de repressió política i islamofòbia per part de l'Estat espanyol, aquest cop mitjançant la llei d'estrangeria; declara que el cas del Mohamed Said Badaoui és un procediment d'expulsió irregular, en què se l'ha acusat sense proves d'un suposat extremisme religiós i radicalisme fonamentalista, que en tot moment s'ha desenvolupat sense garanties per la seva defensa i que en cap cas ha estat basat en fets demostrables, sinó en suposicions sobre la seva conducta; entén que els motius al·legats per expedir l'ordre d'expulsió són infundats i no responen a fets concrets ni estan demostrats amb solvència, atès que no s'ha iniciat cap procediment judicial per presentar i avaluar proves de sospites de la seva presumpta radicalitat o extremisme religiós que sustenten l'ordre d'expulsió irregular; constata, a la llum dels dos punts anteriors, la vulneració com a mínim dels articles 11, 12 i 13 de la Declaració universal dels drets humans envers Mohamed Said Badaoui per part de l'Estat espanyol, atès que se l'ha condemnat sense judici públic, s'ha comès un atac contra la seva reputació i honor i s'ha vulnerat el seu dret a escollir residència; insta a la Generalitat de Catalunya a activar totes les eines administratives, jurídiques i diplomàtiques de què disposa per vetllar pel respecte dels drets fonamentals de Mohamed Said Badaoui i totes les altres persones represaliades pels processos opacs derivats de la llei d'estrangeria que veuen vulnerats els seus drets socials, civils, culturals i polítics, i es reitera en la seva exigència de derogació de la llei d'estrangeria, manifestada en la Resolució 534 del Parlament de Catalunya, sobre les propostes per a la Catalunya real; la Resolució 546 del Parlament, sobre l'orientació política general del Govern; la Resolució 693 del Parlament, sobre el reconeixement i el garantiment dels drets de les dones, i la Resolució 102 del Parlament de Catalunya, sobre l'orientació política general del Govern.

»Palau del Parlament, 19 d'octubre de 2022.»

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació...

Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya de suport al territori de l'Administració Autònoma del Nord i l'Est de Síria

401-00024/13

...donarem lectura de la declaració de la Junta de Portaveus de suport al territori de l'Administració Autònoma del Nord i l'Est de Síria per part del secretari quart.

El secretari quart

«El Parlament de Catalunya condemna els atacs turcs a la regió de l'Administració Autònoma del Nord i l'Est de Síria i demana que Turquia aturi qualsevol operació militar prevista al territori; fa una crida a tots els governs i les organitzacions internacionals, incloses l'Organització de les Nacions Unides, l'OTAN, la Unió Europea, el Consell d'Europa i la Lliga Àrab, perquè prenguin mesures urgents contra la violació del dret internacional i els assassinats que està cometent Turquia a la regió de l'Administració Autònoma del Nord i l'Est de Síria; exigeix que s'aturi el proveïment de material militar de l'Estat espanyol a l'Estat turc i que es retirin de manera immediata els soldats i la bateria antiaèria de la missió Patriot a la ciutat d'Adana; insisteix que el Govern de la Generalitat ha d'implementar la declaració de reconeixement de l'Administració del Nord i l'Est de Síria, que el 20 d'octubre de fa un any va aprovar el Parlament de Catalunya, desenvolupant la cooperació per a la protecció de la població víctima d'aquestes agressions a través de projectes finançats per l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament; defensa la legitimi-

tat dels pobles de la regió que lluiten democràticament per defensar els interessos, drets i llibertats de les comunitats que conviuen al territori del Nord i l'Est de Síria; insta que es promoguin solucions pacífiques que respectin l'autodeterminació dels pobles del Nord i l'Est de Síria, i es compromet a fer arribar aquests acords al ministeri de l'Estat espanyol competent, a l'ambaixada de Turquia i al consolat de Turquia a Catalunya.

»Palau del Parlament, 19 d'octubre de 2022.»

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, secretari. Un cop llegida aquesta segona declaració de la Junta de Portaveus, que també comptava amb el suport del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, Junts per Catalunya i En Comú Podem, procedim al segon punt de l'ordre del dia, que són les preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre la gestió de les obres de la línia 9 del metro

310-00379/13

Comencem per la pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la gestió de les obres de la línia 9 del metro. Formula la pregunta el senyor Joan Garriga Doménech, del Grup Parlamentari de VOX.

Joan Garriga Doménech

Sí. Señor *conseller*, ¿qué valoración hace de la nefasta gestión de las obras de la línea 9 de metro?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller Juli Fernández Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori (Juli Fernández i Olivares)

Gràcies, vicepresidenta. La línia 9 del metro és una infraestructura estratègica per la mobilitat del nostre país i el compromís del nostre Govern és, de manera transparent i diligent, estar-hi plenament compromesos.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Joan Garriga Domènech.

Joan Garriga Doménech

Señor *conseller*, sea sincero. La gestión de una infraestructura tan importante como la línea 9 de metro, que debe unir Santa Coloma de Gramenet y Badalona con la Feria de Barcelona, Zona Franca y el aeropuerto del Prat, ha sido y está siendo una auténtica chapuza y un claro ejemplo de la gestión de la Generalitat, gobiernos de Convergencia, gobiernos tripartitos y gobiernos separatistas. Concretando: Retrasos. Empezaron las obras en 2002 y tenían que acabarse en 2007. Tenían que durar cinco años; llevamos veinte. Ha estado diez años paralizada, mientras se dedicaban a montar golpes de estado. Y ahora dicen que acabará en 2029. O sea, que lo que se tenía que construir en cinco años dicen que será en treinta, si cumplen.

Sobrecostes, el coste tenía que ser de 2.500 millones de euros y acabará costando 16.000 millones de euros, si cumplen. Han multiplicado el coste por seis. Querían un préstamo del Banco Europeo de Inversión y ahora contarán con los fondos europeos de recuperación. Han estado dando vueltas con la financiación, mientras despilfarraban el dinero de los catalanes. Parar las obras y la actividad de la tuneladora nos ha costado 7,5 millones de euros.

Corrupción. Se ha evaporado el dinero, expediente sancionador contra dos empresas proveedoras, hasta la partidista *sindicatura* de Greuges ha hecho un informe

demoledor ante la evidencia de los hechos: evidencias de haber sido víctimas del tres por ciento; presidente de Infraestructures.cat, imputado por cobro de comisiones; concursos sin informes técnicos; contrato de servicios que ganó una empresa cuyo administrador es el presidente de Infraestructures.cat; fraccionamientos indebidos; modificaciones esenciales de objetos de los contratos, importes y fechas.

En definitiva, ustedes despilfarran el dinero de los catalanes con *conselleries* prescindibles, con duplicidades y con chiringuitos, y el Govern tiene sesenta y siete obras de infraestructuras pendientes. La línea 9 es una prioridad para fortalecer el transporte público metropolitano, y, mientras, ustedes castigan con sus políticas el uso del coche privado. Ustedes abandonan a los catalanes con sus peleas, con su despilfarro, con su mala gestión, en definitiva, con su corrupción.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Territori.

El conseller de Territori

Bé. Aprofito, doncs, per poder compartir amb tots i totes vostès quines són les prioritats del Govern, del Departament de Territori, en aquests propers mesos, aquests propers anys.

Els trens. Tots els trens i arreu. Aquesta és la prioritat principal en l'àmbit del transport públic i ho és des de Rodalies, des del traspàs de Rodalies, ho és des dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya –i aprofito per compartir amb tots i totes vostès que avui s'ha aprovat l'estudi informatiu del tramvia Cambrils - Vila-seca, una notícia boníssima, perquè el transport públic en forma de Ferrocarrils de la Generalitat arriba també a l'àrea metropolitana de Tarragona– i ho és també en forma de metro; ho és la línia 9, amb aquesta línia que connecta el Barcelonès Nord amb el Baix Llobregat, que a més a més d'una transformació de la mobilitat, permet una permeabilitat social en àmbits de la ciutat de Barcelona, on no hi havia parades de metro i que n'hi haurà. I, per tant, és una transformació que, com els hi deia abans, considerem del tot estratègica.

A més a més, en l'àmbit de la sostenibilitat, ens permetrà treure uns vuit mil vehicles de la xarxa viària i la reducció de milers de tones de CO₂, 110 milions de viatges anuals.

Per tant, nosaltres el que farem i el nostre compromís és diligència i transparència, que les obres vagin avançant com estan ara mateix actuant amb la tuneladora i, davant del negacionisme climàtic, davant del populisme i davant de l'elitisme, prendre mesures que millorin la vida de la gent i que siguin de millora per aquest context d'emergència climàtica.

Moltes gràcies, diputats i diputades.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el sobreesforç del professorat en el sistema educatiu.

Pregunta al Govern sobre el sobreesforç del professorat en el sistema educatiu

310-00371/13

Formula pregunta la diputada Nogay Ndiaye i Mir, del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar.

Nogay Ndiaye i Mir

Gràcies, vicepresidenta. Senyor conseller, el curs escolar 21-22, que vam acabar aquest passat juny, com ja és ben sabut, va ser un curs marcat per la pandèmia i per la nefasta gestió del Departament d'Educació, amb ordres que es contradeien una

setmana rere l'altra, ordinadors que no arribaven a l'alumnat, manca de recursos als diferents centres educatius i un llarguíssim etcètera. Uns fets que van comportar el sobreesforç d'un professorat ja força desgastat, que va acabar encara més desbordat pel fet d'haver de gestionar aules de fins a trenta alumnes de forma híbrida, amb vint alumnes a les aules i deu alumnes a casa simultàniament. Un sobreesforç que va empenyer el professorat al límit de les seves forces i va provocar que es convoquessin unes jornades de vaga sense precedents al nostre sistema educatiu.

Durant el mes de març es van dur a terme cinc jornades de vaga de denúncia per l'infrafinançament del nostre sistema educatiu, per les condicions laborals del professorat i la comunitat educativa i per la manca de recursos generalitzada a tots els nostres centres, i una jornada de vaga per la defensa del català. Un total de sis dies de vaga durant el mes de març que van comportar un estalvi de 8 milions d'euros al departament en concepte de sous i seguretat socials. Sí, 8 milions d'euros de superàvit als pressupostos del departament del curs 21-22; sense comptabilitzar els milions d'euros recaptats durant les vagues del mes de maig. Unes vagues infravalorades per vostè i de les què vostè mateix feia referència que eren minoritàries i a les que la majoria del professorat o de la comunitat educativa no hi havien participat.

Doncs bé, ara té la oportunitat de dir-nos què farà el departament amb aquests 8 milions d'euros, uns diners que han de retornar i ser reinvertits en el nostre sistema educatiu per donar resposta a les mancances i a totes les reivindicacions sindicals. Si no sap què fer amb aquests diners, nosaltres li donarem algunes propostes.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, diputada Ndiaye... Vostè ho deia –i hi estem d'acord, ho hem compartit en diverses ocasions–, tota la comunitat educativa, començant pels nostres mestres, pel nostre professorat ha hagut de fer un sobreesforç perquè, com altres col·lectius, no hi havia una altra manera de donar resposta a una situació que no havíem viscut mai, com era una pandèmia, que era donant el millor d'ells mateixos i haver d'aplicar mesures sanitàries als centres educatius, perquè vam prioritzar escoles obertes i escoles segures.

S'ha incrementat la complexitat de la tasca dels nostres mestres, també és ben cert, i per això ens felicitem. I és important poder compartir avui aquí que el passat 1 de setembre, com vostès saben, vam arribar a un acord amb tots els representants dels treballadors, a un acord que és el primer acord en els darrers vint anys per unanimitat amb tots els representants sindicals de la mesa sectorial. El primer acord en els darrers vint anys.

I el que fa aquest acord és donar resposta a la retallada principal que quedava encara vigent des de fa més de deu anys. El que fa aquest acord és incorporar al sistema educatiu 3.500 mestres i professorat a partir de l'1 de gener. A partir del proper 1 de gener tindrem més mestres i més professorat que en tota la història del sistema educatiu. I, per tant, acompanyarem els centres educatius més que mai en desplegar les transformacions i les polítiques educatives que requereix aquest país.

Pel que feia a la pregunta concreta dels 8 milions d'euros. En tot cas, aquests diners es queden al Departament d'Economia i estic convençut que en farà un molt bon ús per a les polítiques d'aquest país.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Nogay Ndiaye i Mir.

Nogay Ndiaye i Mir

Bé, senyor conseller, la lluita col·lectiva i les vagues no són per engrossir els pressupostos dels diferents departaments o de la Generalitat de Catalunya. Aquests diners han d'anar reinvertits al nostre sistema educatiu. I com que vostè ha sigut incapaç de dir en quins aspectes els podria reinvertir, doncs, jo li posaré un exemple. L'equiparació salarial del professorat tècnic d'FP, el mateix departament de secundària l'estima en 7 milions d'euros. Per tant, podria garantir aquesta equiparació salarial entre professors d'FP i professorat de... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Disculpi, se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Jo el que faré és una reflexió de com veig aquest proper curs, i la faré en cinquanta segons. Estem davant d'un curs que tindrem més mestres i més professors que a la història d'aquest país. Tindrem més hores per coordinar-nos, tindrem més hores per donar resposta a les transformacions i als canvis que hem activat al sistema educatiu. Tots els canvis són bons per a l'alumnat.

Per tant, estem davant d'un curs on requerim estabilitat, un curs on requerim tranquil·litat, on requerim responsabilitat de tothom després de la pandèmia, on requerim confiança, on requerim que tothom doni el millor d'ell mateix, fugint de la queixa permanent i posant l'accent en els fets, en el pressupost més elevat de la història del sistema educatiu d'aquest país.

Confiem en els nostres mestres, dotem-los de les eines. Dedicar-se a l'educació és del millor que es pot fer en aquesta vida. Orgull del sistema educatiu català. Seguim avançant, fent que les coses passin. Basem-nos, sempre que parlem, en els fets, per educar infants i joves més lliures, amb més sentit crític i amb la capacitat de prendre les millors decisions... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon al conseller d'Educació i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la participació de la pagesia en la gestió del Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

Pregunta al Govern sobre la participació de la pagesia en la gestió del Departament d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

310-00376/13

Formula la pregunta el diputat Salvador Vergés i Tejero, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Salvador Vergés i Tejero

Consellera Jordà, la pagesia i el món rural tindran una veu clau en la futura Agència de la Natura?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Teresa Jordà i Roura, consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

Gràcies, vicepresidenta primera. President, conselleres, consellers, diputats, diputades... Totes, absolutament totes les polítiques que es fan des del Departament

d'Acció Climàtica es fan totes elles, evidentment, concertades amb el sector, es fan amb la cogovernança i, en definitiva, treballant per la participació activa de tothom, dels sectors econòmics, dels sectors socials i dels sectors ambientals.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Ho sento, consellera, però ja no ens podem fiar de la seva paraula. Nosaltres, doncs, li hem perdut la confiança. I, miri, aquest diumenge era Sant Galderic, que és el patró dels pagesos catalans, i just el dia abans era Santa Teresa –el seu sant. I si em permet, vostè, en el seu dia a dia, és just al revés. Vostè va després dels pagesos, vostè sempre arriba tard.

Fixi's que en només un any i mig de legislatura ha arribat tard i malament en el preu de la llet, en les ajudes pel Filomena, per les gelades i per la sequera, en la plaga de conills, en la vaga de caçadors, en els robatoris de garrofes, en la prohibició de cremes. Jo crec que ja n'hi ha prou –n'hi ha prou. I no em digui que és que hi ha certs temes que depenen de Madrid, perquè si vostès, Esquerra Republicana, no haguessin abandonat la mentalitat d'estat, veurien que des d'aquí hi podem fer molt més.

I, miri, l'altre dia a Lleida a vostè la increpaven. I a mi em sap greu, perquè nosaltres, els pagesos, necessitem una consellera d'Agricultura que sigui la nostra punta de llança i vostès regulen i regulen, però no resolen. I aviat a Catalunya hi haurà més gent que administri pagesos que no pas pagesos pròpiament. I un país sense pagesos no és un país.

I vull aprofitar per insistir-li en un projecte participatiu que Junts per Catalunya li estem reclamant des de la negociació de l'acord de govern –un acord de govern, per cert, que vostès s'han passat pel folre–, i és l'Institut Català de l'Oli, l'Incaoli. Jo recordo que en aquell moment vostès eren més partidaris de tancar el del vi, l'Inca-vi, que no pas d'obrir el de l'oli. (*Veus de fons.*) Sí. I mesos més tard han creat el de la llet, l'Incallet. En fi, nosaltres ho celebrem, òbviament, però és evident que vostès, doncs, es contradueixen en aquest sentit.

I, miri, a Catalunya consumim aproximadament uns 100 milions de litres d'oli a l'any i en produïm només una tercera part equivalent. I d'aquests, més de la meitat s'exporten a granel, amb cubes, cap a Itàlia. Home, a mi em sembla que són uns números com per reflexionar. I més, tenint en compte que la qualitat de l'oli català res té a veure amb la qualitat de l'oli espanyol.

Per tant, l'Incaoli seria una eina transformadora, transformadora per al sector, òbviament, però també per a les comarques. I, en aquest cas, vostè encara no va del tot tard, consellera. Per tant, esperem que reaccioni i que ho faci a temps.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputat Vergés, m'ha fet una mica, si em permet, de popurri de bastantes coses. Intentaré ser una mica més diligent en aquest sentit i fer-li també un parell de constatacions.

La primera és que el sector de la pagesia ho està passant francament malament. Ja ho passava prèviament a la guerra d'Ucraïna i a les conseqüències o les derivades d'aquesta. I entenc que vostè això ho sap i ho comparteix. Però, a més a més, arrossegàvem ja preus ruïnosos, si m'ho permet, arrossegàvem ja molts altres dèficits de la pròpia pagesia, sobretot aquesta desafecció del món urbà amb el món rural, sobretot també altres polítiques que no ens ajuden d'altres sectors. Per exemple, la PAC, que no ajuda ben bé a la realitat de la pagesia catalana.

Però, dit això, nosaltres –nosaltres–, conjuntament amb el sector, a través de la taula agrària i de totes les taules sectorials, sempre totes les decisions les prenem amb el sector. Els ajuts a la Filomena, els ajuts a les gelades, els ajuts al míldiu, creant l'Institut Català de la Llet, creant un índex de referència per als preus de la llet. Totes. Jo no jugaré un partit de tennis amb vostè, no ho faré, bàsicament perquè crec que no ens miraria ningú. Allà fora hi ha molta gent que pateix i hi ha un sector extremadament imprescindible per al país. I nosaltres farem polítiques transformadores per a aquest sector. Perquè aquest departament –ja ho va començar la companya i consellera Serret en el seu moment– no és una simple gestoria d'ajudes, entre altres coses perquè els nostres pagesos no volen viure de les ajudes; volen polítiques de veritat. I aquestes polítiques són les que implementem. Potser no es poden fer amb la rapidesa que tots voldríem, però hi som i hi continuarem sent.

I li dono la raó en una cosa, que, de fet, no n'ha parlat i segurament és la més flagrant: tenim un problema i el tenim tot el país –i aquest Parlament ha de fer molt els deures–, que es diu «burocràcia». Hem de ser molt més diligents i anar molt més ràpids, perquè, si no, és evident que qui ho pateix, òbviament, és la ciutadania i en el nostre cas, que avui ens ocupa, els nostres pagesos i pageses.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les polítiques digitals en el Govern.

Pregunta al Govern sobre les polítiques digitals en el Govern

310-00377/13

Formula la pregunta la senyora diputada Mònica Sales de la Cruz, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta Borràs. Membres de la Mesa, membres del Govern... La veritat és que jo pensava que aquesta pregunta me la contestaria la consellera Vilagrà. Acabo de saber fa ben poc que me la contesta el conseller Torrent.

El Govern de Catalunya, que compta amb el suport parlamentari de només trenta-tres diputats, s'ha redefinit i ha eliminat el departament de polítiques digitals. I des de Junts, conseller, li volem preguntar els motius de la decisió, que per a nosaltres és, si més no, sorprenent.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, vicepresidenta. Em sap greu decebre-la, si esperava la resposta de la consellera Vilagrà. El que no decep és el to, el nou to dels diputats i diputades de Junts per Catalunya. S'especulava amb quina actitud vindrien. Jo crec que han superat amb escreix les expectatives.

Miri, si deixés de banda l'apriorisme partidista, una posició de partit, veuria que la distribució del Govern de la Generalitat pel que fa a les polítiques digitals compleix dues coses. La primera, que continua sent un bloc de polítiques que forma part d'un altre departament. Ho era així fins ara; no tenien un departament únic, les polítiques digitals, estaven vinculades a Territori. Ara ho estan en part a Empresa i Treball i en part al Departament de Presidència.

I la segona: a Europa, cada vegada més, hi han disposicions governamentals que associen les polítiques digitals amb les polítiques empresarials, especialment en uns

moments en què Europa reclama més sobirania productiva i més sobirania tecnològica, perquè la frontera entre l'economia tradicional –que en podríem dir així– i l'economia digital no hi és. No hi ha distància entre la dimensió productiva i la dimensió digital. I la mostra d'això és no només el Departament d'Empresa i Treball, sinó el conjunt dels departaments, que també tenen aquesta clara visió digital, perquè és on van els temps.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Bé, jo això del to no entraré a valorar-ho, conseller. Em preocupen altres qüestions.

Li deia que l'eliminació era sorprenent perquè des de l'inici ha estat una conselleria per fer front als reptes que té el segle XXI per a tots nosaltres. El Govern ha decidit retornar al segle XX sense tenir en compte aquesta quarta revolució, ha decidit abandonar els reptes digitals per tornar als analògics i ha decidit recular, a diferència del que fan països com Alemanya, que creen la conselleria de transports i polítiques digitals, per exemple.

El llegat del vicepresident Puigneró és inqüestionable i ha tingut sempre present la lluita de Catalunya pels drets digitals al costat de la lluita pels drets humans. Les bases de la sobirania digital del país estaven posades i de cop s'han esfumat del dia a dia del Govern, que no contempla aquesta àrea per continuar la conselleria.

Hem demanat els motius perquè costa d'acceptar que, de ser capdavanters, vulguem anar a la cua. I no me'n puc estar de llistar algunes de les darreres accions fetes per la ja desapareguda i fraccionada conselleria de polítiques digitals, cabdals per construir el país: la creació del Centre Blockchain de Catalunya, per abordar la transformació digital; el desplegament de l'Agència de Seguretat de Catalunya, amb una estratègia de ciberseguretat per al període 23-30, amb mesures de protecció sobretot vinculades als serveis essencials de la Generalitat, que falta fan; el desplegament de la fibra òptica a tota Catalunya; la renovació del Mobile World Congress fins al 2030; la creació i la consolidació del projecte Aina per impulsar el català en el món digital i obrir així l'espectre d'usos de la nostra llengua; un acord amb Microsoft per desenvolupar tres projectes d'intel·ligència artificial per millorar la sostenibilitat mediambiental; la posada en marxa del segon nanosatèl·lit o la posada en marxa del port digital de les Tres Xemeneies, amb l'arribada imminent de dos cables submarins intercontinentals, una infraestructura econòmica cabdal per al país.

Intentaré buscar el millor to. La seua renúncia a la república catalana és òbvia, i la seua renúncia a la república digital sembla que també. Davant del binomi autonomia analògica o república digital, la gent de Junts ho tenim clar: república digital. I vostè, conseller?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Diputada, em sembla que no cal fer un discurs negacionista ni abocar tots els prejudicis en la seva intervenció per posar en relleu i en valor la feina feta pel vicepresident Puigneró, que comparteixo. Hi ha hagut una molt bona feina durant aquest tram de la legislatura, que seguirem, perquè òbviament aquesta és una prioritat no d'una conselleria concreta, no d'un vicepresident determinat, sinó del conjunt del Govern.

Ja l'hi he dit: podria respondre qualsevol conseller o consellera, perquè tots tenim una dimensió digital, perquè tots sabem cap a on va el món i cap a on ens hem de moure. I nosaltres, també. I volem una Catalunya digital i digitalitzada. I, per tant, treballarem per mantenir la posició de Catalunya i particularment de Barcelona

des d'un punt de vista de la competitivitat dels *hubs* tecnològics, de les zones on es creen més *startups*. I ho farem amb projectes que fomentin aquells dos ingredients que són bàsics des d'aquest punt de vista: la tecnologia, per tant, les infraestructures, i el talent, per tant, les persones.

Hi han projectes. Vostè ha parlat del Mobile World Congress –efectivament, fins al 2030–, el *hub* audiovisual i del videojoc, que serà clau també des d'aquest punt de vista. Però també podem parlar d'altres verticals com el Digital Health o la nova mobilitat, les noves formes de mobilitat. Podem parlar de quàntica, podem parlar del BSC i de totes les institucions d'investigació potents que tenim al territori, de microxips, etcètera. *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon al conseller d'Empresa i Treball i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Conseller, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre l'augment del cost de l'energia per a les empreses

310-00378/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'augment del cost de l'energia per a les empreses. Formula la pregunta el diputat Ramon Tremosa Balcells, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies. Presidenta Borràs, vicepresidenta, membres de la Mesa, membres del Govern, diputades i diputats... Conseller Torrent, davant del gran increment dels costos energètics que pateixen les empreses catalanes, quines són les mesures que ha pres el seu departament i quines prendrà en el futur?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Una de les mesures que es poden prendre inequívocament per ajudar les empreses del país i la ciutadania, i a la qual vostè pot contribuir, és aprovar els pressupostos per al 2023.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Ramon Tremosa Balcells.

Ramon Tremosa Balcells

Conseller Torrent, tots els membres de la cambra compartim la situació greu de crisi energètica que estem vivint en els últims mesos. Mai no havíem vist uns increments de costos energètics que poden multiplicar per dos, per quatre, per sis, per vuit les factures habituals.

Això està provocant una quantitat creixent de tancaments d'empreses solvents com no havíem vist mai. Hem tingut una xarxa de pimes molt resilient que ha resistit la crisi financera fa deu anys, que ha resistit la covid, que ha resistit el dèficit d'infraestructures, un mercat laboral no sempre el més eficient del món, i ara estan tancant empreses solvents. Per tant, tenim un problema greu.

Mirin, vostès tenen una posició que els hi han donat els electors de Catalunya, decisiva al Congrés dels Diputats, i també de lideratge en l'independentisme polític en les últimes eleccions.

L'any 2017, el Partit Popular i el Partit Nacionalista Basc van pactar el pressupost espanyol. El PNB va obtenir grans contrapartides, una de les quals va ser una reducció de la tarifa energètica en les línies de distribució d'entre trenta i trenta-sis quilovolts de tensió, que és la línia més habitual al País Basc. Aquell pacte PP-PNB deixava fora milers i milers d'empreses catalanes que han seguit pagant un sobrecoast cada any entre 200 i 350 milions d'euros anuals. Aquell canvi de tarifa no responia a criteris tècnics ni d'eficiència de la xarxa, sinó simplement a criteris polítics.

Conseller Torrent, li faig una pregunta. Vostè està fent alguna gestió directa amb algun ministeri espanyol per resoldre a curt termini aquesta situació especial? Vostès, amb els seus tretze diputats a Madrid que falquen la majoria del Govern espanyol, i que sembla que aprovaran un altre pressupost, poden mirar d'aturar aquesta altra discriminació. Si vostès ho fan, nosaltres els ajudarem.

Acabo. El PNB practica a Madrid una modalitat superior de peix al cove. En podríem dir «llobarro al cove». En aquest sentit, el conseller Campuzano em podria donar lliçons, perquè molts anys va practicar aquesta modalitat, de la qual jo no en negaré els èxits. Però, escolti'm, en la situació en què ara estem, no ens podríem permetre un cove sense peix i un govern català que sigui un zero a l'esquerra a Madrid.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Francament, diputat, em desorienta una mica, perquè durant mesos ens han estat demanant que féssim justament el contrari a Madrid del que ens demanen avui, que no he entès exactament quin és el paper que volen (*aplaudiments*) que juguem a Madrid després d'anar-nos dient just el contrari una vegada sí, una vegada també.

Escolti'm, aquí hi han dues consideracions a fer, ho sap perfectament. Les competències en la regulació del mercat elèctric no les té la Generalitat de Catalunya. De fet, ni les té del tot l'Estat espanyol, sinó que hi ha un marc europeu que regula. I, en aquest sentit, hi ha una oportunitat ara amb l'impost sobre els beneficis extraordinaris a les companyies elèctriques, que, entre d'altres coses, Europa ha dit que ha de servir, òbviament, per compensar el teixit empresarial europeu, que vol dir les petites i mitjanes empreses. Per tant, no s'entendria que la Generalitat no participés de la distribució d'aquests recursos.

Però més enllà d'això, hi han polítiques estructurals de caràcter industrial i de caràcter també energètic, que es condensen amb l'aportació més alta de la història que ha fet aquest Govern per a les polítiques de reindustrialització, algunes de les quals es concreten en el pacte nacional per a la indústria, més de 3.000 milions d'euros d'inversió per a la reindustrialització del país, molts dels quals dirigits a ajudar les empreses a fer la transició energètica. Perquè podem parlar de mercat, i podem parlar de tarifació i podem parlar d'impostos, però, en realitat, del que hem de parlar, també i especialment, és d'aquesta transició verda que hem de fer tots i que hem d'ajudar a fer les empreses del país.

No hi ha cap altra alternativa per generar un marc més beneficiós des d'un punt de vista elèctric. I en això estem. Això hem fet amb el pacte nacional per a la indústria i treballem, òbviament, colze a colze, amb el Departament d'Acció Climàtica per ajudar les empreses a fer aquesta transició, perquè això no només beneficia els seus comptes, sinó el conjunt de la nostra societat.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la política lingüística a la universitat.

Pregunta al Govern sobre la política lingüística a la universitat

310-00367/13

Formula la pregunta la diputada Lorena Roldán Suárez, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Señor Nadal, en primer lugar, darle la bienvenida y desearle muchos aciertos en su nueva etapa como consejero de Universidades. Y me gustaría saber qué opina de la política lingüística impuesta por su antecesora y si piensa usted derogar los planes de la señora Geis.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joaquim Nadal Farreras, conseller de Recerca i Universitats.

El conseller de Recerca i Universitats (Joaquim Nadal i Farreras)

Moltes gràcies, senyora diputada. Gràcies pels bons desitjos. Intentaré tenir més encerts que sort. I vostè sap tan bé com jo que les llengües del món són el bé més preuat de la humanitat. Protegir-les és un deure moral, polític i social. Fer-ho amb totes és imprescindible; fer-ho a Catalunya amb el català, també.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gracias. Mire, usted ha heredado un departamento en el que ha primado más la excelencia sectaria que no la académica, y le voy a explicar. Este verano, la señora Geis nos anunció algo llamado «el plan de fortalecimiento del catalán». La verdad es que así a priori la cosa parecía inofensiva, pero como suele ocurrir cuando hay nacionalistas de por medio, no lo era. Yo creo que la señora Geis le puso ese nombre porque llamarlo «plan de persecución del español» era demasiado obvio incluso para ella, pero el plan consistía exactamente en eso.

Mire, según Geis, con este plan lo que se pretende es que el catalán sea la lengua de uso en las universidades catalanas y que sea también la lengua vehicular en, como mínimo, un ochenta por ciento. Y sí, ha oído usted bien, ochenta por ciento. Resulta que los porcentajes son obra del mismísimo diablo, antipedagógicos contraproducentes y no sé qué cosas más, siempre y cuando no le beneficien al nacionalismo, claro está. Y, por cierto, aquí hemos visto a más de uno colapsar cuando se ha pedido el veinticinco por ciento de español –que nos han dicho, pues, que era absolutamente inmoral, que lo que queríamos era matar la lengua–, pero luego ellos piden el ochenta por ciento y se quedan tan anchos.

¿Cómo pretendía la señora Geis conseguir que se cumplieran estos porcentajes? Yo se lo explico: persiguiendo a los profesores. La *consellera* nos anunció que iba a instalar buzones en las universidades para que los alumnos denunciaran a los profesores que utilizaran el español en sus clases. ¿Usted va a seguir adelante con este plan, señor Nadal?

La señora Geis también llegó a un acuerdo con los rectores de las universidades para que elaboraran informes sobre los profesores que no cumplieran con su plan; es decir, listas negras de toda la vida, señalamiento por motivos ideológicos, señor Nadal. ¿Usted va a revocar ese acuerdo con los rectores? ¿Va a seguir también permitiendo que los radicales campen a sus anchas con total impunidad por los campus universitarios, boicoteando y agrediendo a los jóvenes de S'Ha Acabat!?

Mire, yo le digo: hoy usted aquí tiene la oportunidad de sentar las bases de su acción frente al Departamento de Universidades.

Y la pregunta es muy clara: ¿usted va a acabar con las políticas separatistas discriminatorias de la señora Geis o, como buen socialista que es, va a continuar con ellas?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Recerca i Universitats.

El conseller de Recerca i Universitats

Senyora diputada, no derogarem el pla d'enfortiment de la llengua catalana a les universitats. I no ho farem perquè és un acord de la Junta del Consell Interuniversitari de Catalunya del 27 de maig d'aquest any, que es va fer públic el dia 2 de juny i que conté un conjunt de polítiques molt més innocents del que vostè intenta explicar i anunciar-nos en la seva intervenció, i que del que tracta és de fer una cosa normal en un context normal, que és que en les universitats de Catalunya el català sigui la llengua vehicular com a llengua pròpia, en la docència en la seva major part, sense menysteniment de cap altra llengua, en un sistema, l'universitari i el de recerca, en el que prevalen moltes altres coses més enllà de la pròpia força del català com a llengua de coneixement. Les llengües del món estan en l'àmbit de la universitat com un fet essencial, nuclear, del fet mateix de la vida universitària.

I tingui la seguretat que no es tracta d'endegar polítiques de persecució, sinó que del que es tracta és d'endegar polítiques d'enfortiment de la llengua catalana. El català a Catalunya, com l'anglès a Anglaterra. I li vull recordar que jo vaig començar la meua carrera universitària en un departament a la Universitat de Liverpool on fa ja cinquanta anys l'anglès convivia tranquil·lament amb el català, el castellà i l'eusquera, i el gal·lec. De manera que, en l'àmbit de la universitat, és imprescindible tenir un respecte pel marc lingüístic general, per la llengua pròpia de Catalunya i tot el que això representa.

I una última cosa. Contràriament al que vostè diu, els protocols que conté aquest pla d'enfortiment de la llengua catalana a la universitat fixen que la llengua de docència sigui coneguda pels estudiants a cada moment, i en el moment de matricular-se. El cent per cent de les queixes que s'han rebut d'aquest protocol són d'estudiants de Catalunya que s'han... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon al conseller de Recerca i Universitats i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Conseller, se li ha acabat el temps. *(Pausa.)* Gràcies.

Pregunta al Govern sobre les darreres mesures relatives als drets sexuals i reproductius

310-00368/13

Pregunta el Govern a respondre oralment en el Ple sobre les darreres mesures relatives als drets sexuals i reproductius. Formula la pregunta la diputada Jenn Díaz Ruiz, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, vicepresidenta. Molt bon dia a tothom. Consellera, fa cinc anys, aquests dies, del moviment Me Too, un moviment que va fer avançar moltes dones arreu del món. I les va fer avançar perquè, en l'eterna separació de les esferes privades i públiques, va evidenciar que moltes dones, de moltes condicions, amb moltes vivències i d'arreu, tenien experiències similars. En aquest cas, amb el Me Too va quedar al descobert la cultura de la violació i com la violència sexual és una casella que les dones, en major o menor mesura, no podem estalviar-nos al llarg de les nostres vides. Cinc anys d'un moviment que volia capgirar la situació.

Després del Me Too, la vergonyosa sentència de La Manada ens va tornar a colpir i podríem dir que va ser l'espurna necessària perquè els carrers s'omplissin de dones en aquell primer 8-M massiu, una mena de despertar col·lectiu i que travessava generacions i tota mena de diferències i diversitats.

Però quan parlem de drets sexuals i reproductius no ens podem quedar només en la reacció davant de les violències patriarcal –a les que, per descomptat, també hem de fer-hi front–; l'estratègia nacional pels drets sexuals i reproductius ha d'anar una mica més enllà.

He començat parlant de l'eterna separació de les esferes públiques i privades, i el dol gestacional o els drets menstruals són dos clars exemples del que això vol dir en política: formen part de la vida i de les experiències de moltíssimes persones, des de sempre, però el poder mai no ha considerat que mereixin reconeixement.

Hi ha molts drets que, a força de dir-nos que eren temes personals i que s'havien de tractar en la intimitat, vam descuidar i no vam reconèixer com a propis. Ja fa mesos que la Intersindical va proposar a l'Ajuntament de Girona un permís d'hores recuperables –estem parlant únicament de drets laborals amb perspectiva de gènere. I, pel que fa al permís de dol gestacional, hem d'anar fins a Nova Zelanda per poder-ne parlar. En tots dos casos parlem de drets sexuals i reproductius que van una mica més enllà d'unes polítiques a la defensiva, perquè també volem garantir drets que protegeixin totes les persones en totes les etapes de la seva vida.

I per això li voldríem demanar, doncs, pels avenços en aquesta línia. L'altre dia, juntament amb la consellera Vilagrà en parlaven, del dol gestacional i dels permisos de drets menstruals, i, per tant, voldríem que ens fessin uns apunts en aquest sentit.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputada. Com vostè deia, la frontera dels drets sexuals i reproductius havia de seguir avançant i havia d'entrar en l'àmbit laboral justament per trencar aquestes barreres. A iniciativa conjunta de la conselleria de Presidència i d'Igualtat i Feminismes, introduïem dues mesures que garanteixen nous drets. Un és el permís per pèrdua gestacional. A l'Estat espanyol, fins a la setmana sisena, en cas que hi hagi una pèrdua a l'embaràs, no hi ha cap permís. Per tant, Catalunya respon, i ho fa incorporant aquest permís retribuït de tres dies que va des de la setmana 6 al dia 179, en el cas que hi hagi aquesta pèrdua, perquè és un procés pel qual passen moltes famílies. El Govern els hi diem que reconeixem l'existència d'aquest dolor, que les acompanyem i que entenem que el dol s'ha de fer acompanyada. Per tant, poden disposar-ne tant la persona gestant com l'altre progenitor o una persona familiar de primer o de segon grau. Com apuntava, és una mesura pionera a nivell mundial que només existia fins ara a Nova Zelanda, també de tres dies.

La segona mesura, també en l'àmbit laboral, és aquesta flexibilització horària de vuit hores al mes recuperables. Estem parlant d'aquelles situacions que totes –totes– en algun moment passem. No estem parlant de dolors invalidants totalment, sinó d'aquells dies en què puntualment es dificulta molt poder realitzar les tasques laborals amb plena normalitat; per tant, aquestes vuit hores recuperables en un termini dels següents quatre mesos o de les hores equivalents al torn, si la jornada és més llarga, en casos de menstruació o menopausa que tinguin, doncs, afectació en la salut.

Estem parlant, com comentàvem, com emfatitzàvem, de trencar aquestes barreres, de naturalitzar els processos fisiològics. Si els nostres cossos no estan cada dia igual, per què s'ha esperat tant de temps que treballéssim igual? Això forma part també de la transformació feminista. Aquests són drets que s'apliquen ara a l'Administració pública, perquè, com la primera «empleadora» del país, volem ser referents. I, a partir d'aquí, amb el conseller d'Empresa i Treball, obrim la concertació social perquè siguin drets del conjunt de treballadors i treballadores del país.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta
Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre l'impuls a la formació professional

310-00369/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'impuls a la formació professional. Formula la pregunta el diputat Jordi Albert i Caballero, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, vicepresidenta. Consellers, conselleres, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa... Conseller, bon dia. Anem a parlar de l'FP, que gairebé no n'hem parlat en aquesta legislatura i en continuarem parlant. De fet, parlarem a partir de les dades que l'enquesta Òmnibus del CEO ha presentat darrerament: el cinquanta-vuit per cent –cinquanta-vuit per cent– de les catalanes i els catalans valoren que per trobar feina la millor eina formativa són els cicles de grau superior de la formació professional.

Aquesta dada és una dada molt rellevant, perquè remarca –sobretot remarca– el fet que el Govern demostra que aquesta és la legislatura de l'FP, la legislatura de l'FP agafant l'impuls de l'anterior legislatura però confirmant-ho en aquesta; una legislatura de l'FP on es confirma, amb el desplegament de la llei, on es confirma amb la creació i l'impuls de l'Agència FPCat i on es confirmarà també en aquest decret de centres de l'FP integrada que veurà la llum properament.

Aquesta és la feina del departament i que continua fent el departament. Però alhora també hem de tenir ben present que hi ha un *gap*; hi ha un *gap* entre les necessitats formatives que tenen les empreses i que reclama el mercat del treball i l'oferta formativa. I aquest *gap* només el podrem superar si territorialitzem la formació, si acordem amb el territori quina és la formació en l'àmbit de l'FP que ha de cobrir les necessitats d'aquest territori i del mercat del treball d'aquest territori, i, d'altra banda, l'orientació. L'orientació és clau. L'orientació en l'etapa d'escolarització obligatòria és clau per tal de donar tranquil·litat, de donar seguretat als alumnes i les alumnes del nostre país, per tal que els seus projectes vitals, per tal que el seu desenvolupament personal i professional tinguin èxit. I, per tant, en territorialització i orientació tenim encara camí per recórrer.

Però, d'altra banda, un element que ha estat transcendental en aquest darrer any, que és la continuïtat dels alumnes i les alumnes de quart d'ESO cap a la formació professional. I hi ha una dada que ho reflecteix fidelment: respecte al curs anterior hi ha hagut un increment del trenta per cent d'alumnes que han mantingut aquesta continuïtat, perquè a l'FP ja no se la prestigia, l'FP té el valor que té.

Conseller, com valora...? *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades..., diputat Albert, bé, doncs, vostè ho deia, aquest Govern el que fem és complir el que diem que farem, el que fem és complir el pla de govern, i al nostre pla de govern hi havia la nova mirada i l'impuls estructural de la formació professional. I, per tant, som tres conselleries –el conseller d'Empresa i Treball, la consellera de Presidència, on hi ha també l'agència catalana de formació professional– que vam marcar-nos d'inici aquest repte, aquest repte ambiciós, que implica que aquesta sigui la legislatura de la formació professional.

Quan fas una frase com aquesta, has de ser capaç de passar a l'acció de seguida, has de ser capaç de fer que les coses passin de seguida. I, per tant, ens vam trobar amb dos reptes; vam iniciar la legislatura amb dos reptes, amb dos àmbits de millora. Primer, incrementar l'oferta. Hem incrementat l'oferta, conjuntament amb el Departament d'Empresa i Treball, un trenta-quatre per cent. L'increment de l'oferta d'aquest curs del Departament d'Educació és cinc vegades superior..., és superior als darrers cinc anys, i dels darrers dos anys és superior a la suma de l'increment d'oferta dels darrers dotze anys. Per tant, incrementem l'oferta posant l'accent en l'alumnat més vulnerable.

I havíem també de millorar el procediment de preinscripció i matrícula; un procediment, per cert, de preinscripció i matrícula que és el mateix dels darrers vint anys. I, per tant, nosaltres, els republicans, els que venim a transformar, reconeixem el que no ens agrada i a partir d'aquí actuem. I, per tant, aquest procediment de preinscripció i matrícula no garantia en cap cas lluitar contra el fracàs escolar, no garantia lluitar contra el no poder continuar els estudis. I, per tant, havíem de garantir, per primera vegada a la història, que l'alumnat de quart d'ESO tingués plaça als estudis de cicles formatius de grau mitjà que havia sol·licitat. I això és el que hem fet: noranta-vuit per cent; trenta punts per sobre que l'any anterior.

Per tant, amb dades, amb dades, per primera vegada, de seguiment des de la preinscripció fins a la matrícula, amb dades, afirmem que, a dia d'avui, acabat tot el procediment, la formació professional a Catalunya té setze mil vacants. Poden escoltar-me els que continuen dient mentides al respecte? La formació professional a Catalunya té setze mil vacants. Per tant, tothom que vulgui cursar estudis de formació professional pot cursar estudis de formació professional.

Què hem fet aquest curs? Incrementar l'oferta; que tot l'alumnat de quart d'ESO opti al cicle formatiu que ha demanat; iniciar un camí cap a millorar l'orientació; millorar aquesta adaptació al mercat laboral. I què seguirem fent? Millorar el procediment dels darrers vint anys per tal d'evitar duplicitats i per tal d'escurçar els terminis.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta el Govern a respondre oralment en el Ple sobre la facilitació de la tramitació de les autoritzacions per cremar restes vegetals.

Pregunta al Govern sobre la facilitació de la tramitació de les autoritzacions per a cremar restes vegetals

310-00370/13

Formula la pregunta la diputada Lluïsa Llop i Fernández, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Lluïsa Llop i Fernández

Gràcies, vicepresidenta. Molt bon dia a totes i a tots. Consellera Jordà, el passat mes d'abril, com bé sap, el Congrés dels Diputats aprovava, a proposta de PSOE i Podemos, i amb el suport de la dreta espanyola, una nova llei de residus. Aquesta llei portava aparellada, entre altres coses que no compartim gens, la gairebé completa prohibició de la crema de restes vegetals agrícoles, una activitat essencial pel sector primari, en especial quan han acabat la collita.

En concret, aquesta llei obliga a prioritzar els processos biològics per al tractament de la matèria orgànica i fa que la seva crema quedi circumscrita a dos casos molt concrets i molt determinats com és si el terreny està afectat per una plaga i no existeixen altres mitjans per a la seva eliminació i també per poder prevenir el risc d'incendis. A més, en els dos casos és absolutament necessària i individualitzada

l'autorització expressa, i es fixen també sancions entre dos mil i cent mil euros en casos d'incompliment.

Paradoxalment, una normativa que pretén minimitzar l'emissió de CO₂ no ha tingut en compte que la prohibició de les cremes obligarà a traslladar ingents tones de restes vegetals fins a alguna planta de tractament o que també pot comportar que es faci servir maquinària per haver de triturar-la per poder fer desaparèixer totes aquestes restes de podes. Evidentment, els dos processos amb la majoria de màquines utilitzant combustibles fòssils i, per tant, no és gens clara aquesta disminució d'emissions.

I el que sí que no és gens dubtós són els sobrecostos i l'impacte important que té això en la nostra pagesia i en la seva feina del dia a dia. Afortunadament, una esmena presentada per la llei de la PAC, que està en tramitació en el Congrés espanyol i votada favorablement per tothom, farà decaure aquesta eliminació de poder cremar les restes vegetals. Ara bé, tots som conscients que això no serà ràpid i que comportarà un temps fins que realment aquesta prohibició sigui ferma.

Per tant, entenem, consellera, que és imprescindible que des del departament, igual que es va oposar des del primer moment a aquesta mesura, s'acompanyi a minimitzar aquests efectes en tant que aquesta prohibició de cremes no sigui ferma. Per tant, volem demanar-li, des del departament, exactament quines mesures es faran fins que arribem a aquesta anhelada derogació de la llei.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Teresa Jordà i Roura, consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Moltes gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputada, per la pregunta. Poso de manifest –ho ha dit vostè, però en qualsevol cas– que no ha estat ni aquest Govern ni tampoc el departament que tinc l'honor d'encapçalar qui va prendre la decisió de prohibir la crema de les restes vegetals als nostres pagesos i pageses.

També deixi'm dir que des del departament ens hi hem oposat des del primer dia. I també val a dir que hem trobat la complicitat, òbviament, de tothom –deixi-m'ho dir així també– que tingui dos dits de front. Només li faltava això, a la pagesia!

Dit això, jo crec que és la prova que acaba de constatar que les polítiques no poden ser mai estanques. En aquest cas, el Ministeri de Transició Ecològica, amb la bonança de que no es cremessin plàstics, cosa que òbviament hi donem tot el suport del món mundial, hi va posar aquí al costat les cremes vegetals i ha generat un problema increïble. Dic lo dels compartiments estancs, perquè això també ha volgut dir que no va parlar..., no va apellar, en aquest cas, al Ministeri d'Agricultura.

També ha fet esment vostè d'aquesta esmena, que s'ha mantingut viva i que ara entrarà..., va entrar en la ponència de la *ley* de la PAC. També que es mantingués viva és gràcies a Unión de Uniones, que és una organització estatal, en aquest cas, en què Unió de Pagesos també hi és per un cap. I, en tot cas, doncs, de ben segur que això ho podem resoldre, evidentment, doncs, derogar la prohibició de les cremes vegetals.

Però, mentrestant, com bé sap, a partir del 15 d'octubre, el dia del meu sant, diputat Vergés, justament començava una altra vegada, doncs, que es pogués cremar, eh? En aquest sentit, això era dissabte, per tant, ja per dilluns, el que hem fet des del Govern és avançar feina i permetre justament, doncs, que les restes vegetals puguin cremar-se, perquè al nostre país, val a dir, no es cremen plàstics. I això per nosaltres és molt important.

I com ho hem fet? Doncs bé, bàsicament, atenent, vostè que en parlava, eh?... hi ha dos excepcions: una és per a la prevenció d'incendis i una altra és per a temes fitosanitaris. En aquest cas, el que hem fet nosaltres, atenent que la pràctica totalitat

del nostre país, podríem dir que és una zona endèmica d'un gran número de plagues vegetals, doncs, en aquest cas, fem bona la frase de prevenir abans que curar, deixi-m'ho dir així, i argumentant que l'acumulació de restes vegetals, evidentment, pot ser, segur que pot ser un important catalitzador, en aquest cas, d'aquestes plagues. I, és clar, també es podran fer, evidentment, aquelles cremes vegetals vinculades a la prevenció d'incendis.

Així resollem un problema que ens ha arribat, eh?, però que sortosament, doncs, hi podem donar resposta a temps i en forma perquè la nostra pagesia pugui seguir treballant amb dignitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació de la cúpula dels Mossos d'Esquadra.

Pregunta al Govern sobre la situació de la cúpula dels Mossos d'Esquadra

310-00372/13

Formula la pregunta el diputat Marc Parés Franzi, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Marc Parés Franzi

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, conseller. Conseller, quan un servei públic funciona bé, o no és notícia o és notícia pels seus resultats. En el cas de la policia, nosaltres voldríem que fos notícia per la reducció dels fets delictius, per acabar amb la sinistralitat a les carreteres, pels resultats en la lluita contra la violència masclista o contra la ciberdelinqüència; en definitiva, per generar una sensació de seguretat. Malauradament, però, això no és el que tenim avui en dia al Cos de Mossos d'Esquadra, que no para d'obrir telenotícies i portades per les seves disputes internes, per les desavinences entre la direcció política i la policial, per les disfuncions en concursos i promocions, per les acusacions d'intromissió política, sorgides des del propi cos. I així un dia darrere l'altre.

Fins quan, conseller? Assumeix alguna responsabilitat al respecte? I el més important, què pensa fer perquè això canviï?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la teva paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Gràcies, diputat. També, moltes gràcies. La veritat és que el Cos de Mossos d'Esquadra és notícia molt sovint a totes les ciutats del nostre país per la seva magnífica feina. És per això, segurament, que quan els pregunten als ciutadans quina valoració fan del Cos de Mossos d'Esquadra li donen un set, i que quan parlen de quina relació han tingut ells amb el Cos de Mossos d'Esquadra, quina valoració en fan, encara és superior.

Per tant, des d'aquest punt de vista, als ulls dels ciutadans, el Cos de Mossos d'Esquadra, més i més notícia dia a dia al nostre país.

Sí, han existit diferències, i moltes coincidències també, que m'han portat a prendre una decisió en ús d'una discrecionalitat i una responsabilitat que tinc com a conseller per garantir i tirar endavant un model que és la meva responsabilitat tirar endavant com a responsable polític: que tirin endavant les prioritats que com a responsable polític he definit.

I, en aquest sentit, també vull dir que m'explicaré a fons en seu parlamentària; és molt difícil, en una pregunta parlamentària, fer-ho, i és necessari molt matís i molta explicació. I, en aquest sentit, doncs, he demanat la meua compareixença, i sé que s'està fixant, doncs, un dia com més aviat millor, perquè es pugui celebrar, i a més a més ho faré amb un determinat to, que és el que demanen i faig meu, demanar un comunicat molt interessant del sindicat de comandaments, que em sembla que hem de recollir tots i que jo faig meu, com en primera persona, i em responsabilitzo de tot allò que es demana en ell. I, en aquest sentit, doncs, aquests són els meus compromisos d'explicació respecte del que ha passat i, en tot cas, després intentaré explicar-li alguna cosa més.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Marc Parés Franzi.

Marc Parés Franzi

Efectivament, conseller. El desgavell intern tapa la bona feina que pot estar fent el cos, i vostè n'és el màxim responsable, tant del que funciona com del que no funciona. Vostè fa gairebé un any i mig que és conseller, i ja ha tingut tres caps dels Mossos, i això per a nosaltres no és una bona notícia.

Miri, des del nostre grup parlamentari no hem volgut furgar mai en les decisions que vostè ha pres en clau organitzativa. És més, sempre li hem dit que compartim la necessitat de feminitzar el cos, de fer-lo més semblant a la societat a la que serveix i, sobretot, de democratitzar-lo. Per cert, aquest matí, una nova actuació desproporcionada del Cos de Mossos d'Esquadra contra el moviment per l'habitatge. La nostra solidaritat amb el moviment per l'habitatge des d'aquí. *(Algunes aplaudiments.)*

Perquè les coses no es fan així, conseller. Nosaltres estem convençuts que es pot feminitzar el cos sense haver-lo de dinamitar per dins. I som molt conscients que les grans transformacions acostumen a generar grans resistències internes, però justament per això cal abordar-les buscant aliances i generant consensos. I em temo que el que estem veient al Cos de Mossos d'Esquadra pot ser un reflex del futur que ens espera amb aquest nou govern. Un nou govern que vol ser molt transformador, però que està tan sol que potser el que ens acaba provocant és una involució en els serveis públics, i això ara mateix no ens ho podem permetre.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Bé, jo li recomano que faci una lectura atenta de quins són els discursos que fan els qui representen la majoria dels agents i comandaments del Cos de Mossos d'Esquadra, i segurament no faria les afirmacions sobre la soledat de la qual vostè parla. Miri, hi ha un principi al qual no penso renunciar, que és: no hi haurà ingerències polítiques a la policia judicial i a l'operativa del Cos de Mossos d'Esquadra. Però tampoc..., i si algú afirma que n'hi han, ho ha d'acreditar, i no només anar verbalitzant repetidament. Però hi ha una segona premissa a la qual tampoc penso renunciar, i és que no hi haurà interferències policials en les decisions que corresponen a la dimensió política.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple, sobre la situació dels serveis d'atenció al desenvolupament infantil.

Pregunta al Govern sobre la situació dels serveis d'atenció al desenvolupament infantil

310-00373/13

Formula la pregunta la diputada Judit Alcalá González, del Grup Parlamentari Socialistes - Units per Avançar.

Judit Alcalá González

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bon dia, consellers, conselleres, diputats, diputades. Conseller Campuzano, voldríem saber quina és la seva opinió respecte a les famílies que els seus fills i filles necessiten anar a un centre de desenvolupament i atenció precoç. Infants amb dificultats en l'adquisició del llenguatge o algun altre tipus de trastorn que han d'esperar vuit mesos per ser atesos en una primera visita de quaranta-cinc minuts.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Gràcies, senyora vicepresidenta. Senyora diputada, gràcies per aquesta pregunta, molt encertada. Hem demanat ja la compareixença a la comissió corresponent per aterrar en aquesta política. Sàpiga, en qualsevol cas, que el Govern dona ple suport a la xarxa de centres d'atenció precoç. Tenim una bona xarxa, crec recordar que són noranta-set centres, 44.000 infants atesos. Som líders en aquesta matèria en el conjunt de l'Estat i ho hem de continuar sent. Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Agraeixo la seva resposta, conseller, però deixi que li digui i que manifesti la meva preocupació. Miri, l'augment és alarmant, de demanda, un 244 per cent més de famílies usuàries, conseller. Un 244 per cent més en deu anys, seixanta per cent més d'infants que necessiten logopeda, psicòleg, fisioterapeuta o neuropediatra.

Conseller, ens trobem davant d'un tema molt seriós. Hem aprovat aquí iniciatives, propostes de resolució que després no s'han executat, i penso que realment no està donant-li la importància que veritablement té. Miri, conseller, el passat dia 29 d'abril, la consellera Violant va anunciar un augment de 191.468 hores d'atenció a infants de zero a sis anys. El dia 18 de maig, la mateixa consellera també va anunciar un pla de xoc per acabar amb les llistes d'espera dels centres de desenvolupament, que suposaria un augment del 16,2 respecte a l'any 2020. Miri, han passat quasi sis mesos –quasi sis mesos– i el que ha augmentat són els infants que estan pendents de poder ser atesos al CDIAP.

Miri, és preocupant que anunciïn plans de xoc que no s'executin, que no destinin més recursos, perquè les dades diuen que un cinquanta-cinc per cent dels infants atesos milloren significativament. I també és preocupant el nombre de famílies que no hi poden accedir, famílies vulnerables que tenen més factor de risc i que no tenen la capacitat econòmica per portar els seus fills a consultes privades.

Miri, conseller, el seu departament té moltes intencions, però poques accions. Perdoni que l'hi digui, i sé que acaba de començar, però té molta feina a fer, han de treballar i actuar amb celeritat, perquè els professionals estan saturats i desbordats. I a part del suport –a part del suport, que ja ens sembla molt bé– necessitem fer CDIAPs, falten recursos econòmics, falten recursos materials i també falta contractació de professionals. I, repeteixo, els CDIAP amb llistes d'espera, infants que tarden vuit mesos a ser atesos en una primera visita de quaranta-cinc minuts, i amb poca assiduïtat. Comprovi i veurà el que li dic, conseller.

I sap què, conseller? Que sempre surten perjudicats els mateixos: infants i adolescents. I li pregunto: què pensen fer per reduir aquests serveis que estan col·lapsats i per ajudar aquests infants? Molta sort amb la nova etapa, conseller.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora vicepresidenta. Senyora diputada, fa un diagnòstic que puc compartir i podríem afegir-hi algunes coses més. El Govern sí que ha pres mesures, aquest increment d'hores es produirà. El Govern ha anunciat també –i a mitjans d'aquest mes de novembre es posarà en marxa– l'augment de les tarifes que financen aquests serveis, que ens permet millorar la situació dels professionals que l'atenen. I és evident que l'atenció precoç, hi insisteixo, posi-la en valor perquè és una joia que té aquest país en el seu estat del benestar, aquest sistema d'atenció precoç, conformat per entitats del tercer sector i empreses de l'economia social, necessita més recursos, sí, per afrontar la llista d'espera, sí, però també necessitem, i aquí, amb el sector, amb els professionals, i les empreses i les entitats que gestionen aquests serveis. Necessitem construir una estratègia intel·ligent per no només millorar el nivell de protecció d'aquests infants, especialment en la franja dels tres als sis, augmentant la intensitat de les hores d'atenció, millorant –com ho farem– els sous dels professionals, sinó sent capaços de racionalitzar el sistema, avaluar-ne els resultats i implicar-hi més les famílies. Hi ha molta feina.

Jo, senyora diputada, li estenc la mà, perquè amb el seu grup treballem per enfortir aquest pilar de l'estat del benestar, que són les polítiques d'infància. El nostre estat del benestar, en aquests quaranta anys, on menys s'ha desenvolupat és en les polítiques d'infància. Si ens comparem amb la resta dels països avançats del nostre entorn, en infància i en suport de les famílies, estem molt lluny. No és responsabilitat d'aquest Govern, ni molt menys, ni responsabilitat exclusivament de la Generalitat de Catalunya; en l'àmbit de l'Estat, aquí podríem tenir molt a discutir-hi. Si el seu compromís és situar en el centre de l'estat del benestar, l'ampliació de la protecció social als infants d'aquest país, farem feina junts, no ho dubti.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació dels centres escolars a la Bisbal d'Empordà.

Pregunta al Govern sobre la situació dels centres escolars a la Bisbal d'Empordà (Baix Empordà)

310-00374/13

Formula la pregunta el senyor diputat Oscar Aparicio Pedrosa, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Oscar Aparicio Pedrosa

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tothom. Senyor conseller, suposo que se n'ha informat abans, però, en tot cas, per assentar una miqueta la pregunta, ho comentarem: la Bisbal d'Empordà, capital de comarca, més d'onze mil habitants, té en aquests moments tres centres de titularitat pública respecte a la primària i un, de titularitat pública també, respecte a la secundària.

Si analitzem com estan aquests centres, la situació és la següent. L'institut de la Bisbal ha de fer cicles formatius a l'escola primària de Joan de Margarit. Per arribar-hi, els alumnes han de passar per un passadís –que sembla més una gàbia– que travessa els patis, precisament, de tota l'escola de primària. El centre Mas Clarà fa

set anys que té, per part de l'Ajuntament, la cessió de terrenys disponibles per fer les noves instal·lacions que reclama la comunitat educativa. Les instal·lacions del centre de primària Empordanet, que es va fundar l'any 2009, i des de llavors estan ubicades en barracons, tot i que també té disponibilitat de terrenys municipals. I anem a l'escola Joan de Margarit, que es va inaugurar l'any 67. Com he dit, ha de compartir espais amb l'institut. Ha perdut al llarg d'aquests últims anys patis i pistes. No gaudeix de cap inversió notable. I per si ja tot això era poc, les pedregades del 30 d'agost d'enguany van afectar la teulada, van produir filtracions, van fer que el curs comencés amb retard i, fins i tot, que s'estiguin suspent classes en el moment que hi ha pluja. Cinquanta dies després d'aquesta pedregada encara no s'ha arranjat la teulada.

La primera pregunta, per tant, hauria de ser quan solucionarà tots els problemes de les instal·lacions educatives de la Bisbal, però veient la desídia que té el Govern, començarem amb una de més fàcil: com valora aquesta situació que afecta a tots els centres educatius municipals?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Bé, doncs... Gràcies, vicepresidenta. Diputat Aparicio, intentaré respondre una mica tot el que ha anat plantejant. És cert, a la Bisbal vam tenir unes fortes pedregades i pluges del 30 d'agost, d'una gran magnitud, i el que vam fer de seguida és coordinar-nos amb l'ajuntament i activar la reparació d'urgència dels danys que s'havien ocasionat a les tres escoles i a l'institut de la localitat.

De fet, l'escola que va quedar més afectada és l'escola Joan de Margarit i en aquesta escola, doncs, hi vam poder fer actuacions i encara hi estem fent actuacions, perquè va tornar a ploure de forma intensa el 29 de setembre i el 4 d'octubre i, per tant, vam fer obres d'urgència a la teulada. Vam reubicar els espais per poder fer les classes i garantir aquesta presencialitat i aquesta seguretat al cent per cent. De fet, tot i els aiguats, vam poder obrir totes les escoles de la Bisbal, exceptuant l'escola Joan de Margarit, que va obrir una setmana més tard. La resta han obert amb el mateix calendari que la resta d'escoles del país. I el que hem fet és això: actuar amb celeritat, amb la màxima rapidesa, informant les famílies i garantint la seguretat. Ara estem acabant la teulada. Això vostè ho deu saber, estem acabant la teulada; amb dos o tres setmanes la teulada estarà acabada i estem a més del cinquanta per cent de l'execució de l'obra.

I en tot cas, segueixo responent algunes de les preguntes que plantejava. De les tres escoles públiques i l'institut de la Bisbal, com amb tots els ajuntaments del país, el que fem és taules de planificació per veure quina és l'oferta, cap on anem i, sobretot, també intentar el que deia abans, incrementar aquesta oferta de formació professional territorialitzada, donant resposta a les necessitats del mercat laboral i a la continuïtat en els estudis dels nostres infants, sobretot als cicles formatius de grau mitjà.

Vam arribar a la conselleria l'any 2018. Tenia moltes necessitats de construcció no resoltes i sobretot, si em permet, tenia moltes necessitats no resoltes a Girona i, per tant, el que hem fet és activar un pla de construccions. Ahir precisament, vam activar vint-i-una noves construccions. I, en tot cas, després..., si no, no em quedarà temps, després li acabo de respondre el que he de dir.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Òscar Aparicio Padrosa.

Oscar Aparicio Pedrosa

Presidenta. Bé, conseller, vostè diu que ahir van aprovar un pla, i, de Girona, només hi ha una escola, per tant, si Girona té tantes necessitats, potser que n'hi posem més.

En tot cas, centrant-nos en la Bisbal, de vostè, necessitem actuacions, perquè està molt bé que digui que hi va haver una taula de planificació en el seu moment, però en aquests moments la ciutat és..., com ja li he comentat, tenim tres escoles de primària, totes amb necessitats. Una d'elles, des del 2009 en barracons, en terrenys que..., qui parla era alcalde en aquell moment, va fer un pla general i va cedir –va posar a disposició, més que cedir–, va posar a disposició del departament tots els terrenys que fossin necessaris per a totes les escoles de primària. I fins aquell moment no hem sabut res del departament.

Vostè, entenc que ha de liderar –veient que l'Ajuntament no ho fa–, vostè ha de liderar, perquè qui ha de prestar els serveis, qui ha de fer la gestió és vostè, com a màxim responsable. Per tant, el que sí que li demanem és que es posi al capdavant. I sobretot respecte, en aquest cas, a la més urgent, l'escola Joan de Margarit, informi-se'n bé, perquè els pares fins la setmana passada encara estaven protestant, perquè no fan les classes en condicions.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Bé, pel que fa a les obres del Joan de Margarit, tal com li deia, segueixen la planificació prevista i s'acabaran en un parell de setmanes, les obres.

Deia el tema de les grans obres. Ahir, vint-i-una noves construccions i grans ampliacions, tres a Girona –tres a Girona–, molt demanades de fa molt de temps, Serinyà, Ventalló i Vilabertran.

L'escola Empordanet està dins de les nostres deteccions de necessitats i ho farem. Està dins del pla d'encàrrecs de construccions i ho farem quan puguem, quan puguem incorporar-ho econòmicament.

Destacar, si em permeteu en tres segons, la feina dels ajuntaments –sempre ho faig. Avancem junts, si no, no ho farem.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les afectacions per la sequera dels darrers mesos.

Pregunta al Govern sobre les afectacions per la sequera dels darrers mesos

310-00375/13

Formula la pregunta la diputada Sílvia Paneque Sureda, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Sílvia Paneque Sureda

Gràcies. Bon dia, consellera. Em situo al març del 2022, quan des del nostre grup parlamentari li vàrem fer arribar una proposta de pacte nacional de l'aigua fins a l'any 2027 per assegurar els recursos hídrics a Catalunya i combatre la sequera, amb tot detall d'infraestructures, des del nostre punt de vista, necessàries i d'impacte econòmic. Quina va ser la seva resposta? Donar un missatge de tranquil·litat a la ciutadania i afirmar que aquest Govern tenia tots els deures fets.

Set mesos més tard, consellera, la situació no ha millorat –i soc generosa–, no ha millorat gens. Tres-cents municipis en alerta hidrològica, un nou per cent de la població amb limitacions d'ús d'aigua. En aquests moments estem a un trenta-set per cent de reserves d'aigua, a l'agost estàvem a un trenta-nou. Quina va ser la seva resposta? Estem aplicant el decret de sequera i estem aplicant mesures d'urgència. Que

són necessàries, consellera? Sí, evidentment que sí. Però, són suficients? No. I la realitat així ho demostra.

La contundència de les evidències del canvi climàtic obliga a prendre mesures estructurals. Per tant, consellera, la pregunta s'imposa: té aquest Govern previstes infraestructures de fons, estructurals per assegurar els recursos hídrics a Catalunya? I, en cas afirmatiu, quines són?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Teresa Jordà i Roura, consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, vicepresidenta. Sí, deixi'm primer, també, començar amb una constatació. De fet, una cosa molt òbvia, que és que la sequera l'estem patint, òbviament, a Catalunya, a la resta de l'Estat, a Europa i inclús aquest matí he pogut veure unes imatges esfereïdores de Somàlia davant d'aquesta sequera.

La gestió és complicada, és evident, però sobretot hem de ser capaços de vertebrar un cert equilibri amb tres potes. La primera, els condicionants econòmics que són importants. L'altra, l'optimització, en aquest cas, de l'ús de les infraestructures que comporten més cost i més en aquest moment. I una tercera, evidentment, que és la conscienciació de l'ús de l'aigua. Totes elles –totes elles–, que pivotin sempre sobre els requeriments ambientals.

Aquest és el marc. I sobre aquest marc i aquest repte, estem treballant en infraestructures que després li detallaré.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Consellera, permeti'm que li digui que crec que en aquesta qüestió equivoquen el focus fent una única aposta amb les dessaladores. Per què no aborden també projectes d'aigua regenerada, per exemple, al Besòs? I per què li situo en aquest punt? Doncs, perquè cada any cent-vint hectòmetres cúbics d'aigua van a parar al mar sense cap mena d'aprofitament.

I la gent dirà: «Bé, cent-vint són molts, són pocs?» Doncs, miri, l'estona que vostè i jo parlarem, 1 milió de litres d'aigua abocats al mar sense cap aprofitament. O li dic d'una altra manera, en el torn de dues preguntes d'aquest Ple, una piscina olímpica sencera plena d'aigua abocada al mar sense cap mena d'aprofitament. I això no ens ho podem permetre.

Impulsi aquest projecte d'aprofitament d'aigua que podria cobrir un trenta per cent de la demanda de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, assegurar també el cabal ecològic del riu Ter i que, a més a més, pot optar a finançament de fons Next Generation.

I acabo. El dilluns, el secretari d'Empresa d'aquest Govern va estar en un acte on hi havia agents de l'aigua i afirmava: «Hem patit la pitjor sequera.» Sap què li va respondre el sector? «Doncs, no tenim bones notícies, seguim estant en la pitjor sequera.»

Per tant, actuïn ja, consellera, amb urgència, perquè Catalunya s'hi juga oportunitats i qualitat de vida.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Bé, som absolutament conscients de la situació de sequera, com es pot imaginar, prolongada. I, a més a més, no és que tinguem gaires bons auguris respecte al que

ens pot venir al futur. En què estem treballant? Doncs, miri, li ho diré. Hi ha una cosa que és molt important..., treballem en diverses, i una és la regeneració. Per a nosaltres és vital la regeneració d'aigua. Sens cap mena de dubte.

Per això posem en marxa ja, en aquests moments, vint-i-cinc noves plantes de regeneració. Això vol dir que podrem assolir, en aquest cas, uns cent hectòmetres cúbics d'aigua addicional, que serviran, evidentment, per a molts altres usos i així també en podrem reservar alguns per a l'aigua de boca, en aquest cas.

També una línia molt important, en aquest cas, d'abastament en alta, en què enguany ampliarem també les actuacions. No només les actuacions i el territori, sinó que també ampliarem els imports subvencionables, diversificarem fonts, millorarem tractaments, evidentment, dipòsits, etcètera, per una de les coses que ha dit vostè al principi, que ens trobem en alguns municipis amb alguns problemes.

I, a més a més, la regeneració del Besòs aquí també hi jugarà un paper important. Ara està pendent del pla de gestió, però, òbviament, està en ment, malgrat que això només suposarà deu hectòmetres cúbics.

I les dessaladores, evidentment, la de Blanes i la de Foix, que hi estem treballant i que també, en aquest cas, doncs, ens ajudaran moltíssim.

Aquest és el pla i en això estem treballant. Sent molt conscients d'aquesta sequera. L'Agència Catalana de l'Aigua –ho saben perfectament– ha patit moments històrics molt durs, però no és aquest el moment. I, en qualsevol cas, preocupats amb tot el sector estem treballant per dur totes aquestes –totes aquestes, que no són poques– actuacions per treballar en contra de la sequera.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la dispensació de medicaments per als pacients amb càncer.

Pregunta al Govern sobre la dispensació de medicaments per als pacients amb càncer

310-00366/13

Formula pregunta la diputada Anna Grau Arias, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Conseller i doctor Balcells..., hace unos meses supimos que la sanidad pública se negaba a financiar Trodelvy, una inmunoterapia dirigida autorizada por la Agencia Europea del Medicamento, que era y es la única terapia posible para una paciente de cáncer de mama metastásico del tipo más agresivo que hay.

Su predecesor en el cargo, Josep Maria Argimon, dio orden de que sí se pagará el Trodelvy a la paciente Laura Escobar. Esto fue cuando la familia ya llevaba gastados 34.000 euros de su bolsillo, pagando el fármaco por la privada y no podían pagar más. Era la ruina o la muerte. Más de un año extra de vida le da el Trodelvy a una mujer de cuarenta y tres años con una hija de seis.

¿Va usted a mantener este compromiso de *l'exconseller i doctor* Argimon con Laura Escobar y con el resto de pacientes de cáncer de mama metastásico de Catalunya abandonadas por el Gobierno Sánchez?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Manel Balcells i Díaz)

Moltes gràcies, vicepresidenta primera. President, membres del Govern, diputats i diputades i diputada Grau en concret. Aquesta pregunta d'avui és molt adient,

avui és el Dia Mundial del Càncer de Mama, precisament, no? Un càncer de mama que afecta el 28,6 per cent dels càncers que tenen les dones a Catalunya. En aquest moment, 4.300 dones –algun home també– amb càncer de mama, en aquests moments.

Jo li vull fer una resposta inicial i categòrica, el tractament oncològic a Catalunya està garantit absolutament per a tota la població. Així és. En aquest moment hi ha quaranta mil tractaments en marxa, oncològics –i pel que vulgui tenir dades, doncs...–, que pugen a 433 milions d'euros. Per tant, el tractament oncològic està garantit absolutament per tota la població a Catalunya.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Conseller, doctor Balcells..., ya hemos hablado otras veces aquí del lado oscuro de la sanidad pública. ¿Me está escuchando, señor Salvador Illa? ¿Qué le parece que Pedro Sánchez vaya alardeando de que nadie en España se tiene que hipotecar para curarse un cáncer mientras se olvida de meter en la cartera de servicios de la seguridad social diez fármacos oncológicos de los que dependen años de vida de las pacientes y que la sanidad pública sí que paga sin rechistar en Francia, Italia y Alemania? Más de seis mil pacientes de cáncer de mama metastásico fallecieron en 2020 en España, muchas rezando para que llegara a tiempo un medicamento que nunca llegó. La última fallecida, hasta donde yo sé, era catalana, se llamaba Alicia y falleció el pasado 30 de septiembre en Barcelona porque su fármaco, el Enhertu, simplemente había llegado tarde. Cuando encontró un médico dispuesto a dispensárselo, por compasión, contra las directrices del sistema, su cuerpo, el de Alicia, ya no podía luchar más.

Conseller i doctor Balcells..., ¿va usted a mantener y mejorar la promesa que nos hizo el *doctor* Argimon? ¿Va usted a luchar por todas las pacientes de cáncer de mama metastásico de Cataluña, que pueden depender de usted, de una palabra suya, para vivir más o menos?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Moltes gràcies, vicepresidenta. Un parell de reflexions, diputada, al voltant d'aquests medicaments oncològics, no? Una, com deu saber vostè molt bé, la competència sobre el finançament dels medicaments és una competència estatal exercida a través d'una cosa que se'n diu la Comissió Interministerial de Preus dels Medicaments i Productes Sanitaris, que el que fa és: determina el preu del medicament i li diu a la comunitat autònoma «vostè ho pagui», eh? Per tant, aquí ja tenim una mica de *desfase*, una mica de decalatge de com haurien d'anar les coses.

Però n'hi ha una que encara és més important, que és que aquests nous medicaments innovadors, aquestes teràpies, realment, que són una mica transgressores, no?, que són les teràpies noves futures –estem parlant de la immunoteràpia, estem parlant de la teràpia gènica, estem parlant de les famoses cèl·lules CAR-T, etcètera–, això ho aprova l'Agència Europea del Medicament, i després l'agència espanyola ho ha d'aprovar perquè es pugui aplicar.

Bé, hi ha un informe, que és interessant pel qui tingui ganes de mirar-s'ho, que és l'informe anual dels «Indicadors d'accés a teràpies innovadores a Europa», que diu: es tarden disset mesos de mitjana entre Europa i l'Estat espanyol. A Alemanya, això no passa, no? Per tant, aquí anem molt endarrerits. Estaria bé que ho poguéssim fer nosaltres, també, estaria bé. Per tant, si tenim més competències en aquest sentit, és probable que les coses poguessin anar diferents i millor en un futur.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Iniciem les preguntes al president de la Generalitat amb la pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'endarreriment de Catalunya en matèria d'energies renovables

317-00209/13

Formula la pregunta el diputat Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. ¿Cómo piensan revertir el retraso de Cataluña en materia de energías renovables?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Abans de contestar-li, deixi'm d'entrada traslladar el condol a les famílies de Lloret que han perdut, doncs..., que persones de la seva família han perdut la vida en aquest malaguanyat accident a Turquia. I desitjar, doncs, la recuperació ràpida de les dones ferides. I des d'aquí una abraçada també al municipi de Lloret i a totes les famílies, doncs, que tenen familiars en aquest viatge, i esperem que puguin tenir un retorn aviat.

A partir d'aquí, vostè em feia una pregunta. Doncs seguint la política d'acceleració de la implantació d'energies renovables del Govern, des del punt de vista legal, per tant, amb la nova normativa i el decret llei que estem aplicant ja; l'actuació dinàmica de la ponència de renovables; el foment de l'autoconsum, i, per tant, les polítiques de foment, que inclouen també les ajudes i subvencions que estem portant a terme, i el desenvolupament, doncs, del que són innovacions, tant des del punt de vista jurídic de mercat, com és, per exemple, el desenvolupament de les comunitats energètiques, com innovacions des del punt de vista de la tècnica, i, per tant, el desenvolupament de projectes importants, com és el cas de l'hidrogen verd.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidenta. Evidentemente, sumarnos y compartir sus palabras de apoyo a las familias de Lloret.

Cataluña lleva una década instalada en la cultura del no a todo; una cultura del no a todo que practican quienes carecen de proyecto propio y solo encuentran sentido a la vida en criticar o rechazar lo que proponen los demás; una cultura del no a todo que tiene en Cataluña su epicentro en la Barcelona de Ada Colau, sí, pero que es profundamente contagiosa, destructiva, y, si esto no fuera suficiente, profundamente contradictoria, porque meses y meses exigiendo, con razón, ampliar el Prat para competir con Barajas y, cuando por fin llega el dinero, pues también resulta que no.

No a todo: no a la ampliación del aeropuerto, no al Cuarto Cinturón, no al Hard Rock, no a los juegos de invierno. ¿Hay algo a lo que digan que sí? Sí, aunque sea de boquilla: ustedes dicen que sí a las energías renovables, y de manera pomposa y grandilocuente aseguran liderar la transformación verde, pero en la práctica es un no rotundo; ustedes dicen que sí, pero sus alcaldes votan que no una y otra vez; ustedes dicen que sí, pero sus técnicos dicen siempre que no, paralizando *sine die* todos los proyectos; como denuncia el Instituto Ostrom, proyectos que en otras comunidades autónomas se aprueban en seis meses, siete años en Cataluña durmiendo el sueño de los justos. Su discurso es antinuclear y prorrenovables, de boquilla, in-

sisto, porque los hechos nos señalan que nunca había habido tanta dependencia de la energía nuclear en Cataluña como hoy, un cincuenta y dos por ciento del consumo eléctrico, según Obercat, el Observatorio de las Energías Renovables de Cataluña.

Nosotros tenemos clarísimo que Cataluña debe liderar las energías renovables en España –tenemos viento y sol más que suficientes–, y nuestra cuota nuclear está más que cubierta –otros sitios, tal vez no, pero Cataluña, sí, y se lo dice un defensor de la energía nuclear. Pero cuando vamos al terreno, otras comunidades autónomas –Andalucía, Castilla y León o Aragón– nos pasan la mano por la cara en energías renovables, en todos los *rankings*, y eso es indiscutible y ha salido publicado en todos los medios de comunicación.

Señor Aragonès, superen de una vez su cultura del no a todo, porque es un no a todo tan contagioso que acaba afectando incluso a las propias promesas que ustedes hacen a la sociedad catalana.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, li podria recordar l'impost al sol que va establir el Partit Popular, que va suposar la paralització de molts projectes d'energia solar, no només a Catalunya, sinó arreu de l'Estat. Vostès van canviar les expectatives dels inversors en matèria d'energies renovables. I, per tant, això explica en bona part quin ha estat el retard en matèria de l'extensió d'energies renovables en el conjunt de l'Estat.

Pel que fa a Catalunya, a l'inici de legislatura hi havia seixanta megawatts de plantes de renovables en exposició pública, que és el darrer pas que ja, només a falta dels tràmits urbanístics i ambientals, pot permetre l'execució de la planta; ara estem a 1.800 –de seixanta a 1.800. Quinze mil instal·lacions d'autoconsum; hem doblat en un sol any la potència d'autoconsum.

Per tant, sabem, i vostè ho coneix perfectament, que des de que es pren la decisió fins que s'acaba implantant i posant en funcionament una planta de producció d'energies renovables, passen diversos anys, però tots els indicadors van en la direcció que hem revertit aquesta tendència, i que, per tant, Catalunya ha avançat significativament, i continuarem avançant, donant suport també, com deia abans, a les empreses i a les llars per aquest canvi, des de la pròpia infraestructura fins a la instal·lació també, sobretot en l'àmbit solar, d'energia fotovoltaica als edificis residencials i industrials.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actes dels acords de la taula de diàleg relatiu a l'ús del castellà a les escoles

317-00210/13

Formula la pregunta el diputat Carles Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *president*, hace seis días usted confesó en TV3 que tenía un pacto con el señor Sánchez para no llevar al Tribunal Constitucional la nueva norma que consagra la erradicación del castellano de las aulas. Usted dejó al señor Sánchez a los pies de los caballos. Con amigos como usted, al señor Sánchez no le hacen falta enemi-

gos, porque el dejar de recurrir ante el Tribunal Constitucional una cuestión que sea aparentemente inconstitucional por efecto de unos pactos con Esquerra Republicana, a mí me parece que tiene el aspecto de una prevaricación omisiva. Es el deber del presidente del Gobierno de España hacer lo que debe hacer independientemente de pactos opacos.

Por eso nosotros hemos pedido las actas de estos acuerdos. Y yo le pregunto: ¿Nos las va entregar, señor Aragonès?

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor Carrizosa, vostè deuria marxar de vacances abans d'hora, però a finals de juliol va haver-hi una reunió de la mesa de diàleg, negociació i acord en què es va arribar a diferents acords. Un dels acords, que no és estrictament de les matèries que tractem habitualment, però que ajuden a construir confiança, va ser precisament un acord al voltant de l'estatus de la llengua catalana en el qual el Govern de l'Estat reconeixia la validesa de les disposicions que havia aprovat aquest Parlament en el nou marc de regulació de l'ús de les llengües a les escoles.

És un acord públic, el pot buscar a internet; si no, jo mateix l'hi puc facilitar. És un acord que ha estat explicat. I li vull recordar una cosa. El Consell de Garanties Estatutàries, per unanimitat, va determinar que tant la proposició de llei que es va aprovar en aquest Parlament com el decret llei s'ajustaven plenament a l'Estatut i a la Constitució. El que passa és que vostè, potser, la Constitució només se la mira per l'article 2; en té unes quantes desenes més.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Yo le he pedido, señor Aragonès, las actas. En las reuniones serias de las instituciones, se hacen actas; en las mesas de diálogo, que son cuestiones que son enjuagues entre gobiernos o entre políticos que están gobernando en el Gobierno de España y en la Comunidad Autónoma de Cataluña, eso es otra cosa. Y le he pedido las actas y no me ha contestado.

Mire, el 7 de octubre, vino el comisario de Justicia de la Unión, el señor Reynders, a España. Y sobre el incumplimiento de estas sentencias del Tribunal Superior de Justicia, dijo que compete a las autoridades nacionales garantizar el cumplimiento de las sentencias, y dijo también que la incapacidad o inacción pueden conllevar advertencias de la Unión.

Pero resulta que no había tal incapacidad. Lo que había era un pacto para incumplir estas sentencias entre usted y el presidente Sánchez. Nuestra diputada Maite Pagaza ya ha informado, ¿eh?, al señor Reynders; ya nos hemos chivado de que, en España, además de que el Consejo General del Poder Judicial es un cachondeo, además, hay presidentes de ejecutivos que pactan no ejecutar las sentencias. Espero que usted se lo explique al señor Reynders cuando lo vea mañana. Y espero que el señor Illa, cuando vaya dentro de una semana, como ha dicho que le iba a llevar recados de usted o no sé qué... A ver si les van a tirar a ustedes dos de las orejas.

Miren, yo ya me imaginaba que de un partido dos veces, por lo menos, golpista, como Esquerra Republicana..., estuviéramos burlando así a las instituciones, pero del Partido Socialista, la verdad, me duele un poco más. Nosotros sí que vamos a defender a los catalanes, y no pactamos cosas secretamente.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor diputat, primera cosa, em sento molt orgullós de militar a Esquerra Republicana de Catalunya, un partit amb noranta anys d'història, i, evidentment, doncs, molt orgullós de la història que ha protagonitzat el meu partit.

Segona cosa. Pacte secret? Escolti'm, que són acords públics –són acords públics. Li farem arribar els acords; no pateixi, tindrà el text literal dels acords. És que els pot mirar ara vostè mateix, buscant a internet; però no passa res, l'hi farem arribar. Si li fa mandra, ja l'hi farem arribar. Si ho ha vehiculat per la via habitual de petició d'informació del Parlament, li respondrem. No pateixi per això. No hi ha cap acord secret.

Segona cosa. No estem incomplint cap sentència. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha declarat la impossibilitat d'execució de la sentència, d'acord amb la nova normativa aprovada en aquest Parlament. Per tant, si hi hagués incompliment de sentència, el Tribunal Superior de Justícia hagués actuat, i no ha actuat, simplement el que ha fet és reconèixer la divisió de poders. Els jutges apliquen les lleis; les lleis les aproven els parlaments. Divisió de poders. Això és de primer..., no de primer de dret, de curs, de primer minut de dret. I vostè és advocat; ho sap perfectament. Si no, vostè què fa en aquest Parlament? Hauria de renunciar a ser diputat si resulta que tot ho han de fer els jutges. Vostè impulsa lleis, i, per tant, el Parlament impulsa lleis, els tribunals les apliquen. I, en aquest moment, d'acord amb la nova normativa aprovada en aquest Parlament per amplíssima majoria, el TSJ ha dit: «Miri, incapacitat d'aplicar aquesta sentència. I esperem que el nou marc legal ens digui si és consti...» *(La presidenta retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment de l'acord signat amb En Comú Podem relatiu als pressupostos de la Generalitat per al 2022

317-00213/13

Formula la pregunta la diputada Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; bon dia, president. Aquesta setmana just fa deu mesos que vostè i jo vam signar l'acord de pressupostos per a l'any 2022; deu mesos en els quals el seu Govern, ara reduït a la meitat, i En Comú Podem s'han reunit únicament dues vegades per avaluar el grau de compliment d'aquest acord. El mes d'octubre hi havia d'haver una altra reunió per veure com anava el compliment de l'acord i a hores d'ara no en tenim constància ni tenim data.

Per tant, president, volem saber: té vostè la intenció de complir amb l'acord que va signar amb En Comú Podem per als pressupostos del 2022?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Escolti'm, mirem l'agenda, reunim-nos ja, no hi ha cap problema. Vostès van dir que congelaven la negociació del pressupost fa uns dies, però no hi ha cap problema, escolti'm, ens posem data de reunió.

El grau de compliment és molt elevat. Encara queden uns mesos fins a final d'any. El grau de compliment és molt elevat, ja l'hi vaig dir en un dels passats plens. I, per tant, cap problema.

Evidentment, ens trobem quan vostès disposin, a veure, doncs, quin és el nivell de compliment de l'acord.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

President, no barrege els pressupostos del 22, que tenim un acord i que s'ha de complir, amb la negociació del 2023, que, efectivament, estava congelada.

Li posaré cinc exemples de grans incompliments que a hores d'ara té l'acord del 2022: el dentista públic; 80 milions d'euros per a salut mental a infants i joves; la internalització del 061; l'impost als aliments ultraprocessats, i també l'impost a les indústries contaminants. Estem parlant de cinc coses molt senzilles que depenen de la seua voluntat política i que deu mesos més tard no han arribat.

L'hi he dit aquest matí i l'hi he de repetir: els actes de fe, a l'església, i al Parlament es ve a negociar, a acordar i, sobretot, a complir els acords.

I jo crec, president, que hi ha una cosa que encara és pitjor que un govern en minoria absoluta, que és un govern que no té paraula. I quan partits, quan forces polítiques tan diferents com la CUP, com el PSC, com Junts i com ara nosaltres no només diem, sinó que estem demostrant que vostès no tenen paraula, estan perdent credibilitat a tota velocitat.

Estem a dia de 19 d'octubre, té vostè dotze dies per demostrar que pot complir amb aquest compromís i fer aquesta tercera reunió de seguiment de l'acord de pressupostos del 2022, i demostrar, com a mínim, que en matèria pressupostària sí que tenen vostès paraula.

I acabe, també l'hi dic, si en algun moment –s'ha dit abans, però em veig en l'obligació de repetir-ho– volen seure amb el nostre grup parlamentari i negociar els propers pressupostos, l'hi posem ben fàcil: en primer lloc, han de complir els acords que a hores d'ara estan incomplets; han de negociar assumint que estan vostès en minoria i, en tercer lloc, ens han de fer una proposta de pressupostos que siga d'esquerres i que no siga un refregit del que ja va presentar, del que ja va proposar el conseller Giró i Junts per Catalunya.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyora diputada, ja li he dit que a disposició per poder veure quin és el seguiment dels acords, quins són els passos que s'han estat fent i els que queden d'ara, doncs, a final d'any pendents de fer. Perquè, evidentment, nosaltres complim els acords, nosaltres, si arribem a un acord, l'implementem. I, a partir d'aquí, vostès són molt conscients, perquè n'hem estat parlant bastant amb el seu grup parlamentari, que s'està treballant no només en la implementació del pressupost 2022, sinó també en el projecte de pressupostos 2023.

Per tant, tota la informació que hagi d'estar a sobre la taula, seva i dels grups parlamentaris que estiguin en disposició de donar suport als pressupostos, hi serà.

Hem de ser molt conscients que haurà de ser un acord a què hauran d'arribar diferents forces polítiques, evidentment, i que avui en aquest Parlament se'ns ha demanat, per una banda, que canviem els pressupostos que s'havien estat treballant fins ara. Evidentment, hi ha un recorregut fet, no tornarem a començar de zero. Hi haurà, evidentment, la continuació d'aquest recorregut, que jo crec que ajudarà a definir un projecte de pressupost que serà un pressupost ambicions socialment, ambicions

també ambientalment, i també per donar resposta a la crisi econòmica i, per tant, garantir aquesta prosperitat compartida. Però també se'ns ha demanat que el presentem dimarts que ve.

Per tant, treballarem en el projecte que tenim en aquests moments, el seguirem evolucionant. Tindran tota la informació. La voluntat és que el gener del 2023 tinguem un pressupost operatiu a Catalunya. I, per tant, en això dedicarem els nostres esforços. I no tingui cap dubte que per part meua i de tots els membres del Govern i, evidentment, doncs, especialment per raó de la matèria, del Departament d'Economia i Hisenda es treballarà al màxim perquè els grups parlamentaris que considerin poder donar suport a la proposta de pressupost tinguin la informació i tinguin també la recepció de les propostes per millorar aquesta proposta de pressupost.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actuació dels Mossos d'Esquadra com a quart poder

317-00212/13

Formula la pregunta el diputat Xavier Pellicer Pareja, del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar.

Xavier Pellicer Pareja

Gràcies, vicepresidenta. Una vintena d'atestats falsejats per empresonar manifestants; investigació del moviment per l'habitatge com a extremismes violents –precisament, avui han detingut una activista en una protesta contra els fons voltors–; desnonaments, vulnerant lleis del Parlament; espionatge a organitzacions i a partits a través del falsejament de correus electrònics en l'operació d'identitats suplantades; persecució de manifestants; col·laboració amb l'Audiència Nacional en operacions antiterroristes contra independentistes. President, fins quan permetrà que els Mossos campin lliurement actuant com a quart poder, vulnerant els drets de la gent del nostre país?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor diputat, com he dit abans, el Govern té molt clara quina és l'orientació de les polítiques de seguretat, que és garantir els drets de la ciutadania, també en relació amb la garantia dels drets de manifestació i de llibertat d'expressió. Per aquesta raó, s'ha portat a terme en aquesta legislatura –no es va portar a terme a l'anterior; en aquesta legislatura– canvis pel que fa, doncs, per exemple, a la defensa dels Mossos que plantegen qüestions judicials al voltant de l'activitat que hagin pogut fer activistes i de les quals ells es puguin sentir perjudicats. I, per tant, això s'ha centralitzat.

Els criteris són clars, és a dir, allà on no es pugui identificar la persona suposadament causant d'un delictes, no hi ha acusació; allà on no hi hagi danys físics a un funcionari públic, el Govern no hi donarà..., no es dedicarà a perseguir la dissidència, perquè no és la nostra feina. A partir d'aquí, aquesta és l'orientació política general, que és la que estem portant a terme nosaltres.

Per altra banda, hi ha l'autonomia operativa del Cos de Mossos d'Esquadra, perquè les tècniques policials venen definides per un model d'actuació que, a més, està en procés d'estudi aquí al Parlament, però sempre treballem per garantir els drets i les llibertats de tothom.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per preguntar, té la paraula el diputat Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

President, no n'hi ha prou. No es pot navegar entre dues aigües, no es pot governar per als febles i per als poderosos a la vegada. Cal començar a dir les coses pel seu nom: tenim un problema molt greu amb el Cos de Mossos d'Esquadra; comandaments i sindicats policials actuen com a quart poder per bloquejar qualsevol canvi, per petit que sigui. I no només això: es comporten com un actor polític més. Un cos armat amb vora vint mil agents. Això és inconcebible en una societat democràtica, i un govern que vulgui respondre a les necessitats de la gent no s'hi pot posar de perfil. La problemàtica ve de lluny. La permissivitat amb el cos, amb les males praxis, amb la persecució per motius ideològics i amb la vulneració de drets han d'acabar. No pot ser que el seu Govern permeti que un cos de seguretat fixi les seves polítiques. Cal aturar qualsevol ingerència política per part del corporativisme policial i cal desplegar de forma immediata polítiques de transparència absoluta dins del cos.

Calen sancions exemplars. Calen expulsions i cal obrir portes i finestres a la comissaria d'informació, una comissaria que s'ha dedicat a perseguir políticament la dissidència, i cal crear mecanismes de control ciutadà a les actuacions policials, i no només rebaixar, sinó retirar totes les acusacions particulars contra manifestants. En definitiva: claredat, contundència, explicar a la ciutadania la gravetat de la situació i fer polítiques valentes que vagin a l'arrel.

Fins quan hem d'aguantar aquest xantatge per part del corporativisme policial? Fins quan hem d'aguantar que es segueixin vulnerant drets per part del Govern, per acció o per omissió? Facin un gir de cent vuitanta graus, governin per a la majoria, governin per garantir drets i governin per acabar amb la impunitat policial.

És imprescindible i urgent un control democràtic real dels cossos policials.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies. Senyor diputat, crec que si fem un *totum revolutum* de qüestions que són diferents entre si sobre qui té la responsabilitat a l'hora de fixar les posicions i portar a terme les actuacions, no ajudarem a poder resoldre alguns dels problemes que vostè posava sobre la taula. És a dir, quan s'actua com a policia judicial s'actua com a policia judicial, i els criteris els marca el jutge, quan es persegueixen els agressors feixistes per motius racistes que actuen –el cas de Santa Coloma de Farners de fa unes setmanes–, com quan es fa per altres qüestions, en els que podem discrepar de com està establerta la llei en aquest moment, però s'actua sota ordres del jutge. Per tant, és important que els Mossos continuïn sent policia judicial.

En segon lloc, nosaltres ens hem retirat de les acusacions de desordres públics en aquelles en què no hi ha hagut lesions acreditades a agents, perquè creiem que no es tracta d'anar seguint la dissidència, sinó de protegir els funcionaris públics.

Tercera. Jo vull trencar una llança a favor dels divuit mil agents del Cos de Mossos d'Esquadra. No comparteixo les seves afirmacions en què el situa com un cos armat que fa xantatge al Govern. No és així. Tenim clara la política de seguretat i el paper que ha de fer cadascú.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva capacitat de representar la Catalunya sencera

317-00216/13

Formula la pregunta al diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿usted realmente cree que representa y defiende a eso que llama «la Catalunya sencera»?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ustedes son la mayor fábrica de problemas para toda Cataluña. Semana a semana contribuyen a agravar los ya existentes y se esfuerzan por crear nuevos. Son realmente únicos, y además todo lo hacen enarbolando la bandera de una república que tiene tanto de real como de social. Eso sí, costeada con el dinero de todos los catalanes.

Su fanatismo ideológico, señor Aragonès, unido al despilfarro sistemático de los fondos públicos de todos los catalanes, ha creado una auténtica combinación mortal para las clases medias y trabajadoras. Mientras pagan decenas de impuestos, los servicios públicos se debilitan. Pero claro, eso a ustedes les importa bien poco porque apenas los utilizan, ¿verdad? La situación de la justicia, por ejemplo, y la sanidad es verdaderamente preocupante con la falta de profesionales en todos los sectores.

En materia judicial, por ejemplo, Cataluña tiene ciento siete vacantes de jueces sin cubrir por la marcha de magistrados tras el golpe de estado que ustedes perpetraron. En materia sanitaria, por ejemplo, la situación es igualmente grave: las listas de espera han empeorado, incluso si comparamos con los índices prepandémicos de 2019. En agosto de 2022, por ejemplo, la media de espera para una operación de cáncer era de veintiún días, un treintaiocho por ciento más que en julio de 2021 y un nueve por ciento más que en diciembre de 2019.

También han aumentado las listas de espera para cirugías generales. Han subido este año un nueve por ciento respecto a 2021 y un diez por ciento en comparación con 2019. Es decir, hoy una señora o un señor que se quiera someter a una cirugía cardíaca debe esperar una media de ciento nueve días, señor Aragonès, mientras que en 2021 eran sesenta y siete y en 2019 eran noventa y dos. En este enero de 2021 había 47.000 personas en lista de espera para ser valorados por su grado de dependencia. En mayo del 2022 ya eran 55.000 personas.

Señor Aragonès, estos son algunos de los resultados de poner por delante la ideología o el despilfarro, por delante del interés general de todos los catalanes. Antes..., usted habla siempre de clases medias y trabajadoras. Se arroga la representatividad de todas y cada una de ellas. Deje de trabajar abiertamente en contra de los intereses de todos los catalanes y, como le he dicho, váyase.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, presidenta. Només voldria recordar una cosa òbvia a tots els diputats i diputades, que és que els serveis de l'estat del benestar es paguen amb im-

postos. I, per tant, denunciar l'existència d'impostos i alhora demanar més i millors serveis a l'estat del benestar és una contradicció que no faria cap dels diputats d'aquesta cambra, excepte els de l'extrema dreta, que de contradiccions en tenen tantes que crec que inhabilita bona part dels seus arguments.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la facilitació de l'aprovació dels pressupostos de l'Estat

317-00215/13

Formula la pregunta el diputat Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Presidenta Borràs, membres de la Mesa, president Aragonès, consellers i conselleres, diputats i diputades... En primer lloc, en nom de Junts per Catalunya, expressar el condol als familiars i als amics de les víctimes mortals que hi ha hagut –són de Lloret–, que han tingut aquest accident a Turquia, i, per tant, expressar el màxim suport.

President, el Govern espanyol només ha executat, fins al juny, el setze per cent de la inversió prevista a Catalunya l'any 2022. Si ens fixem en Renfe, el grau de compliment encara és més vergonyós: només un onze per cent. Amb aquest ritme, la inversió real serà similar a la indecent xifra de l'any passat d'un trenta-sis per cent. President, des de Junts per Catalunya compartim el que diu la portaveu del seu govern: que el Govern espanyol dispensa un maltractament als catalans i les catalanes. I, com també deia la portaveu del seu govern, que aquestes xifres d'inversió haurien de fer caure la cara de vergonya a més d'un polític. En aquest context, president, creu que els partits independentistes han de facilitar l'aprovació dels pressupostos del senyor Pedro Sánchez?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor diputat, celebri que mantingui el to d'aquesta legislatura en les intervencions al president de la Generalitat, en el control al Govern. Jo l'únic que demanaria és que s'aclarissin. Abans hem sentit una intervenció del diputat Tremosa demanant que pactéssim amb el Govern espanyol, aprofitant els pressupostos generals de l'Estat, canvis en la mesura elèctrica; vostè entenc que demana, doncs, que els grups independentistes hi votin en contra. En tot cas, si es pot clarificar la seva posició, podré donar-li detalls de quina és la meua opinió al respecte.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Des de Junts per Catalunya, ho saben bé, defensem el que hem defensat sempre: que el senyor Pedro Sánchez no és de fiar, que no es mereix cap xec en blanc i que no se li pot donar suport a *cambio de nada*. Crec que això ho hem dit i ho hem repetit per activa i per passiva. L'agenda del retrobament del senyor Pedro Sánchez és una ficció. Els incompliments del Govern espanyol tenen greus conseqüències al

dia a dia de la gent, perjudiquen el progrés econòmic del país i el benestar dels catalans i de les catalanes. I, senyor Illa, encara que no li agradi, ja sap que nosaltres continuarem queixant-nos. Només faltaria que, com a representants de Catalunya, no reclamem els recursos que ens pertoquen als catalans i a les catalanes. Seriositat i responsabilitat.

President, veiem que el seu partit ahir es va reunir amb el PSOE per començar a encarrilar la tramitació de pressupostos. President, li demanem que defensi Catalunya, que defensi la dignitat de Catalunya, que defensi els interessos de país des de tots els fronts, amb tota la força. Si és així, Junts per Catalunya hi serem.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor diputat, veig que insisteixen en fer una sessió de control als grups parlamentaris al Congrés dels Diputats. Cap problema, podem donar resposta també a moltes de les qüestions que vostè plantejava.

La infraexecució que hi ha hagut, en veiem les dades, quines són, el primer semestre d'aquest any. Però si mirem enrere, doncs, ha estat en una mitjana en els darrers anys... –i era un estudi del Departament d'Economia de fa un temps–, estaven al voltant del seixanta per cent, quan mires, doncs, un lustre o una dècada. I, en canvi, en altres territoris, singularment la Comunitat de Madrid, estava per sobre del cent per cent. Per tant, en les inversions sempre hem de mirar el cicle llarg, perquè pot haver-hi imponderables que un any facin que sigui més baix i l'altre any facin que sigui, doncs, una execució per sobre del cent per cent pressupostat. El que passa és que coincideixo amb vostè que l'execució és de mínims, és per sota dels mínims durant massa exercicis. Això llasta la competitivitat, és un llast també per al benestar de la ciutadania de Catalunya, especialment en un àmbit com és l'àmbit de Renfe.

Per aquesta raó, crec que el que haurien de portar a terme els diputats catalans al Congrés dels Diputats –tots sense excepció, perquè al final una manca de servei correcte de rodalies afecta tota la ciutadania, independentment de qui vota, independentment de qui és elector–, doncs, el que haurien de fer és treballar amb mecanismes de garantia del compliment de les inversions. Aquests mecanismes han existit, s'han fet en altres territoris, i això hauria d'existir també a Catalunya, i és una de les oportunitats que hi ha per davant per treballar en el marc d'uns pressupostos generals de l'Estat en què, evidentment, s'han de defensar els interessos de Catalunya. Jo sempre soc partidari que la defensa dels interessos del país es fa assumint totes les responsabilitats i també entrant, si fa falta, a confrontar, a dialogar i, si és possible, arribar a acords amb qui sigui.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment al Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la visió constructiva de la política i l'agenda europea del Govern

317-00211/13

Formula la pregunta el diputat Josep Maria Jové Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, vicepresidenta. A les víctimes i familiars de l'accident de la Capadòcia d'aquest dimarts, l'abraçada més sincera a tothom. Jordi, per a tu i els teus també. *(Aplaudiments.)*

Molt honorable president, no se li escapa a ningú que el Ple d'aquesta setmana serà diferent, i segurament els propers –ho acabem de veure amb el que portem de sessió d'avui. S'ha obert una nova etapa al Govern i al Parlament. La feïnada ja era i és ingent, però la nostra responsabilitat i compromís segueixen, com sempre, fermes. I des d'aquí, conselleres i consellers, especialment els que avui s'estrenen, us encoratgem a fer-la, aquesta feina, amb tota la força i determinació. Nosaltres, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, treballarem perquè el bé comú i el sentit de país s'imposin per davant, sempre per davant, del desgast partidista de curta volada.

Per això, avui, president, volíem subratllar com d'important és entendre la política com una eina per aportar visions constructives i collectives –ho feia la nostra portaveu en la seva intervenció a primera hora del matí. Fem referència ara a la reunió que tindrà, president, demà i divendres a Brusselles amb dos comissaris europeus, el de Justícia i el de Mercat Interior. Feia set anys que no hi havia una reunió d'aquestes característiques entre la Generalitat i les institucions europees. I cal, és clar que cal, explicar-nos de forma bilateral, de tu a tu, escoltar a tothom per compartir idees i experiències, per explicar directament la situació social i nacional de Catalunya, però també per poder intercanviar opinions, fer-hi denúncia del que passa aquí. Sí, una altra vegada, les vegades que faci falta, del conflicte polític, de la repressió i també del cas d'espionatge més escandalós dels darrers anys, amb desenes d'espíats, que esgarrifa a qui comparteix uns mínims democràtics.

Però també, i és especialment important, per participar políticament a debats europeus i internacionals, polítics, ambientals, socials i econòmics, que ens preocupen i que ens haurien d'ocupar. Des de polítiques en local fins a la defensa de drets humans i polítics, arreu i sempre. La d'aquesta setmana és, doncs, una cita a l'agenda més que remarcable, que intensifica les relacions internacionals i que reconeix una veu, la d'aquest país, que cal fer sentir sempre, també. Encara que alguns ens ho imaginem, potser faran veure que això ara no va amb ells, aquestes reunions són importants. Per això, president, li preguntem com enfoca el seu govern aquestes dues reunions a Brusselles. Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, aquesta setmana recuperarem, doncs, el que són les visites i, per tant, les reunions de treball de membres del Govern de Catalunya a la Comissió Europea, que, com deia vostè, la darrera de l'any 2015. En aquest any i escaig que porto de presidència, un dels principals objectius ha estat recuperar les relacions directes amb les institucions europees. I ho vam poder veure el passat mes de maig, amb la reunió que van mantenir en el marc de la seva visita a Barcelona amb la presidenta de la comissió, Ursula von der Leyen. També amb l'oportunitat que vaig tenir de rebre al Palau de la Generalitat Margaritis Schinás, vicepresident de la Comissió Europea, o en d'altres visites que comissaris i comissàries de la comissió han fet a infraestructures de Catalunya, a espais de Catalunya i que han aprofitat, hem aprofitat per tenir reunions de treball amb el Govern de la Generalitat. Ara, doncs, s'ha de fer el viatge de tornada i, per tant, demà i divendres seré rebut a la Comissió Europea, per una banda, amb el comissari de Justícia, Didier Reynders, a qui em vaig adreçar en el seu moment per denunciar els casos de ciberespionatge. I, per tant, abordarem aquesta qüestió. Afecta els drets fo-

namentals. És una qüestió que nosaltres no donem per tancada i, evidentment, atès que també és d'interès de les institucions comunitàries, ho podrem abordar.

I, en segon lloc, amb el comissari de Mercat Interior, Thierry Breton, en què bàsicament anirem a explicar què pot aportar Catalunya, els reptes d'autonomia estratègica, també industrial i tecnològica, que té la Unió Europea. I Catalunya hi pot aportar molt. Tenim infraestructures, tenim talent, tenim un ecosistema industrial i tenim una ubicació també geogràfica..., podem jugar un paper decisiu en aquest àmbit. Per tant, ara també es tracta de què pot fer Catalunya per als reptes d'Europa, que són també els nostres reptes.

Aquesta és la voluntat. Com deia, doncs, tenim l'oportunitat de liderar projectes estratègics, des de l'hidrogen verd o el xip europeu, i ho hem de fer en col·laboració amb els centres de recerca, amb el teixit productiu o amb el conjunt d'institucions que actuen a Catalunya. Aquesta és la voluntat, per tant, reprenem les relacions amb la Comissió Europea, Catalunya torna a estar a Europa, torna a estar present a les institucions europees i, per tant, aquesta és una de les bones notícies d'aquesta setmana.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple, sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva confiança en el conseller d'Interior i la conveniència de destituir-lo

317-00214/13

Formula la pregunta el diputat Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes - Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Bon dia. Gràcies, senyora Vergés. Senyor Aragonès, abans d'ahir vam conèixer el cessament del comissari Estela al capdavant dels Mossos d'Esquadra. L'havien nomenat vostès fa uns deu mesos. Parlaven aleshores de direcció coral. Van escometre una renovació de trenta-sis càrrecs, la cúpula dels Mossos d'Esquadra, que vam anomenar en aquell moment, i seguim anomenant «una purga». No hi ha hagut cap explicació pública del conseller des de dilluns, ni adreçant-se a la ciutadania de Catalunya, una brevíssima nota de premsa. L'article 2 de la llei de policia de Catalunya diu que vostè, com a president de la Generalitat, és el comandament suprem del Cos dels Mossos d'Esquadra. Tampoc vostè ha donat cap explicació a la ciutadania de Catalunya en aquesta qüestió. Jo, senyor Aragonès, volia saber diverses coses. En primer lloc, si el senyor conseller Elena havia presentat la seva dimissió. En segon lloc, si vostè la pensa acceptar. I, en tercer lloc, si s'ha plantejat, en cas que no ho faci, de destituir-lo.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat?

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor diputat, no ho ha fet, gaudeix de la meua confiança. També els moments difícils i complexos, com l'actual, s'han d'afrontar. Tenim clara quina és l'orientació de les polítiques de seguretat. Tenim clar que cal defensar també l'autonomia del Cos de Mossos d'Esquadra, però també que s'ha de portar a terme orientació política, de les polítiques de seguretat, no dels operatius, evidentment, i per tant per això treballem i per això seguirem actuant.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per preguntar, té la paraula el diputat Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

Fent un exercici de realisme, ja no demano que resolgui massa problemes el seu Govern, però almenys no en creï. No en creï en el Cos dels Mossos d'Esquadra, agafi les regnes, actui. Vostè és el comandament suprem del Cos dels Mossos d'Esquadra, és una de les principals estructures de l'autogovern de Catalunya. Tenen un gran nivell de professionalitat. La seguretat és una de les principals preocupacions dels catalans i de les catalanes. El cos mereix respecte. Cada divendres, a la comissió que es fa aquí, al Parlament de Catalunya, sembla que hagin de demanar perdó per les seves actuacions. Ara mateix, vostè, en resposta a un altre diputat, semblava que excusés l'actuació del Cos dels Mossos d'Esquadra. Però és el món al revés, això? On hem arribat?

Les notícies que arriben del cos són molt preocupants, sobre ingerències polítiques en investigacions de la comissaria d'investigació, algunes d'elles judicialitzades. No entenc per què, si el comandament que fins ara gaudia de la seva confiança va demanar que es reforçés aquesta comissaria amb tretze agents, no s'ha pogut fer. Diuen que per problemes burocràtics.

Senyor Aragonès, com a comandament suprem del Cos dels Mossos d'Esquadra, agafi les regnes. Li torno a estendre la mà en aquest assumpte. O la CUP o nosaltres, anteposi les necessitats del país i del Cos dels Mossos d'Esquadra a les seves necessitats de mantenir un govern, molt molt molt feble.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, no es tracta de fer política en base a exclusions: o aquests o nosaltres. No es tracta d'això. Es tracta de fer política i prendre decisions a favor de la ciutadania de Catalunya. Per tant, primera qüestió.

Segona qüestió. El conseller avui ha donat resposta a un grup parlamentari, ha entrat la sol·licitud de compareixença en seu parlamentària per explicar els motius que hi han darrere de les decisions que s'han pres. És evident que aquesta és una situació no volguda per ningú, i jo, d'entrada, vull mostrar el meu agraïment al comissari Estela per tota la tasca que ha portat a terme al capdavant del cos. Les discrepàncies sobre l'orientació i sobre determinades decisions han fet que ara hi hagi un relleu. I, per tant, també vull expressar tot el meu suport al nou comissari en cap, al comissari Sallent, i demanar, com ha fet el sindicat de comandaments en una nota emesa ahir a la nit, també respecte per ell, respecte per tots els comandaments del cos. No en dubto de la seva professionalitat. I no dubto de la professionalitat dels divuit mil agents del Cos de Mossos d'Esquadra, que se'ls ajuda sobretot dotant-los de més mitjans, de millors mitjans, tant materials com mitjans personals, amb, doncs, l'increment d'agents que hem anat fent i que continuarem fent.

Jo rebutjo la idea de que el nomenament de comissaris sigui una ingerència política, perquè el nomenament de comissaris correspon al conseller d'Interior. La darrera vegada que vostès van tenir la responsabilitat de la conselleria d'Interior van nomenar sis comissaris l'últim dia –l'últim dia– i estant en funcions. Per tant, crec que, en aquest sentit, hauríem de revisar una mica quin són els criteris de valoració que estem fent.

I a part d'això, vam sentir un exconseller d'Interior que feia acusacions molt greus; sembla que ara les ha matisat. Crec que tots els qui tenim algun tipus de responsabilitat en matèria de polítiques de seguretat hem de ser molt curosos. I si algú considera que s'ha portat a terme una conducta irregular, té els canals..., i els canals

no són els mitjans de comunicació, sinó els canals que pertoquen, també els judicials.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara el següent punt de l'ordre del dia.

Homenatge en memòria de l'exdiputat Josep Fornas i Martínez

401-00023/13

És l'homenatge en memòria de l'exdiputat Josep Fornas i Martínez. Iniciem aquest punt de l'ordre del dia en memòria del senyor Josep Fornas i Martínez, que fou diputat d'aquest Parlament, d'aquesta cambra, de 1980 a 1984.

Aquesta Mesa vol adreçar una salutació als familiars que avui ens acompanyen. Els prego que acceptin el nostre més sincer sentiment d'amistat i condol, que els manifesta al Parlament de Catalunya.

Té la paraula el senyor Josep Maria Jové Lladó, president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, vicepresidenta. Conselleres, consellers, diputades, diputats, molt honorable president, molt bon dia, molt bon migdia a tothom. I a la família de Josep Fornas, molt bon dia, també, i benvinguts al Parlament de Catalunya. Moltes, moltíssimes gràcies per acompanyar-nos avui en aquest homenatge que finalment arriba. Finalment arriba perquè la gent d'Esquerra Republicana, i avui el Parlament sencer, ens sentim en deute amb una persona de trajectòria tan extensa i prolífica com la de Josep Fornas i Martínez. A ell i a tota la seva generació els devem un reconeixement explícit, un a un, però col·lectiu també, i per això avui és un orgull i un honor posar la veu a un agraïment compartit.

Polític, editor i assessor fiscal, Josep Fornas és fonament del que som ara, no només per la seva lluita contra el franquisme, sinó per la defensa al llarg de tota la seva vida dels valors de la democràcia, la justícia social, la cultura i els Països Catalans.

Si avui totes i tots podem ser aquí, als nostres escons, representant la sobirania del poble de Catalunya és gràcies, i sobretot, a les generacions que ens han precedit, que ho van donar tot, fins i tot la vida, en moments molt més difícils que els nostres; temps en què la justícia social i la llibertat nacional eren ja objectius irrenunciables, malgrat la presó, la mort, l'exili i la repressió que llargament i tristament coneixem.

I aquells objectius definien Josep Fornas i defineixen una història personal d'exemple, de lluita i de compromís, de clandestinitat també, però de fe i esperança; una història personal que explica i sosté episodis i història en majúscules per aquest país.

Permetin-me, doncs, que els faci un breu repàs dels seus orígens republicans i la seva biografia per entendre la grandesa de la seva figura. Josep Fornas i Martínez neix a la ciutat de Barcelona l'any 1924. La República i la guerra, una vocació política i cultural i un compromís antifranquista i catalanista marcaran una vida que professionalment va desenvolupar-se també molt a prop d'aquí. És, potser, un fet anecdòtic, però la casualitat va fer que Josep Fornas i el seu pare fundessin una assessoria a pocs metres del que avui és el Parlament de Catalunya, d'on ell en seria diputat anys més tard.

Com va arribar a l'escó és un fil roig que alguns sentim com a llegat propi. Fill de les polítiques de la Generalitat republicana, va rebre mestratges de Jaume Vicens Vives, Josep Obiols o Eduard Valentí; uns estudis que la Guerra Civil va estroncar abruptament i que reprendrà anys més tard per seguir els passos del seu pare, un oficial de complement de l'exèrcit republicà que va ser pres en camp de concentració primer a Badajoz i després al Castell de Montjuïc.

Gran amant de la cultura i un lector àvid, Fornas decideix lluitar contra el règim franquista i, per fer-ho, aprofita totes les esclertes possibles. Així, el 1943, entra a l'Ateneu Barcelonès, des d'on té accés a una de les biblioteques privades més importants del país. Allà comença a implicar-se en aquella clandestinitat tan imprescindible, i impulsa Demócrito, un espai que aglutina personalitats en la clandestinitat.

El 1945, durant el servei militar, coneix Xavier Balagueró, secretari general d'Estat Català. Fornas no hi milita mai, però hi col·labora estretament. N'és exemple l'acte reivindicatiu catalanista durant el Congrés de Dret Comparat que se celebra a Barcelona l'any 1953. Ell personalment s'encarrega de la impressió de l'escrit elaborat per Estat Català, sense que la policia el descobreixi. La seva família sap com ningú que el seu arxiu personal, a banda del fons bibliogràfic tan extens que tenia, era ric en cartelleria de l'època. I potser va començar a nodrir-se aquell dia amb aquella impressió valenta i tan necessària.

A través d'Estat Català, l'any 1957 connecta amb militants d'Unió Democràtica de Catalunya com Anton Cañellas i Josep Maria Piñol. És clau l'amistat que trava en aquells anys amb l'advocat de la Seu d'Urgell Joan Sansa, que lidera Unió Democràtica en la clandestinitat. És a partir de Joan Sansa i Josep Andreu Abelló, antic diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya al Parlament republicà, que el 1961 Fornas coneixerà el president de la Generalitat a l'exili, Josep Tarradellas. Començava llavors el rol que més el va projectar i marcar públicament.

Durant setze llargs anys, fins al retorn de Josep Tarradellas a Barcelona com a president de la restaurada Generalitat, Fornas col·labora de molt a prop amb el president, que el nomena delegat personal seu a l'interior. Amb el sobrenom de Fontana, procura informació, contactes, publicacions i, sobretot, acompanya personalitats que visiten el president a l'exili, trobades imprescindibles per mantenir la legitimitat i la continuïtat política de la institució de la Generalitat i fonamentals per la seva reinstauració anys després. Segurament per això, el 1977, Tarradellas, que valora la vàlua i lleialtat de Fornas demostrada al llarg dels anys, el designa com un dels membres de l'organisme consultiu de la presidència de la Generalitat, format per representants d'organitzacions polítiques i per personalitats destacades de la vida política i social catalana.

És també a l'inici d'aquesta amistat amb Tarradellas que «l'esquerranós», com el coneixien dins d'Unió Democràtica, abandona aquesta formació pocs anys després de militar-hi, però seguirà col·laborant en revistes com *El Pont Blau* i *Serra d'Or*.

Per un ferm compromís catalanista i antifranquista, feia bona aquella màxima que diu que allò personal és polític, i, de fet, va transcendir a l'acció política la seva passió per la cultura i els llibres. Per això, i com una via més cap a la democràcia i la llibertat nacional, va fundar el 1963 l'editorial Pòrtic, amb la col·laboració inicial de Rafael Tasis. D'aquesta manera aconseguirà difondre una historiografia radicalment diferent a la propugnada pel règim i arribar a milers de lectors. El valuós catàleg de Pòrtic, fins a 1976, aplegarà uns cent vuitanta títols, destacant-ne l'assaig, la literatura memorialística i la recuperació de la tradició republicana; un catàleg que li devem una part imprescindible de la ingent tasca de recuperació de la memòria històrica i política de Catalunya i que va recollir veus que van de Miravittles a Víctor Alba, passant per Bladé, Aurora Bertrana i Avel·lí Artís-Gener, entre molts d'altres.

A la fi del franquisme, l'any 76, entrarà a militar a Esquerra Republicana, sent amb Heribert Barrera un dels artífexs del seu relleu. Durant una dècada, fins a 1986, serà membre de la seva direcció nacional. El 1977, davant la no legalització d'Esquerra a les eleccions espanyoles –l'únic partit que patirà aquest veto–, proposarà la formació de la coalició electoral Esquerra de Catalunya, amb el Partit del Treball de Catalunya, Estat Català, l'Associació Catalana de la Dona i la Confederació de Sindicats Unitaris dels Treballadors. És amb aquesta entesa que ell impulsà que la denúncia de la falsa transició democràtica, la defensa de la República i el dret

de l'autodeterminació tindran veu pròpia a les Corts espanyoles de la mà d'Heribert Barrera, que obtingué el seu escó.

El 1980, a les primeres eleccions al Parlament de Catalunya, trenta-set anys després d'implicar-se a l'Ateneu Barcelonès, Fornas serà un dels catorze diputats d'Esquerra Republicana i exercirà les funcions de president del seu grup parlamentari. D'aquella etapa, d'aquella etapa institucional, n'arrela una altra. Als vuitanta, la família Fornas s'installa a la ciutat que l'ha acollit els darrers anys, Vilassar de Mar, on també van ajudar a impulsar la candidatura republicana de les eleccions municipals de 1983.

Quatre anys després d'accedir al seu escó, quan acaba la primera legislatura del Parlament, deixa la primera línia política i es concentra en la gestió del seu despatx professional, en l'estudi i en la família. També en la vida cívica, evidentment, amb la implicació social en entitats com la Fundació Maresme per a persones amb discapacitat intel·lectual, que presidirà uns anys després; una implicació social i política, personal al capdavant, que llega també de forma més física. Va col·leccionar durant anys documentació referent a la política del país i el 1985 va fer-ne una donació aquí, al Parlament de Catalunya; un fons polític, biogràfic i documental, el Fons Fornas, amb 8.783 llibres i fullets, més de tres-cents cartells i 1.192 publicacions periòdiques, testimoni inigualable d'un temps i d'autors gràfics i literaris que van marcar més d'una generació, que encara ens marca avui.

La glossa d'avui per a Fornas, que va morir l'any passat als noranta-sis anys, es fa, la fem, per justícia històrica, un petit homenatge a una vida dedicada al país, un gest que se suma simbòlicament al reconeixement que li va fer també la Generalitat de Catalunya en atorgar-li la Creu de Sant Jordi.

Fornas, figura clau pel retorn del president Tarradellas i, per tant, de la continuïtat històrica de la Generalitat, veuria avui emocionat com un militant i vell conegut d'Esquerra, assumeix la presidència de la Generalitat, després de més de vuitanta anys del vil assassinat del darrer president republicà, Lluís Companys. Però sabem, sabem que la seva –la nostra– lluita encara no ha acabat i que no podem defallir en l'objectiu de fer de Catalunya un país lliure i just, que aquest és el nostre objectiu i el nostre compromís amb el seu llegat.

Que serveixin, doncs, aquestes paraules com un agraïment sincer i una admiració profunda a Josep Fornas i Martínez. Som hereus dels valors que va representar i ens toca reivindicar-lo; com ho fèieu, discretament, els que heu picat a la porta de casa seva, a Vilassar de Mar, al llarg d'aquests anys, per escoltar-ne també l'amabilitat. Aquesta és la millor de totes les herències. Conserveu-la i expliqueu-la, perquè la seva memòria ens llaura el present i ens inspira el futur que volem.

Sabem que el millor homenatge és la victòria. I sabem i n'estem convençuts que l'assolirem, perquè, com deia Joan Brossa, no oblidarem les coses que hem après en aquests anys de fosca tramuntana; les ribes uniran homes de pes i obrirà solcs l'esquerra catalana.

Moltes gràcies, Josep Fornas i Martínez. Moltes gràcies, diputats i diputades. I visca Catalunya lliure!

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Els convido a guardar un minut de silenci en memòria de l'exdiputat Josep Fornas i Martínez.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Gràcies, diputats i diputades.

Suspenem la sessió fins a tres quarts de quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i cinc minuts i es reprèn a tres quarts de quatre de la tarda i deu minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i el lletrat Mario Núñez Martínez.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, la consellera d'Economia i Hisenda i el conseller de Territori.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bona tarda, diputats, diputades. Reprenem la sessió amb el quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia i Hisenda sobre el projecte de Llei del pla estadístic de Catalunya 2023-2028 i de modificació de la Llei 23/1998, del 30 de desembre, d'estadística de Catalunya.

Projecte de Llei del pla estadístic de Catalunya 2023-2028 i de modificació de la Llei 23/1998, del 30 de desembre, d'estadística de Catalunya

200-00008/13

En primer lloc, d'acord amb l'article 123 del Reglament, i atès que el ponent relator ha renunciat al seu torn d'intervenció, procedirem a les intervencions dels grups parlamentaris per expressar el seu posicionament, per un temps màxim de deu minuts per grup. Així doncs, en primer lloc té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera, conseller, diputades, diputats, ens trobem avui en el final del procés ordinari de tramitació d'aquesta llei del pla estadístic de Catalunya, en el seu debat i votació. Com ja vàrem fer en el debat a la totalitat del passat mes de maig, volem posar de manifest alguns dels elements que es van debatre sobre aquesta llei, com són l'objectiu de potenciar el paper i la qualitat de l'estadística oficial, convertint l'Institut d'Estadística de Catalunya en un node estratègic d'informació també al servei de la recerca científica, i com, amb aquesta finalitat, se li atribueix la funció de dissenyar estàndards en totes les operacions d'estadística oficial de Catalunya, perquè se'n garanteixi la qualitat i la comparabilitat, i també mecanismes de col·laboració per facilitar l'accés a dades privades amb fins estadístics, entre d'altres.

Hem participat en la tramitació d'aquesta llei; cal dir, no obstant, que és una llei de caràcter eminentment tècnic. L'estadística..., vam parlar-ne al debat de la totalitat: com resulta evident, per a una bona presa de decisions basada en dades contrastades, és fonamental comptar amb unes estadístiques de qualitat, desenvolupades, elaborades, difoses i emmarcades en el marc del programa europeu, el pla estadístic nacional i aquesta llei del pla estadístic de Catalunya. Aquestes estadístiques han d'estar disponibles a temps i contribuir a l'aplicació de les polítiques, en particular pel que respecta al reforç i la integració de la governança econòmica, la cohesió social, econòmica i territorial, el desenvolupament sostenible, la política agrícola, la dimensió social i la globalització, i també per mesurar els impactes d'aquestes polítiques.

I és precisament sobre algun d'aquests objectius que hem de dir que ens han aparegut dubtes –si volen vostès, *mea culpa*, o nostra culpa– de darrera hora. Els darrers dies, les darreres setmanes, com probablement vostès saben, des del nostre grup hem estat reunint-nos amb diferents entitats i agents socioeconòmics del país per conèixer la seva opinió sobre la situació pressupostària, sobre la situació política, i en més d'una –i de dues– d'aquestes trobades se'ns ha fet avinent la percepció sobre

la mancança o sobre algunes mancances de les dades estadístiques de Catalunya, especialment pel que fa a la dimensió social que acabo de comentar.

Cal dir, no obstant, que, seguint el programa europeu, la llei recull a l'article 13.2 que són objecte d'atenció preferent del pla estadístic de Catalunya 2023-2028 els següents elements estratègics –i relaciono els cinc que s'esmenten en el text de la llei–: l'economia, la globalització i el comerç; el mercat interior, innovació i transformació digital; la dimensió social, precisament; el desenvolupament sostenible, recursos naturals i medi ambient, i la cohesió territorial, social i econòmica. I que en la definició dels àmbits i subàmbits de l'activitat estadística recollits a l'annex del projecte de llei, s'hi recull, en l'apartat setè, les condicions de vida i de protecció social, amb els subapartats o amb els subàmbits d'ingressos i condicions de vida de les llars, serveis socials i protecció social, condicions de vida de collectius específics.

No obstant això –i insisteixo en les mancances que ens han fet avinents des d'entitats i agents econòmics–, entenem que la llei hauria pogut o hauria d'haver pogut aprofundir més en aquesta dimensió social. Un exemple, que hem comentat fins i tot entre alguns companys, és que sovint hem d'utilitzar dades de la pròpia Generalitat, com les de l'Observatori de Treball i Model Productiu, perquè no les trobem o no estan agregades o no estan disponibles a l'Idescat. Per tant, ens sembla que aquest element de la dimensió social no està prou completat.

De fet –i en aquest sentit creiem que ens dona la raó o dona la raó a les entitats que ens han fet avinent aquesta realitat–, el programa europeu aprofundeix notablement en aquest àmbit, ja que posa de manifest que es portaran a terme les accions de subministrament d'estadístiques de qualitat oportunes i fiables en el suport del pilar europeu de drets socials i la política de desenvolupament de capacitats de la Unió. També estadística sobre el mercat de treball, l'ocupació, l'educació i la formació, els ingressos, les condicions de vida, la pobresa, la desigualtat, la protecció social, la violència de gènere, el treball no declarat i les explícites sobre el satèl·lit de capacitats. Subministrament, també, d'estadístiques relacionades amb la convenció de les Nacions Unides sobre els drets de les persones amb discapacitat. També amb relació a l'enriquiment de les estadístiques sobre la immigració, en particular sobre la situació i la integració dels immigrants, així com sobre les necessitats en matèria d'educació i els nivells de qualificació dels demandants d'asil. I, per últim, també, amb relació al desenvolupament de programes relatius al cens de població i habitatge, i estadístiques sobre població posteriors a 2021 i modernitzats.

Creiem, com deia, que l'àmbit d'aquest àmbit social és un àmbit en el que s'hauria pogut aprofundir més. L'estadística o, millor dit, les polítiques i les decisions a les quals ha de contribuir l'estadística a conformar i a prendre's amb coneixement de causa i amb la informació necessària no són –no ho poden ser– alienes al context social i al moment econòmic que estem vivint. I, per tant, caldria, al nostre entendre, tenir tots els instruments a nivell de dades i informació per adaptar-les adequadament a l'entorn social i econòmic que estem vivint. No obstant, en qualsevol cas, entenem que el Govern tirarà endavant aquesta llei i ja es cobriran o milloraran aquestes mancances, per nosaltres importants.

Per últim –i per acabar–, al Ple passat, el diputat Salvadó –no sé si és ara el que intervindrà en aquest punt– deia que el pressupost –permeti'm que faci un parèntesi– no era una llei qualsevol i que per això no el podien parlar amb el PSC. Celebrem que el Grup d'Esquerra Republicana, la minoria que dona suport al Govern, entengui que aquesta no és una llei qualsevol, en la mesura que, diguem-ne, tampoc han buscat o han demanat el nostre recolzament per aprovar la llei. Entenem, hi insisteixo, que és una llei necessària; però hi ha aquestes mancances i, per tant, votarem en conseqüència.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé, bona tarda a tothom. Vicepresidenta, membres de la Mesa, consellera..., aprofito per desitjar-li molta sort i encerts en aquesta nova etapa. Hem col·laborat en els darrers mesos en les seves darreres tasques i espero que això serveixi per poder treballar plegats allà on puguem treballar mentre duri aquest mandat. També, bona tarda, diputades i diputats.

I, bé, ara hem de parlar d'aquesta llei del pla estadístic. Hem de dir que és un projecte de llei que ha de servir per, d'alguna manera, substituir el pla anterior, que arribava fins al 2020, que tots sabem que hem hagut o s'ha hagut de prorrogar també per al 2021 i el 2022. Però des de Junts per Catalunya volíem anar una mica més enllà i volíem dotar l'execució d'aquesta llei d'una certa visió d'estat, perquè se suposava –se suposava– que aquesta legislatura era per avançar cap a un nou estat, i això afecta a tots els àmbits de la legislatura. Tant és així que, per exemple, el punt 9 d'aquesta llei especifica..., l'article 9 –perdó– d'aquesta llei especifica que l'objectiu general del pla estadístic és, entre d'altres, desplegar, elaborar i difondre estadístiques oficials, tant de titularitat pública com privada, de forma innovadora. I jo recordo que durant el tràmit de la llei vaig demanar als responsables de l'Idescat –a qui saludo i, a més a més, he de dir que han fet molt bona feina i estic convençut de que la seguiran fent–..., doncs, vam demanar que fessin arribar a la ciutadania el màxim d'informació veraç i a la vegada innovadora, tenint en compte que estem en un segle digital on la comunicació a les xarxes socials i altres canals és cada cop més important, i més amb una llei que ha de durar fins al 2028. Per tant, s'ha de preveure, d'alguna manera, aquesta manera innovadora d'arribar a la gent, «sobretot» –els dèiem– «per un tema que és molt important per a nosaltres, que és trencar amb les *fake news* que ens arriben des de Madrid, des de la caverna mediàtica, des de, sovint, el mateix Estat, eh?» I a això, desgraciadament, Catalunya hi està sotmesa contínuament, i necessitem –deixeu m'ho dir així– totes les armes per combatre aquestes *fake news*. I direm que el desenvolupament d'aquesta llei era també un d'aquests punts.

També, d'aquesta llei, ens sembla que la seva execució pot ajudar a crear una certa autoestima de país, perquè explicar les dades..., depèn de com les expliquis, les coses es poden veure neutres o es poden veure esbiaixades, o es pot donar més importància a aquelles dades que ens generen autoestima com a país. I en tenim moltes, d'aquestes dades, per posar sobre la taula.

Però, clar, ens temem que aquest Govern, que no sabem ben bé cap a on va en aquest moment, doncs això no ho farà o no ho farà prou, eh? Perquè la realitat és que, en el que portem de legislatura, els departaments d'Esquerra han demostrat que la independència ja no és ben bé la prioritat, i per això..., a nosaltres la veritat és que ens dol i pensem que això afectarà també el desenvolupament d'aquesta llei.

De fet, s'ha passat de la via ampla al Govern feble del vint-i-u per cent, que incompleix amb el mandat del cinquanta-dos per cent i que diu tenir el vuitanta per cent. No s'acaba d'entendre. En tot cas, avui veurem..., amb votacions reals, eh?, amb dades, veurem si el suport realment és del vuitanta per cent; però aquest matí no m'ha semblat que la cosa anés per aquí.

Per nosaltres, el Departament d'Economia i Hisenda, entre tots els altres, hauria d'actuar, doncs, amb aquesta visió d'estat, aprofitant l'Idescat per convertir-se en un aparell de desmuntar *fake news* a través de continguts que arribin a la població, com deia abans, de forma innovadora. La gran mentida que s'ha generat a Madrid i que alguns partits han amplificat dient que el procés va fer marxar centenars o milers d'empreses i que, a més a més, això ha perjudicat l'activitat econòmica i que, a més a més, Madrid ha superat Catalunya perquè ha fet les coses bé i aquí no les hem fet

bé..., bé, tot això es desmunta clarament si s'utilitzen bé les dades. De fet, el conseller Giró ho ha fet durant aquest any i mig; ho ha fet sempre que ha pogut, aquí i a tot arreu on ha pogut. I, des d'aquest punt de vista i altres, trobarem a faltar el conseller Giró.

Només cal explicar que a Catalunya, en els darrers trenta anys, el PIB ha representat sempre el dinou per cent, eh? Divuit i mig, dinou, dinou i escaig del PIB. Mentre que Madrid fa trenta anys estava al quinze, va anar pujant cap al dinou. Però això no és perquè hagi fet les coses bé, sinó perquè s'hi han abocat milers de milions d'inversions, de diners –que són de tots, per cert–, i a més a més han seguit una política de buidar Espanya per potenciar Madrid.

O, per exemple, quan es publiquen les dades de l'atur, és molt important explicar, per exemple, la situació d'avui a Catalunya –que els hi recomano que s'ho mirin, eh?; però s'ha de buscar això, s'ha de buscar. Mirin, l'atur a Catalunya en el tram de més de vint i cinc anys, de gent de més de vint i cinc anys, en aquest moment està entorn del 7,7 per cent. Recordin que l'atur estructural s'entén cap al cinc per cent. Doncs bé, si fan la mateixa dada a la resta d'Espanya..., no mirin la dada d'Espanya, perquè Espanya també inclou Catalunya, mirin, la resta d'Espanya –hauran de fer quatre números, són molt ràpids. Doncs, escoltin, Espanya està al 12,2. Catalunya, 7,7; Espanya, 12,2. Això s'ha d'explicar. Perquè això genera autoestima i això explica per què una Catalunya sola pot anar molt millor que no pas dintre d'Espanya.

Per tant, si els senyors d'Esquerra i les senyores d'Esquerra volen realment ampliar la base, com sempre han dit, que expliquin les dades d'aquesta manera, perquè això és la manera de generar més independentistes i, per tant, de tenir més força, que, segons vostès, és el que ens cal. Per tant, cal continuar..., o sigui, cal, de forma continuada, explicar per què Catalunya ha d'esdevenir un estat. I cal aprofitar l'Idescat i tots els departaments que sigui possible per explicar-ho, com ha fet sempre el conseller Giró i com ho hem fet des del Grup de Junts.

Consellera Mas, jo espero que vostè també agafi aquesta línia. De fet, en els discursos que li hem sentit fins ara no ha anat gaire per aquí, però espero que això ara pugui canviar, eh? Tampoc hi tenim molta confiança, però esperariem que fos així.

Per cert, el president Aragonès aquest matí –n'he estat pendent– no ha mencionat la paraula «independència» –cap vegada–, no ha mencionat el cinquanta-dos per cent –cap vegada–, no ha mencionat l'U d'Octubre –cap vegada. Per tant, escolti'm, estem aquí, eh?, estem aquí. Per això nosaltres també hem fet el que hem fet.

I també els hi voldria dir una cosa. És a dir, com volen realment fer un escut social de 300 milions d'euros quan el dèficit fiscal d'aquest país –i ho saben molt bé– són 20.000 milions. Això sí que seria un bon escut social, poder disposar d'aquests diners. Per tant, per nosaltres, abandonar o allargar el procés és abandonar o allargar el progrés de Catalunya i el futur dels nostres joves. Per tant, no podem esperar més a avançar per fer efectiva la república.

Tècnicament? Escolti'm, aquesta llei evidentment que és votable, per nosaltres. De fet, la va fer el departament i no hi tenim res a dir des d'aquest punt de vista. Tècnicament, escolti'm, és una llei fàcilment votable, però ens falta aquesta visió d'estat, que veiem que no hi és en aquest moment. I, per tant, nosaltres no la votarem a favor –ja els hi avancem que no la votarem a favor–, perquè, de fet, el president ha incomplert l'acord d'investidura i ens ha enganyat. Ens ha enganyat a nosaltres com a diputats, jo el primer, perquè jo vaig votar quan ell va dir que venia aquí a culminar el procés d'independència i vaig prémer el botó del sí. I, escolti'm, doncs això..., el més calent a l'aigüera. Per tant, hem perdut la confiança en ell, i aquí es veu –aquí es veu.

Jo li torno a dir el que li ha dit el nostre president del grup parlamentari, el senyor Batet, aquest matí: apliquin-se els valors republicans. Ma mare, que era molt republicana, escolti'm, una cosa que sempre m'ensenyava és que la paraula és sagrada. De fet, els catalans, si mirem la història..., el pacte, per als catalans, i la paraula,

per als catalans, es fa donant la mà, i no cal escriure res. I aquí ho escrivim tot, fem un acord de no sé quantes pàgines i demanem que tres coses que ens semblen molt importants es compleixin, i no..., és igual –és igual–, és un altre tipus de catalans, en tot cas, eh? Però els catalans de tota la vida jo crec que això ho tenien molt clar.

Estem en un govern feble –ja s'ha dit–, amb trenta-tres diputats en lloc de setanta-quatre; per tant... Escoltin, ara haurien d'estar preparant l'embat. Però, en lloc d'això, el que han fet és retrocedir en competències, en compliment d'inversions –cada cop pitjor, per cert, ja s'ha dit aquest matí, eh? El president ha dit: «No, el seixanta per cent, històricament.» Sí, però és que el Govern Aragonès..., l'Estat ha complert el trenta-sis per cent el primer any i ara anem pel setze. Ja veurem com acaba, eh? Però en teoria acabarà al trenta-dos aproximadament; o sigui, pitjor.

I, escolti'm, la solució no és falcar el president Sánchez a Madrid i debilitar el Govern de Catalunya i convertir-lo en el Govern més dèbil de tota la història –almenys de la història que nosaltres tenim al cap, dels darrers quaranta anys.

Per tot això, doncs, com els he dit, nosaltres no votarem a favor d'aquesta llei i nosaltres seguirem treballant per la Catalunya del sí: del sí a complir amb els compromisos, sí a complir amb la ciutadania i sí a complir amb el mandat del cinquanta-dos per cent per avançar cap a la independència.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Señora presidenta, señores *consellers*, señores diputados, buenas tardes a todos. Hay que ver lo que ha cambiado esto, ¿eh? Hacía dos semanas que no venía por aquí. ¡Vaya tela! Bueno, primero, las personas son nuevas y..., bueno, bienvenidos, aunque usted ya conocía esto. Y el tono –el tono– y el cambio de posiciones.

Bueno, yo voy a hablar de la estadística. Sé que es aburrido, pero es lo que toca, ¿eh? Dejaremos otras cosas para otro momento.

Bueno, el pasado 11 de mayo ya se trató en este Pleno del Parlamento de Cataluña este proyecto de ley en materia estadística. Y, dado que en su tramitación parlamentaria no ha habido cambios de relevancia, desde el Grupo Parlamentario de VOX continuamos teniendo una opinión negativa. O sea, nosotros no hemos cambiado de opinión; otros sí, nosotros no, ¿eh? Opinión negativa. Vamos a explicarla.

La disponibilidad de buenos datos estadísticos, que pueden ser utilizados por los ciudadanos, por las empresas y por las propias administraciones públicas, es de suma importancia para la sociedad avanzada; se ha dicho y estamos de acuerdo. A partir de estas informaciones, se toman innumerables decisiones de ámbito privado, empresarial o de políticas públicas, como todos sabemos, ¿no?

En España tenemos un servicio público de datos estadísticos, el Instituto Nacional de Estadística, que presta servicios de gran calidad desde hace décadas. Creo que nadie lo discute –creo. Así pues, si tenemos una necesidad que ya se viene satisfaciendo por parte de una entidad pública de manera más que satisfactoria, la pregunta es: ¿qué necesidad hay de nuevas leyes autonómicas para mantener organismos públicos regionales que prestan el mismo servicio? El mismo. Pues creemos que ninguna, no hay ninguna necesidad.

Desde VOX queremos recordar, una vez más, que donde mejor está el dinero es en el bolsillo de sus legítimos propietarios, los ciudadanos, y que hemos de pagar impuestos para colaborar en la prestación de los servicios públicos, por supuesto. Nadie lo duda, por supuesto, pero deben ser los menores posibles, aunque suficientes para la prestación de esos servicios. Y a los políticos se nos debe exigir un uso moderado y razonable de esos recursos para dedicarlos a la prestación de servicios esenciales y a favorecer a los compatriotas que necesitan nuestra ayuda. No parece

razonable, creemos, exigir a los ciudadanos el pago de más impuestos para pagar organismos públicos regionales que prestan el mismo servicio público que otro ya existente. En este caso, como hemos comentado, el INE, de alcance nacional.

Ante una situación tan evidente de duplicidad de organismos, cabe preguntarse el motivo por el que el Gobierno separatista de la Generalitat –bueno, ahora una parte del Gobierno de hace dos semanas, porque la otra parte ha cambiado de opinión– defiende esta duplicidad. Para entenderlo hay que situarse en el imaginario separatista, ¿no?, y su obsesión por lo que ellos llaman «crear estructuras de estado»; es decir, crear cuantos organismos sean necesarios para dar la apariencia de ser un estado. Pero todos sabemos que esto no va a ocurrir. Todos lo sabemos, ¿no?, que Cataluña nunca se convertirá en un estado. Pero los separatistas hace ya muchos años que tienen dificultades para distinguir sus fantasías de la realidad.

Llegados a este punto, la siguiente reflexión parece evidente: «¡Pero esto debe costar mucho dinero!» Pues sí, efectivamente, en este caso este organismo regional duplicado, el Instituto de Estadística de Cataluña, el Idescat, nos cuesta a los catalanes 8,2 millones de euros cada año –8,2 millones de euros cada año. No obstante, y como ya sabemos, a los separatistas malgastar el dinero público, pues, como se ve, no les preocupa demasiado.

Desde VOX creemos que todas las administraciones públicas deben hacer un uso eficiente del dinero público y esforzarse continuamente en conseguirlo. Los españoles no pueden permitirse la existencia de gastos duplicados, como ocurre en este momento con los organismos dedicados a la información estadística. Pero cabe que desde el Gobierno de la Generalitat se nos argumente que hay datos o informaciones que el Instituto Nacional de Estadística no tiene, y es muy posible que esto ocurra –es muy posible. Pues bien, la legislación vigente ofrece múltiples vías de –atención con la palabra, atención– «colaboración» –palabra «colaboración»– entre el Estado y las comunidades autónomas.

Como ya dijimos en nuestra mencionada intervención del pasado 11 de mayo, la propia Ley estatal 12/1989, de función estadística pública, recoge la posibilidad de establecer convenios de colaboración con las comunidades autónomas, con el objetivo de evitar duplicidades y gastos. Y lo dice explícitamente.

Y en base al principio de uso eficiente del dinero público que defendemos desde VOX, la Generalitat de Catalunya debería revisar sus necesidades de información estadística. Y si, como es probable, existieran informaciones de carácter estadístico, de interés regional que en este momento no sean objeto de estudio por el servicio estadístico del Estado, debería negociar con el Estado la realización de los trabajos necesarios en este ámbito y firmar el convenio de colaboración que fuese necesario.

Des de VOX creemos que es lo justo y razonable, que el Gobierno de la Generalitat –vuelvo a utilizar la misma palabra– «colabore» con el Estado y priorice el interés de los ciudadanos, evitando gastar en aquello que no se precisa o, como en este caso, se duplica.

Con esta colaboración entre el Estado y la Generalitat de Catalunya, la existencia del mencionado Idescat dejaría de tener sentido, con lo que la Generalitat conseguiría un ahorro anual de 8,2 millones de euros que podría dedicar a ayudar a cubrir las necesidades básicas de los ciudadanos catalanes más desfavorecidos.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Eulàlia Reguant i Cura.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bona tarda. És un debat que és una mica reiteratiu, perquè en el fons és un projecte de llei que va arribar aquí el mes de maig, que no ha patit cap modificació en la tramitació i que el tornem a discutir avui per a l'aprovació

final. Però, molt breument, alguns elements que ja vam aportar en el debat a la totalitat d'aquest projecte de llei, que entenem que també serveixen d'explicació del nostre sentit de vot. Faré dos o tres aportacions que ja vam dir, però que creiem que és important posar-les sobre la taula, i al final faré una referència a una frase que s'ha dit abans, que crec que requereix una mica de clarificació.

Estem en l'era de les dades i crec que és important remarcar-ho quan parlem d'estadística, perquè parlem de dades. Al segle XIX, la revolució la va fer el vapor; al segle XX, la informàtica, i ara són les dades. De fet, tant són les dades que estan més cotitzades ara les dades que el petroli. És a dir, hi ha qui fa negoci amb les dades i en el fons es fa més negoci amb les dades que amb el petroli.

Nosaltres, la ciutadania, aquells considerats usuaris i, per a alguns, consumidors, no persones, hem d'accedir a les dades per internet perquè ja no les tenim en la nostra possessió, sinó que estan segrestades, de fet, per les grans plataformes, en els seus servidors, que les processen i n'extreuen valor econòmic; és a dir, com més dades, més capacitat de fer negoci. Dades de ja no què consumim, sinó fins i tot de quines malalties tenim i de què ens comprem i de com vivim. I, per tant, això ja és una via de fer negoci. El benefici que n'obtenen, no?, és proporcionar la quantitat de dades que tenen. Com més dades, més benefici, com deia.

És per això que hi ha una sèrie d'empreses que són ara les *big tech*, que són les que fan més negoci amb això. Tenim Google, Facebook o Amazon. Acaparen quantitats absurdes de dades sobre totes nosaltres. De fet, moltes d'aquestes dades són absurdes i difícilment les utilitzaran, però sempre hi haurà algú que amb la dada més absurda que ens imaginem farà negoci. En el fons, sobre tots nosaltres, no?, tenen tota la informació; sobretot Google, perquè crec que, en l'actualitat, tothom és usuari de Google.

És per això que es converteix en clau tenir també capacitat pública d'intervenir en les dades, o és indispensable tenir eines públiques que serveixin per fer polítiques, i eines públiques perquè no hi hagi qui faci polítiques i dicti les polítiques fent negoci amb les nostres dades. I, per nosaltres, aquest és un element indispensable quan parlem d'aquest pla estadístic o quan parlem de l'Idescat, quan parlem de la llei d'estadística, que és com s'utilitzen les nostres dades, en benefici de qui i per fer què.

Però les dades també són importants per avaluar les polítiques públiques; però no només per avaluar-les, sinó també per dissenyar-les. Llavors, les dades diuen moltes coses, i no són neutres, i això ho hem dit sempre. I com a deformació professional també, l'estadística no és una ciència exacta. Per tant, això ho hem de tenir present: que s'han de llegir les dades i, depèn de com es llegeixin les dades, un fa unes polítiques o en fa unes altres.

Però hi ha una sèrie de dades que sí que són les reals. És a dir, tenim a l'Idescat que diu que, al desembre de 2021, vint de cada cent persones estaven al llindar de la pobresa, vivien al llindar de la pobresa a Catalunya. Això és segons fonts de l'Idescat. Però si ens n'anem a unes dades que són empíriques, que són de l'agència tributària, veiem que cinc de cada cent persones declaren beneficis de més de seixanta mil euros l'any.

Llavors, hem de decidir per a qui fem les polítiques, per a aquestes vint de cada cent persones que viuen en el llindar de la pobresa o per a aquestes cinc de cada cent persones que declaren ingressos de més de seixanta mil euros. I això també té a veure amb com interpretem i a on categoritzem la gent, perquè dir que ingressar més de seixanta mil euros és classe mitjana és una concepció una mica peculiar de la classe mitjana. Cinc de cada cent persones, segons l'agència tributària, a Catalunya, l'any 2021, van declarar ingressar més de seixanta mil euros –cinc de cada cent. Perquè ens quedi clar quan parlem, no?, de polítiques en favor de qui o de per a quines majories. Per tant, aquest és un element.

De la mateixa manera que quan parlem de l'Idescat, i les dades i com es llegeixen..., si el 2019, el salari brut a Catalunya era de 25.968,20 euros l'any, hem de tor-

nar a posar..., per a qui fem les polítiques, per als cinc de cada cent que declaren més de seixanta mil euros o per a aquest salari brut anual mitjà a Catalunya de 25.968 euros. Aquesta també és, no?..., com llegim les dades i com interpretem l'estadística. I això, per nosaltres, és indispensable a l'hora d'abordar les polítiques públiques.

Nosaltres entenem que no és una llei tècnica, com tothom reitera a dir, perquè, de la mateixa manera que l'estadística no és una ciència exacta, no hi ha cap llei que sigui tècnica. Hi ha unes intencionalitats polítiques al darrere, hi ha unes polítiques al darrere, i després s'apliquen unes polítiques. Per tant, no diguem que el pla estadístic és tècnic. Però entenem que és poc ambiciós i ja ho vam dir en el seu moment; per tant, nosaltres ens abstenem.

I, finalment, una pregunta que el meu grup parlamentari no ens podem estalviar de fer. Hi ha qui ha sortit aquí –i em sap greu, senyor Canadell– i ha dit que hi ha els catalans de tota la vida i uns altres catalans. Exactament de qui parla? (*Alguns aplaudiments.*) Hem de referir-nos fenotípicament pels ingressos? Exactament com va? Hi ha certs paral·lelismes, certs discursos que alimenten allò que l'independència mai ha acceptat. I, per tant, des d'aquí, ni a uns els acceptem, però tampoc acceptarem que es reproduïxin certs discursos que, per ser suau, freqüen línies que no s'haurien d'acceptar en aquest hemicicle.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Faig una crida als assistents a l'hemicicle, als diputats i diputades, a estar més en silenci quan parla una altra oradora, perquè em diuen que se sent força el soroll i que volen escoltar, precisament, les persones que estan al faristol intervenint sobre els punts concrets.

Continuem ara amb el Grup Parlamentari d'En Comú Podem, i té la paraula el diputat Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bona tarda a totes i tots. Consellera, conseller, bona tarda i benvinguts –i benvinguda. Bé, es tracta de comentar el projecte de llei, no?, del pla estadístic de Catalunya. Crec que el debat demostra una d'aquelles afirmacions que feia un clàssic, no? Diu: «No hi ha text sense context», i la resta és pura ideologia.

Crec que quan estem fent el debat del pla estadístic de Catalunya, ho estem fent en un context determinat. Crec que ningú posa en dubte la necessitat d'actualitzar una norma que porta anys caducada i necessita alguns arranjaments i alguna posada al dia, possiblement més enllà del que tenim sobre la taula, perquè hem anat descobrint algunes coses que alguns dels diputats han comentat, no?

Jo crec que tots som conscients i compartim que l'estadística és el punt exacte, no?, el just punt exacte on es troben els comptes i els contes. O sigui, els comptes i els contes es poden fusionar gràcies a les estadístiques, perquè els comptes poden ajudar a construir contes, però els contes també poden destruir comptes, o els comptes també poden destruir contes. Per tant, és important disposar d'un bon aparell estadístic que ens ajudi a saber si els contes suporten els comptes..., si els contes suporten els comptes o a l'inrevés, no? Per tant, necessitem un bon aparell estadístic i necessitem un bon Idescat.

I l'Idescat ho està fent molt bé. Jo crec que és un instrument molt potent i molt necessari. És cert que crec que pressupostàriament se l'ha de dotar millor perquè pugui millorar encara més la seva feina, sobretot l'accessibilitat a les dades, el creuament de dades, i poder navegar dintre de les bases de dades per obtenir-ne el màxim d'informació possible, que ens ajudin a fer coses. Per tant, diguéssim, posar en valor l'Idescat i la necessitat de reforçar-lo.

Però sabem que l'estadística en si no és una cosa neutra, eh?; d'això, també, jo crec que en som conscients. I que en l'estadística també hi juga la política i també hi juga el que mesurem, les coses que mesurem. Jo crec que en aquestes coses que me-

surem podem aprofundir-hi més per veure com obtenim més aquelles dades que ens facilitin més aquelles interpretacions que després ens permetin fer polítiques més arrelades al terreny. Aquí jo crec que tenim camp a recórrer.

Quan parlem d'estadístiques parlem de moltes coses, parlem, fins i tot, de la capacitat de constatar que 33 de 135 és el 24,4 per cent. Si ho féssim amb vots, diguéssim, si projectéssim aquests vots al conjunt electoral, seria el vint-i-u per cent del que estaríem parlant, no? Clar, si això ens ho diuen les estadístiques, que trenta-tres representen el vint-i-u per cent o el vint-i-quatre per cent en diputats, és això, no és vuitanta. L'estadística o és una cosa o és una altra. Evidentment, no és neutra, la pots utilitzar políticament. Clar, forces molt l'estadística quan vols passar del vint-i-u o vint-i-quatre al vuitanta. Estàs fent un..., estàs recargolant massa, diguéssim, l'estadística. Val la pena això que ho tinguem en compte, perquè crec que això també està en el rerefons del debat que estem fent a l'hora de posicionar-nos sobre aquesta llei.

En qualsevol cas, deixeu-me que us ho digui amb altres paraules. El Joan Margarit deia que les matemàtiques són les més exactes de les ciències, però la poesia és la més exacta de les lletres. I *punto*. Això és lo que deia el Joan Margarit. (*Rialles i alguns aplaudiments*.) Però, a través del Joan Margarit i de la seva explicitació amb relació a les matemàtiques i a les lletres i la poesia, arribem al Feliu Formosa. I el Feliu Formosa ens diu: «Venen les matemàtiques / talment com les onades / que moren a la platja. / Pots saber-ne l'alçada, / la força i la freqüència / fins que toquen la sorra / on has fixat els peus. / Tan sobtós i incessant / com aquest moviment / són els versos, però / proves de calcular-los / conscient que la tasca / és d'allò més incerta. / I vas pujant escales / de baranes policromes / fins al lloc on l'amor / (talment com les onades) / no para d'extingir-se.»

Crec que entre el Joan Margarit i en Feliu Formosa ens expliquen clarament que cal que entenguem que les dades són importants, perquè les dades són, precisament, les que ens permeten construir polítiques, ens permeten pujar aquestes escales on l'amor s'hi troba, que és el servei que podem fer a la ciutadania quan disposem d'un veritable pla estadístic, d'un veritable instrument estadístic i d'un molt potent Institut d'Estadística de Catalunya que permeti disposar de les dades, que políticament les puguem explotar per fer les polítiques públiques al servei de la ciutadania i de l'activitat econòmica i del país millor possible.

I és al voltant d'això que ens hem de posicionar. Però com que hem dit al començament que *no hay texto sin contexto*, a l'hora de la votació votarem, necessàriament, en funció del context que estem vivint i dels poetes que ens il·luminen.

Res més. I moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Joan García González.

Joan García González

Diputats, diputades... Consellera, benvinguda. Ja veu que estem en un lloc on es poden explicar i contar històries sense cap problema. I jo crec que en aquest cas i en aquest punt estem veient una, diguéssim, capacitat creativa important. Jo intentaré no emular el senyor Gallego, que ja li he dit diverses vegades que, com va abans de mi, em posa el nivell poètic massa alt, no? I no ho faré.

Però sí que, veient el debat i tot el que ha vingut abans de mi i del que volia o podia dir, crec que no ens enganyarem si almenys... Jo faré dues parts: una primera part, parlant una mica d'aquesta llei, i una segona, parlant del context, diguéssim, la síntesi o el nucli, l'essència d'aquesta llei i quina és l'altra voluntat del debat que estem veient, que no és exactament aquesta llei. És complex, però, tot i que el senyor Gallego no ha sigut capaç d'explicar-ho, crec que ho podrà entendre perfectament.

Crec que la proposició de llei que es va portar aquí al maig no ha canviat; crec que és evident, s'ha dit. És el setè pla estadístic de Catalunya, que defineix, òbvia-

ment, les operacions estadístiques de diferents departaments i, sobretot, de l'Idescat, als que dono també la benvinguda al Parlament, a aquest Ple.

Crec que, òbviament, la importància de l'Idescat i d'aquests plans estadístics..., són bàsics. El que estem debatent i el que volem aprovar o s'hauria d'aprovar és aquest nou pla que va del 23 al 28, aquest pla quinquennal, i que crec, pel que hem vist nosaltres, doncs, que té algunes mancances, però que en realitat –tothom ho ha dit aquí–, en la tramitació, no hi han hagut masses esmenes; de fet, no n'hi han hagut, d'esmenes. De fet, no hi ha hagut pràcticament reunions de la ponència. Per tant, torno a l'inici: hi han dues històries explicades al mateix moment, no?, d'aquesta llei.

Per a nosaltres és important el coneixement de les dades. Crec que al final és la forma de fer aflorar la realitat social i és una forma intel·ligent, o hauria de ser una forma intel·ligent de construir la governança i fer-la més transparent i eficaç.

Algunes mancances s'han dit, algunes s'han comentat i s'han afirmat aquí. Crec que falten dades en alguns àmbits, com l'àmbit social, l'àmbit, sobretot –almenys pel que tinc com a experiència consultat també–, empresarial, l'àmbit econòmic. Segurament aquests àmbits, moltes vegades..., i jo també soc del parer de que hi ha una voluntat política darrere d'aquesta llei, no és una llei tècnica, perquè, al final, un decideix en aquesta llei quines són les operacions que s'han de fer i quina informació volem tenir o es vol tenir i quina és la que vol conèixer el Govern. Per tant, no és tècnica, és política. I, per tant, aquí hi ha una sèrie de mancances que nosaltres no podem..., en aquest cas, no creiem que sigui la més adequada.

Crec que aquestes dades també han de ser –i això sí que ho he viscut amb l'Idescat– més properes a la ciutadania, més útils. Ha de ser una eina més evident, més fàcil de reconèixer com a tal. Crec que un ciutadà ha de poder accedir fàcilment a les seves dades, o almenys a les dades que es calculen o que calcula aquest pla. I això no passa. No passa, perquè és complicat. És molt complicat moltes vegades accedir a algunes dades. Evidentment, hi ha alguns que estem acostumats a consultar-les, ho podem fer, però crec que el ciutadà, doncs, no té temps de buscar-les. Crec que aquesta falta d'accessibilitat a les dades que aquest pla està definint és una de les mancances més importants que té aquest pla.

També veiem que –i això també s'ha dit–, o creiem que fer un pla estadístic quinquennal ja no té sentit; per mi o per nosaltres és obsolet. Les dades i les diferents operacions estadístiques s'han de poder adaptar a la realitat que vivim i no pot estar prevista o no es pot conèixer o preveure durant cinc anys. Crec que aquests plans haurien de ser com a mínim anuals. No pot ser que siguin quinquennals. Per tant, una altra mancança que trobem en aquest pla.

Faltem..., i això també sempre ho hem trobat, crec que és molt evident: es fa una duplictat de treballs innecessaris entre l'Idescat i l'INE. Jo no sé quina relació... Jo sé que hi ha a relació de l'Idescat amb l'INE, però moltes vegades ens trobem amb treballs, inclús amb operacions, per dir-ho d'alguna forma, que són idèntiques. I, per tant, no acabem de veure exactament quina és la realitat a la que ens hem de sumar o com podem treballar millor per complementar-nos amb aquesta estadística nacional.

Sempre poso l'exemple..., com a geògraf, sempre poso l'exemple de l'Institut Cartogràfic de Catalunya i del Instituto Geográfico Nacional. Al final, un acaba trobant les mateixes dades i es fa el mateix treball per al mateix espai. O sigui que això crec que..., quan parlem moltes vegades de governança i de no perdre precisament diners en petites coses i que aquests recursos es podrien utilitzar per a altres temes, parlem de coses com aquestes. Sí, són petites. Moltes vegades ens diran: «No, això no suposa una despesa molt gran.» Doncs, sumades, sí que sumen. Ja sé que no els hi agrada parlar de «xiringuitos». Nosaltres no és que diguem que s'hagi d'eliminar l'Idescat, però hem de ser eficients; en totes les administracions, ho hem de fer.

Crec que això és suficient, bàsicament, en aquest cas, per no... Ho avanço –aquí hi ha algun grup que no ho ha dit..., que votaria en consciència o segons el context,

així, de forma enigmàtica–: nosaltres no donarem suport a aquesta llei per aquests motius; això sí que ho podem dir.

Creiem –i això és, una mica, la segona part de tot el que s’havia dit– que estem davant d’una llei que ha tingut una tramitació còmoda, que inclús ha nascut d’un conseller de Junts i que ara, doncs, hi han grups com Junts que voten o diuen que segurament no hi donaran suport, no? Bé, ho entenc, però aquí estem en un altre debat. Sí que és cert –i això sí que nosaltres almenys ho defensem– que hem fet sempre aquesta oposició. Som coherents amb el que votem i avui ho serem també. Però no es pot venir al matí, a vegades, a donar la mà i dir que hi donarem suport i que *para lo que haga falta*, i després a la tarda, doncs, bé, farem aquesta petita astúcia i buscarem excuses per fer tot el contrari. Bé, ja ho entenc, és política, però és l’altre debat. Aquest és l’altre debat. Quan deia jo que hi havia una segona part, aquesta és la segona part. Ho dic, com soc dels últims, doncs, una mica, per fer un petit resum del que estem aquí..., d’aquesta atmosfera política o d’aquest segon sentit que tenim en aquest debat.

Nosaltres creiem, a més, que seria necessari no haver de prorrogar aquesta llei. Però també diem que tot el que hem dit, totes aquestes mancances, totes aquestes necessitats que ha de tenir aquesta llei, en la qual, de fet, ja no hem participat, doncs, per nosaltres són suficients motius per votar-hi en contra.

I, finalment, un tercer punt, que jo no el tenia apuntat, però ja que ha sorgit, doncs, el comentaré. I l’hi diré al senyor Canadell. Señor Canadell, se lo diré en castellano –es mi lengua materna y mi lengua paterna, mis padres–: yo nací en Sabadell hace cuarenta y siete años. Me considero catalán de toda mi vida, al menos. ¿Me considera a mi catalán de toda la vida? Yo le dejo esa pregunta. (*Veus de fons.*) Bueno, no sé si lo he entendido o no. Creo que aquí hay muchos grupos que lo han entendido. (*Veus de fons.*) Bueno, yo solo le pido que no haga ese tipo de referencias. Yo creo que es un error que las haga, porque luego nos ponemos las manos en la cabeza por otros comentarios, que también comparto muchas veces que son excesivos, pero creo que el suyo denota al menos una cierta extrema actitud de no entender qué es Cataluña. Simplemente eso.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pel Grup Parlamentari d’Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Lluís Salvadó Tenesa.

J. Lluís Salvadó Tenesa

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputats, diputades, molt bona tarda a tothom. Bé, avui en principi farem el darrer pas d’una tramitació d’una llei que, com bé s’ha dit, és una llei estrictament tècnica, la qual cosa no vol dir en absolut que no siga una llei important per al país i una llei necessària per a la ciutadania de Catalunya. És un projecte de llei que arriba al Parlament com un resultat d’una ponència redactora que ha estat composada pels experts més reconeguts del país, que ha estat avalada prèviament pel Consell Català d’Estadística, on estan representades totes les organitzacions sindicals, empresarials i altres organitzacions i institucions socials i acadèmiques. I és una llei que, com bé saben, fa dos coses. Per un costat, aprova el pla d’estadística per a l’exercici del període 2023-2028 i, per altre costat, porta a terme una sèrie de modificacions i millores de la llei vigent, la Llei 23 de l’any 98.

Personalment, no he participat de la ponència; ho ha fet el company i amic Juli Fernández, honorable conseller de Territori. Ell ha estat en representació d’Esquerra Republicana a la ponència. I com no he participat en la ponència, puc parlar bé de la feina que heu fet sense que sembli pretensions. Ha sigut una ponència que partia d’un text impecable, que no hi ha hagut cap esmena –cap ni una de cap grup polític–, que ha recorregut amb una placidesa i amb un vot favorable de tots menys un dels grups d’esta cambra. I, per tant, felicitar-vos perquè ho heu fet molt bé: celeritat, aplicant

el sentit comú i complint els compromisos; els compromisos que tenim els diputats i les diputades amb la ciutadania que mos paga el sou; els compromisos de fer les coses seguint el sentit comú. Quan al Parlament no podem millorar o enriquir un text, el més raonable, el que respon al sentit comú, és portar a terme esta mena de tramitacions. Com avui segurament veurem, el sentit comú no sempre és allò que motiva les nostres decisions i, possiblement, avui veurem una mostra que frega el surrealisme i que, evidentment, és una mostra, com deia abans, de com és complir amb els compromisos, o tot lo contrari.

Comentava el diputat Riba... Li hem acceptat totes les esmenes: tota la voluntat de negociar esta llei amb el Grup Socialistes, si en tenia cap dubte. Totes les esmenes, cadascuna de les que han presentat, han estat acceptades. Per tant, si havia tingut una sensació contrària, no la tinga. Totes les ganes i tota la voluntat de posar-mos d'acord amb el seu grup respecte a esta llei.

El país és més fort i es demostra més maduresa institucional quan som capaços de treballar, com heu fet els membres de la ponència, amb sintonia, amb consens, amb complicitat; Govern, Parlament, universitat, experts, sindicats, organitzacions empresarials, sectorials... És, segurament, la millor coalició que podem fer, la millor coalició de govern que podem fer –el Govern, el Parlament i la societat civil– per a treballar pel nostre país. I crec que això és una mostra més del respecte i de la credibilitat que mos mereix en esta cambra i a la majoria de la societat catalana el sistema estadístic de Catalunya i els seus òrgans i les seves institucions.

Catalunya disposa de competències exclusives en matèria d'estadística d'interès de la Generalitat des de l'Estatut d'autonomia de l'any 79, i han estat ratificades, com bé saben, a l'Estatut d'Autonomia del 2006. Una competència que després s'ha regulat a través de dos lleis. Lleis que, més enllà de respondre al desplegament estatutari, compleixen i despleguen tot l'entramat reglamentari aprovat per les institucions europees en matèria d'estadística i també en matèria de tractament de dades personals. I durant estos quaranta anys, des de les institucions catalanes s'ha exercit esta competència amb autoritat, amb rigor, amb eficiència i amb vocació de servei al país. I això és fonamental si volem que les nostres institucions siguen valorades per la societat. Assumim competències que són pròpies dels estats, ho fem bé i ho fem amb rigor.

I no entraré a comparar l'INE i l'Idescat. La veritat que, com a usuari, em semblen dos institucions professionals, complementàries i necessàries. El que sí que puc i vull manifestar a partir de l'experiència personal és que, personalment, com a usuari, de cada deu vegades que entro a l'Idescat, n'entro una a l'INE. Segurament no té cap valor estadístic, però segurament tampoc, per altra banda, no en soc una excepció. L'Idescat ofereix un servei de proximitat amb dades d'impacte nacional, però sobretot amb dades de proximitat, amb dades de caràcter comarcal, de caràcter local, dades que aporten valor a la ciutadania, a les entitats, al món acadèmic, però també als que som aquí, als representants polítics i a les institucions públiques, i mos ajuden, com bé s'ha dit, a configurar opinions, coneixement i posicionament polític, però també en allò social i en allò econòmic.

I crec que les dades que va aportar aquí al debat de la totalitat el conseller Giró evidenciaven que l'Idescat és un instrument útil per a la ciutadania. Cinc mil persones, segons explicava el conseller Giró, accedien cada dia a la web de l'Idescat, amb una mitjana de cent consultes per cada visitant. Prop d'1.800.000 persones utilitzen anualment l'Idescat. I em sembla que són xifres prou contundents com per estar orgullosos del servei que presta l'Idescat i les institucions del sistema estadístic de Catalunya a la ciutadania del nostre país. I tot i això, i totes les valoracions positives que tots podem fer de la feina que fa l'Idescat, crec que també des d'este Parlament hem de ser exigents, perquè avui el món està canviant de forma vertiginosa i també és importantíssim que des d'este Parlament i des de les institucions catalanes exigim

al nostre sistema estadístic que evolucione amb la mateixa rapidesa que evoluciona la societat.

El nou pla estadístic ha de continuar situant Catalunya a l'avantguarda de l'estadística i del tractament de dades, apostant per noves fonts d'informació, per la creació de nous productes estadístics i per l'aplicació d'innovacions metodològiques. Cal convertir o cal reforçar el paper de l'Institut d'Estadística de Catalunya en el centre estratègic d'informació, també al servei de la recerca científica i l'avaluació de les polítiques públiques, per mitjà de la integració i la reutilització eficient de les dades que el sistema estadístic de Catalunya genera i de les quals disposa. Cal garantir la qualitat de la producció i difusió estadística de l'estadística oficial de Catalunya, d'acord amb els principis del codi de bones pràctiques de les estadístiques europees. I cal ampliar i millorar la qualitat i l'abast de la informació estadística generada pel sistema estadístic de Catalunya a partir de la consideració del programa estadístic europeu. Acció local i també visió global. Buscar un servei de proximitat com el que dona –dades locals, dades comarcals–, però amb aquesta exigència i amb aquesta visió de que el nostre sistema de estadística ha de complir els estàndards europeus hi ha de complir i nos hem d'exigir les millors pràctiques internacionals. Estem al segle de la gestió del coneixement, de la gestió de la informació, de la intel·ligència artificial i, en este context, parlar de posar dades fiables i neutres a l'abast de la ciutadania i de la societat no és un tema menor, ni molt menys.

I acabo posant en valor i repetint tres idees i una conclusió. En primer lloc, assumim unes competències que són pròpies dels estats. Ho fem amb rigor, ho fem bé, és el millor servei que podem fer a la causa republicana. Ho fem des de la proximitat de cada municipi, a cada racó del país, però seguint els estàndards i les exigències europees. En segon lloc, estem al segle de la gestió del coneixement i de la intel·ligència artificial, i com a Parlament de Catalunya és imprescindible demanar-li al nostre sistema estadístic exigència, actualització, i, per tant, actualitzar la llei i, per tant, aprovar un nou pla estadístic. En tercer lloc, avui aprovarem una llei amb una amplíssima majoria de la societat –no sé si amb una amplíssima majoria del Parlament– que ha participat en la ponència per elaborar el text que fonamentava este projecte de llei. I esperem que el Parlament responga a aquesta voluntat i a aquest compromís de la societat en elaborar textos importants per al futur del nostre país.

I recollint una mica la dicotomia que plantejava el diputat Gallego, allò del text i del context, com que el text és impecable –ningú hi ha fet cap esmena; totes les que s'han presentat s'hi han incorporat i s'han acceptat–, i com que el context és de crisi econòmica, és de crisi social, és de crisi energètica, és d'un país que ha d'afrontar molts i molts de reptes, el context entenc que nos porta i nos ha de portar a que si guem capaços de respondre amb rigor, amb serietat, als compromisos als quals la ciutadania nos va cridar i nos va posar en este Parlament.

Moltes gràcies.

(Joan Canadell i Bruguera demana per parlar.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Sí, diputat, per què em demana la paraula?

Joan Canadell i Bruguera

Vicepresidenta, per al·lusions, per l'article 87. Si em deixa mig minut...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Trenta segons, sí.

Joan Canadell i Bruguera

Bé, jo volia dir..., m'he sentit interpel·lat dues vegades: per la diputada Reguant i pel diputat García. A la diputada Reguant, de veritat, no l'he entès quan ho ha dit. Al diputat García sí que l'he entès, i és lluny de la realitat. Jo no he pensat mai en una divisió de catalans d'origen o no origen, en absolut. Jo he parlat dels pactes; els hi

recordo que he sigut president de la cambra. A la Llotja de Cereals encara avui –que és una institució medieval– es fan contractes només donant la mà. I he parlat dels que compleixen els pactes i els que no compleixen els pactes. Aquest era el sentit de la meva intervenció. I, a més, crec que si ho repassen he dit clar «els que compleixen els pactes i els que no». Em sap greu.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Un cop acabat el debat i cridada la votació, els faig avinent que un diputat ha delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. El vot delegat del diputat Lluís Puig serà comptabilitzat en base al sentit de vot que indiqui la portaveu del seu grup parlamentari, en qui ha delegat el vot.

Abans d'iniciar la votació del text del dictamen, els faig avinent que han entrat unes esmenes tècniques a l'articulat del projecte de llei, que han estat distribuïdes a tots els grups parlamentaris. Com bé saben, es tracta d'esmenes tecnicolingüístiques de modificació del sisè i setzè paràgraf del preàmbul de l'article 3, del punt sisè de l'apartat *b* de l'annex i del punt 2 de l'article 16.

Per tant, procediríem primer a votar aquestes esmenes tècniques. Entenc que...
(*Ignacio Martín Blanco demana per parlar.*) Diputat, disculpi.

Ignacio Martín Blanco

Presidenta, bàsicament per fer un advertiment, per dir-ho d'alguna manera, que és que aquesta decisió de la Mesa de permetre la votació del senyor Lluís Puig, la delegació del seu vot, contravé una resolució del Tribunal Constitucional. I nosaltres, en cadascuna de les votacions que això passi, als efectes legals pertinents que puguin derivar se'n, doncs, l'hi hem de recordar en cada ocasió.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

D'acord, diputat.

Doncs, com els deia, iniciariem primer la votació d'aquestes esmenes tecnicolingüístiques que s'han distribuït per part dels serveis a tots els grups parlamentaris.
Sí? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 33 vots a favor, 59 en contra i 39 absències.

A continuació passem a votar el text del dictamen, el projecte de llei del pla estadístic de Catalunya 2023-2028 i de modificació de la Llei 23/1998, del 30 de desembre, d'estadística de Catalunya.

Comença la votació.

Aquest projecte de llei ha estat rebutjat per 33 vots a favor, 59 en contra i 39 absències.

Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de l'economia de l'hidrogen verd (posposada)

300-00229/13

Abans de passar al proper punt de l'ordre del dia, els faig avinent que el punt número 7 de l'ordre del dia s'ha posposat, que és la interpel·lació sobre el desplegament de l'economia de l'hidrogen verd.

Proposició de llei de modificació de la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya

202-00023/13

Per tant, comencem ara el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la proposició de llei de modificació de la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya. Aquesta iniciativa legislativa ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Així doncs, per presentar-la té la paraula, en primer lloc, el diputat Francesc de Dalmaes i Thió, per un temps màxim de quinze minuts.

Francesc de Dalmaes i Thió

Diputades, diputats, presidenta Borràs, membres de la Mesa, presentem aquesta proposició de llei de modificació de la llei de comunicació audiovisual de Catalunya, i ja que comencem una nova etapa, fem-ho allunyats de les pors i allunyats de les tuteles, des d'un profund sentit de servei al país a través d'aquest Parlament.

Fa mesos, ja ho sabeu, que des del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya negociàvem amb el Govern per veure com podíem fer encaixar aquesta modificació amb la proposta del Govern. Hi hem treballat, ens hem assegut, però sovint hem copsat aquell punt de prevenció, d'autocensura, una mena de por: «Això ho recorre- ran. Això no ens ho acceptaran. Això no és possible.»

I ara, precisament ara que hi ha un govern dèbil, un govern fluix, un govern en minoria absoluta, des de Junts per Catalunya proposem al conjunt d'aquesta cambra fer una passa ambiciosa i imprescindible en aquest camp estratègic i de futur que és el sector de l'audiovisual. Perquè el Govern és dèbil, però el país ha de ser fort i aquest Parlament ho ha de demostrar.

Per això presentem aquesta proposta, amb voluntat de servir aquest Parlament i, sobretot, amb voluntat de servir el conjunt de la ciutadania de Catalunya, perquè és a ells a qui ens devem, a totes les persones que voten, a tots i cadascun dels grups parlamentaris que estem representats en aquest Parlament. I els catalans, com qualsevol ciutadà europeu, de fet, com qualsevol ciutadà de qualsevol país del món, han de tenir dret a viure des d'ara amb tota la plenitud i sense veure conculcats cap dels seus drets.

Pocs sectors més estratègics i més de futur que el sector de l'audiovisual, per la seva vessant social, per la seva vessant econòmica, però també per la seva vessant cultural i lingüística. El català, com a llengua pròpia de Catalunya, no pot perdre el tren de l'audiovisual, un dels principals trens per transitar amb normalitat cap al futur i cap a la modernitat a través de l'ús social. I això, ja ho sabem, ja ho hauríem de saber, no pot dependre de l'Estat espanyol. I aquí una prèvia que no ens podem estalviar: el món de l'audiovisual, que aparentment no té fronteres i té autopistes infinites, és immensament esclau de les fronteres estatals –paradoxalment, com qualsevol projecte antic del segle XX. Ningú es planteja el paper del danès en el sector audiovisual i a les plataformes digitals daneses; no pel nombre de parlants que té, sinó perquè té un estat. I el mateix podríem dir d'altres països europeus de mida i demografia similar a la catalana.

Això vol dir que no podem fer res? No. De fet, avui presentem una proposta rigorosa, determinada i desacomplexada. Una proposta que va tard. Que fa mesos que Junts per Catalunya avisa que anem tard, perquè esperant la llei espanyola, Catalunya s'ha trobat ara sense llei a la cua d'Europa. I això no ens pot passar. No pot continuar així. I avui comencem a posar-hi remei. Però no ens enganyem, mentre existeixi la dependència espanyola, el futur de l'audiovisual de Catalunya estarà en mans dels qui, en darrera instància, pensen que la llengua, si és la catalana, pot ser un percentatge minúscul, pot ser una mena d'afegitó gairebé simbòlic, perquè mai ha existit un govern espanyol, ni d'un color ni de l'altre, que hagi pensat que el català és un bé a preservar i a protegir per l'Estat. Al contrari, és un estat que ha treballat

i treballa activament per minoritzar la llengua catalana. Intenteu parlar català al Congreso o al Senat o al Parlament Europeu; veureu l'autèntica vocació monolingüística espanyola.

Enceneu la televisió i navegueu per les plataformes i els centenars de canals als que teniu accés. L'ímfim percentatge que us resultarà d'oferta en català ens referma en dues vies d'un mateix camí. La primera, la de la independència. Sense un estat propi no hi ha espai comunicatiu propi per a Catalunya ni per al conjunt del domini lingüístic dels Països Catalans. Hi insisteixo: sense un estat propi no hi ha espai comunicatiu propi per a Catalunya ni per al conjunt del domini lingüístic dels Països Catalans. I la segona, i en paral·lel, ens cal anticipar aquest estadi amb propostes pròpies, rigoroses, determinades i amb vocació de servei al país, al conjunt del país, i que en cap cas poden dependre de l'humor i de la predisposició del Govern estatal de torn.

I aquesta proposta que presentem avui ho és, perquè hem d'actualitzar la nostra visió en el conjunt de l'audiovisual, segur que sí. Però l'hem d'actualitzar i focalitzar amb relació a les plataformes d'intercanvis de vídeos i, sobretot, en els diferents tipus de prestadors de serveis audiovisuals, serveis de comunicació a petició, les plataformes VOD i els serveis tradicionals de ràdio i televisió. Efectivament, les plataformes VOD han experimentat un creixement exponencial i han esdevingut un dels principals serveis a través dels quals la ciutadania accedeix als continguts audiovisuals, sobretot per al sector més jove de la població. És urgent actualitzar les competències del regulador català als nous actors que introdueix la directiva europea, en concret, les plataformes d'intercanvi de vídeos, especialment en qüestions tan rellevants com la protecció dels nostres infants i adolescents, la protecció vers els discursos d'odi, la desinformació i les notícies falses.

Així mateix, també cal delimitar normativament els marcs legals de la co- i l'autoregulació, que permetin un major compliment per part d'aquestes plataformes, de les previsions que els hi siguin d'aplicació, destacant també el paper de les autoritats reguladores independents. La Directiva 2018/1808 estableix un seguit de mesures tendents a donar suport i promocionar la diversitat europea pel que fa a la producció i difusió de continguts originats a la Unió Europea. Urgeix l'adopció d'un instrument normatiu d'àmbit català que reculli i incorpori les noves mesures previstes en la directiva amb l'objectiu de garantir previsions per als prestadors de serveis de comunicació audiovisual, en especial els sota demanda, pel que fa a prominència, traçabilitat i presència de producció i continguts audiovisuals en català i en aranès.

Parlem d'obligacions de reserva d'obres audiovisuals europees dels catàlegs que s'ofereixin a Catalunya, regulant que almenys el cinquanta per cent de l'obligació del trenta per cent sigui en català o aranès, i la incorporació al catàleg de continguts en català i aranès, si aquests ja han estat doblats o subtitulats. D'altra banda, una de les greus conseqüències de la manca de transposició pròpia de la directiva són les relatives a proporcionar informació suficient sobre aquells continguts que puguin perjudicar el desenvolupament físic, mental o ètic dels menors i la incorporació també de catàlegs separats per a aquells continguts perjudicials, especialment els de pornografia i violència gratuïta, així com l'obligació de reforçar la protecció del públic en relació amb emissions que incitin a l'odi o a la provocació de delictes de terrorisme.

En aquest sentit, la proposició de llei que presentem avui incorpora la previsió que els prestadors de serveis de ràdio i televisió, i també de serveis de comunicació audiovisual a petició, no poden emetre cap contingut audiovisual que pugui perjudicar greument el desenvolupament físic, mental o ètic i, en particular, programes que incloguin pornografia, violència gratuïta i violència de gènere i els sotmet a altres limitacions de tipus horari, sistemes de control parental, franges horàries de protecció reforçada i catàlegs separats en els serveis a petició, especialment en pornografia i violència infantil.

Pel que fa al règim de les comunicacions comercials audiovisuals, la directiva europea introdueix una major flexibilitat, especialment en matèria d'emplaçament de productes i de patrocini, així com pel que fa al límit diari de publicitat televisiva i d'anuncis de televenda, substituint l'antiga limitació horària per hora per un límit diari de vint per cent de publicitat durant el període comprès entre les sis del matí i les sis de la tarda.

Aquesta llei, doncs, regula la flexibilització del règim de les comunicacions comercials audiovisuals que estableix la directiva europea i possibilita que els serveis de comunicació audiovisual, inclosos els de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, puguin adoptar aquest règim pel que fa a l'emissió dels continguts publicitaris.

D'acord amb tot aquest conjunt d'objectius i obligacions que recull aquesta proposició de llei, i que es preveuen per als prestadors de serveis de comunicació audiovisuals lineals i no lineals i per als serveis d'intercanvi de vídeos a través de plataformes, també es preveuen els nous tipus infractors i sancions per al propòsit de l'incompliment de les noves obligacions.

D'altra banda, l'experiència en l'aplicació de l'actual llei de comunicació audiovisual ha fet que es consideri necessari modificar l'actual règim d'inspecció i sanció de les activitats i audiovisuals sense el títol habilitant per a la salvaguarda de l'espai català de comunicació audiovisual i garantir així la transparència de l'actuació dels gestors públics mitjançant l'adopció de mecanismes que millorin el seu control.

També posem l'accent en la rellevància dels serveis de comunicació audiovisual comunitaris sense ànim de lucre, mitjans que duen a terme una funció imprescindible a l'hora de capacitar la ciutadania i estimular-la per participar activament en una societat civil organitzada. Tanmateix, els mitjans de comunicació audiovisual sense ànim de lucre s'han mogut durant anys en un context que els tribunals havien qualificat en alguna ocasió com d'alegalitat, és a dir, inexistència d'un règim jurídic específic, cosa que comporta una situació d'inseguretat jurídica.

Per tant, en aquest context, és urgent donar una resposta a aquest sector i aclarir la distinció entre serveis comunitaris públics i comercials, alhora que garantir als prestadors d'aquests serveis el lliure exercici del dret a comunicar informació reconegut pel nostre ordenament jurídic.

Vist el context descrit, cal disposar d'una norma amb rang de llei que adequi la normativa catalana audiovisual a la legislació bàsica sobre comunicació audiovisual i, molt especialment, al nou marc establert per la Directiva de la Unió Europea 2018/1808. Les noves obligacions establertes per la directiva són d'aplicació directa i cal, per tant, que hi hagi una llei que, en el marc de la directiva, concreti l'abast de cadascuna d'aquestes obligacions i que doni, per tant, una resposta urgent i adequada al sector audiovisual del català.

És per tot això, diputades i diputats, que Junts per Catalunya presenta la proposició de llei de modificació de la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya. Aquest és el nostre punt de partida i aquest és el nostre plantejament. Una proposta rigorosa, concreta i de futur que posem a la vostra disposició, a la disposició d'aquesta cambra. Aquest Parlament ha de fer la feina. Podem reforçar, millorar, fins i tot esmenar allò que calgui per obtenir el millor resultat possible, però sense càlculs partidistes, sense esperar el permís de ningú i, sobretot, sense autocensura, i sense cap altra vocació de servei que no sigui la de servir la societat catalana i garantir un futur en què entenguem l'audiovisual i l'audiovisual ens entengui com a catalans i com a europeus determinats a no perdre cap oportunitat de present ni de futur.

La cultura es transmet també a través de l'audiovisual, i les plataformes ja són el principal canal de distribució de contingut audiovisual i, per tant, són també una oportunitat per explicar la nostra realitat a tot el món, es digui Alcarràs, es digui Barcelona, es digui Porrera, es digui Girona, es digui Ciutadella o es digui Alacant.

Però per fer-ho necessitem un audiovisual fort. Ens cal recuperar la força del sector audiovisual per poder retenir el talent que tenim al país i, alhora, engegar projectes ambiciosos que projectin la nostra cultura.

Els nostres creadors, els nostres productors han de construir projectes ambiciosos i que transmetin la nostra cultura i la nostra realitat arreu del món. I les administracions hi han de donar suport, acompanyar-los, dotar-los de recursos, definir un nou model audiovisual de país. Aquesta llei pot i vol fer-ho possible.

El desaparegut Steve Jobs deia, fa una colla d'anys, que enceníem la televisió per apagar el cervell i que anàvem a l'ordinador per tornar a encendre el cervell. Avui ja resulta difícil fer aquesta distinció, i hem d'aspirar a que cada cop que seiem davant d'una televisió ni apaguem el cervell ni, sobretot, apaguem la llengua, la indústria o el país que vol vertebrar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputat. A continuació, per defensar l'esmena a la totalitat de retorn, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. Senyors diputats, bona tarda. La propuesta de modificación de la ley de comunicación audiovisual de Catalunya que hoy debatimos y votamos tan solo puede salir de una mente controladora y obsesiva. Desde luego, el separatismo encarna a la perfección ese perfil. Y por eso nos propone modificar esta ley, con el objetivo principal de imponer el catalán como lengua única y la exclusión y la persecución del español de todas las esferas de la comunicación audiovisual en Catalunya.

Sin duda, el separatismo vuelve a empuñar el látigo de la tiranía para reprender con dureza contra el elemental derecho a la libertad de expresión, a la libertad de empresa y a la libertad lingüística. Ni TV3 ni Catalunya Ràdio han usado jamás el español de una forma natural. Nunca. Aun tratándose de la lengua mayoritaria de los catalanes, jamás han tenido la pretensión de crear unos medios públicos que reflejaran esa realidad lingüística de Catalunya.

Además, ustedes, señores separatistas y del Partido Socialistas, han visto en los medios públicos la posibilidad de crear su cortijo particular. Han usado el dinero de todos los catalanes para construir una macroestructura donde colocar a sus amiguetes y financiar las cuentas de aquellos que les son políticamente afines. Durante estos últimos años, mientras a los catalanes les costaba cada vez más llegar a final de mes, TV3 ha pagado más de 760.000 euros a los cabecillas de Òmnium Cultural por sus aportaciones propagandísticas en los medios públicos. De nuevo ustedes, protegidos, y los catalanes, abandonados.

Ni TV3 ni Catalunya Ràdio han querido ser jamás unos medios de comunicación que reflejen la realidad social en Catalunya ni unos medios que informen con rigurosidad, ni han respetado jamás el principio de pluralismo político. Hemos revisado todos y cada uno de los informes de pluralismo, y hemos podido demostrar algo que ya era una evidencia para todo el mundo, y es que la televisión pública de Catalunya excluye y silencia cualquier tipo de opinión contraria a la del régimen «socioseparatista». Los medios de la CCMA han silenciado por completo la voz de más de doscientos mil catalanes que el 14 de febrero pusieron a VOX en la cabeza de la oposición en esta cámara. Así es como el separatismo entiende la democracia, robándoles 300 millones de euros a los catalanes, todos los años, para financiar unos medios de comunicación donde envenenar con su propaganda ideológica, mientras silencian cualquier tipo de oposición o de disidencia política.

Ni en TV3 ni en Catalunya Ràdio han invertido jamás en crear programación de calidad. Su único objetivo es el de aprovechar cualquier espacio para emitir pro-

paganda y odio a España. Da igual que sea un programa informativo, da igual que sea un documental, da igual que sea una película o da igual que sea un programa de humor, todo el contenido de TV3, absolutamente todo el contenido de TV3 tiene la misión de incidir en el marco mental falaz, donde ustedes son las víctimas de un supuesto Estado español malvado y opresor que les persigue y que les quiere privar de cualquier tipo de derecho. Odio, mentiras y propaganda: en eso se resume TV3 y los medios de la corporación. Y por ese motivo desde VOX vamos a seguir trabajando sin descanso para su cierre total y definitivo.

Señores diputados, los tiempos han cambiado. Los medios de comunicación tradicionales tienen cada día menos audiencia. El separatismo inyecta cada año más y más millones para tratar de fortalecer la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, pero lo cierto es que los catalanes cada día confían menos en sus medios. La audiencia de TV3 cae en picado mientras aumentan las suscripciones a las nuevas plataformas de *streaming*, y eso hace, claro, que ustedes vean peligrar su imperio de la comunicación propagandística y su monopolio lingüístico. Con esto no quieren mejorar la ley audiovisual, lo que quieren es un nuevo látigo con el que azotar a todo aquel que ose comunicarse en español en Cataluña. No quieren proteger el catalán, lo que quieren es erradicar la lengua española por completo persiguiendo a los catalanes que de forma habitual lo usan para comunicarse o, en este caso, para crear también sus obras.

Si con el pacto del separatismo y el Partido Socialistas han logrado desterrar el español de las aulas catalanes, ahora, con esta ley, lo que pretenden es imponer también el catalán en las plataformas, como en Netflix y en HBO, con la amenaza, encima, de multar a quienes no cumplan con sus cuotas de uso del catalán. Ahí sí que les gustan las cuotas, ahí sí que les gustan, a ustedes. Lo que nos proponen es descabellado, eso es ponerle puertas al campo. Pero no es nada nuevo. Ya lo hemos visto, en otras ocasiones, cómo instrumentalizan los organismos públicos para acallar cualquier atisbo de disidencia. En 2008, el Gobierno del socialista Montilla ordenó al CAC el cierre de las emisoras de la COPE en Gerona y en Lérida. ¿Por qué? Pues porque hacían oposición al Gobierno. Nada nuevo bajo el sol.

Todos hemos sido testigos cómo, a lo largo de los últimos años, el Partido Socialistas, en cuanto tiene la oportunidad, pacta con los separatistas y aplica sus peores políticas. El Partido Socialistas es cómplice de la expulsión del español de las aulas catalanes, incumpliendo las sentencias de los jueces y dejando totalmente indefensas a las familias, que lo único que piden es el legítimo derecho de educar a sus hijos en su lengua materna. Ustedes no dudan en usar aquí el español en los pasillos, pero les quieren negar ese derecho a los niños de muchísimas familias de Cataluña.

El Partido Socialistas es cómplice de la renovación del Consejo de Gobierno de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Un cambio de sillas que de lo único que ha servido es para nada, porque desde TV3 se sigue insultando a miles de españoles, se sigue humillando y excluyendo a todos aquellos que creemos y que defendemos la unidad de España. El Partido Socialistas no es, ni ha sido, ni será jamás alternativa de absolutamente nada. Son ustedes cómplices de todas las cacicadas del separatismo, son ustedes su muleta y los mejores aliados de aquellos que atentan contra la unidad nacional.

Frente a la propuesta de ley del separatismo, que pretende imponer el catalán como lengua única en televisión, en la radio y ahora también en Netflix, desde VOX no tenemos otra opción que presentar esta enmienda a la totalidad; una enmienda a la totalidad para defender la libertad lingüística en Cataluña; una enmienda a la totalidad para defender la libertad de empresa y que sean las productoras las que decidan en qué lengua tienen que crear sus contenidos; una enmienda a la totalidad porque creemos, precisamente, en la libertad de prensa; una enmienda a la totalidad porque sabemos que la cultura catalana no es más catalana por hacerse en catalán, y porque a los cata-

lanes nadie, y absolutamente nadie, nos va a decir en qué lengua tenemos que comunicarnos.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

A continuació, passem al torn d'intervencions de la resta de grups parlamentaris per expressar el seu posicionament. Té la paraula, per deu minuts, el diputat senyor David Pérez Ibáñez, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

David Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, senyores i senyors diputats, després de la presentació de l'esmena de retorn que ha fet el diputat de VOX, suposo que entendran que no hi votarem a favor. Ens ho han demanat. Ens ho han demanat, d'alguna manera, els atacs al Grup Socialistes, no? Tranquil, no votarem a favor de la seva esmena..., de la seva esmena de retorn.

Bé, el Govern de l'anterior legislatura, al desembre del 2020, va intentar aprovar un projecte de decret de modificació de la Llei 22/2005. La intenció del Govern era aprovar-lo com a decret i portar-lo a convalidar per la Diputació Permanent del Parlament al gener del 2021, abans de que el Parlament quedés dissolt. Finalment, no es va arribar a aprovar aquest decret llei per part del Consell Executiu i mai va arribar a aquest Parlament. Però, efectivament, aquest text avui ens arriba al Parlament de la mà del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

És un text idèntic, a excepció d'una frase que han canviat, que és la que permet la possibilitat de que hi hagi gestió privada en les emissores municipals, i que, d'alguna manera, també ve avalat pel diputat Josep Riera. És a dir, aquest text ja té un temps en la cartera de Junts per Catalunya.

Per la seva banda, el Govern d'Espanya ha aprovat ja el..., i les Corts Generals ja ho han referendat. Han aprovat la Llei 13/2002, de 7 de juliol, general de comunicació audiovisual, que és una llei que contempla, d'alguna manera, la transposició de les directives europees, i també, majoritàriament, els preceptes de caràcter bàsic.

Paral·lelament a la tramitació de la llei estatal, el Govern de la Generalitat ha elaborat l'avantprojecte de llei de comunicació audiovisual. Aquesta vegada sí que és..., efectivament, ja és una nova llei, no és una simple modificació de la llei de fa disset anys enrere. Al juny del 2021 és tramet al CAC i a tot el sector audiovisual i també a la CCMA perquè formulin les corresponents alegacions. A hores d'ara, el Govern encara no ha aprovat l'avantprojecte de llei corresponent. Esperem que la data que té prevista del primer semestre del 2023, doncs, pugui ser al més aviat possible, perquè si hem d'esperar fins al primer semestre del 2023, tal com vostès tenen previst en el seu pla normatiu, sincerament, anem molt tard, consellera –anem molt tard–, amb el pla normatiu que vostès tenen previst.

Sobre la proposició de Junts, no és una nova llei de comunicació audiovisual, sinó que és una modificació –de manera, sincerament, poc rigorosa– de la llei del 2005. Després de disset anys de canvis i d'usos tecnològics –el propi diputat Dalmau ho comentava en la seva intervenció– del sector –que han estat enormes dins del sector audiovisual–, no contempla els preceptes bàsics de la llei general estatal, i de prosperar, generaria, per tant, una enorme inseguretats jurídica. El marc competencial és del tot confús i invasiu i, a més a més, és un desideratum en el que proposa percentatges de català i de finançaments d'obra europea que no són conformes amb la directiva ni amb la llei estatal bàsica. És a dir, en definitiva, també és una llei..., és un projecte que necessita bastanta millora.

En qualsevol cas, és una bona peça que arriba avui al Parlament i, com a tal, ens pot servir per tirar endavant el definitiu projecte de llei audiovisual. I és en aquest sentit que nosaltres agafem aquesta proposta que vostès fan. Aniria bé que el Govern anés el més ràpid possible, perquè, precisament, aquestes dues iniciatives legislatives poguessin confluïr, per exemple, en un sistema de ponència conjunta, o bé

fer les lleis a la vegada. El que cal ara, en definitiva, no és tramitar aquesta proposició de llei, com estem plantejant en aquest debat, sinó que s'aprovi definitivament la nova llei de comunicació audiovisual de Catalunya, després de més d'un any i mig de legislatura i que encara no hem estat capaços de portar-la a aquest Parlament com a projecte de llei.

La llei de l'audiovisual del 2005, vostès ho deuen recordar, va ser aprovada amb un consens amplíssim, pràcticament unànime del Parlament de Catalunya. Jo crec que hauria de ser aquest l'objectiu: anar a una llei amb un ampli consens de tot l'arc parlamentari.

Tenim una nova directiva, el 2018, que ja ha estat transposada pel Govern espanyol i que ja han transposat la pràctica totalitat dels països europeus, excepte Catalunya –excepte Catalunya. A Catalunya seguim amb una llei del 2005. La inoperància d'aquest Govern, que en dinou mesos ha estat incapaç d'aprovar aquest projecte de llei, i ara..., i ara, més dubtes encara d'un govern amb trenta-tres diputats. (*Veus de fons.*) No, no em preocupo, senyora consellera, s'ha de preocupar vostè. Miri a la dreta –miri a la dreta–, està sola; està sola, té trenta-tres diputats. Jo no em preocupo; em preocupen vostès. Em preocupo perquè el país necessita una nova llei del sector audiovisual ja –ja–, i no esperar fins l'any que ve, a mitjans de l'any que ve.

Quines són les assignatures pendents que tenim en aquest moment, consellera? La regulació del sector dels mitjans de comunicació audiovisual de caràcter comunitari sense ànim de lucre, uns mitjans que s'han mogut durant aquest anys en un context d'alegalitat i d'inseguretat jurídica. La definició, la concreció i l'adaptació a les noves fórmules del treball en xarxa del món audiovisual local, amb un marc jurídic adaptat a les necessitats reals dels operadors locals. La garantia de finançament del servei públic de comunicació audiovisual. La concreció de la presència de la llengua i la cultura catalanes en la comunicació audiovisual. També en els nous formats, també en les noves plataformes, també en els nous operadors i en l'àmbit català i local, conforme als preceptes bàsics europeus i espanyol, a la nostra normativa pròpia de política lingüística. La redefinició de les competències i de les potestats del CAC en el seu nou marc tecnològic audiovisual, i les fórmules de col·laboració amb el regulador estatal i altres reguladors autonòmics. Un nou marc legislatiu que es doti d'eines eficaces d'inspecció per tal de lluitar contra la pirateria i contra els continguts il·legals o perniciosos: les *fake news*, els racistes, etcètera.

En definitiva, un text legislatiu, consellera, que s'adapti a la legislació europea i a la legislació estatal, a la realitat de l'audiovisual català i que contempli i promogui una oferta de continguts de qualitat, amb una oferta, amb una presència important de català.

Això és el que s'ha de fer. És molt. I quan és més necessari tenir governs forts, tenim el Govern més feble, més dèbil de la història recent de Catalunya. Crec que la seva obligació és portar aquí ràpidament l'avantprojecte de llei i que de manera conjunta puguem tramitar al més aviat possible aquesta llei que el país necessita.

Moltes gràcies, senyora presidenta; senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

A continuació, per expressar el seu posicionament, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou cicle per Guanyar, la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, secretària en funcions de presidenta. Diputades i diputats, consellera... Bé, ja avanço, perquè no n'hi hagi dubte, que nosaltres votarem en contra de l'esmena, i, per tant, votarem a favor de que aquesta llei tiri endavant, de que tingui via lliure, es pugui fer ponència i poder-la treballar per millorar-la.

Ara bé, sí que hem de dir que és una proposta de llei que ens ha sorprès una mica, i no només pel fet de que sabem que ni aquesta altra..., aquesta altra que està a

punt de sortir del Govern i que segurament es trobaran en el tràmit, tant de bo, no?, per poder fer un producte conjunt..., sinó sobretot perquè, des del nostre punt de vista, i aquí està clar que hi ha el got mig ple i el got mig buit, nosaltres aquí el veiem mig buit totalment; n'hi ha que el veuen a vessar.

Aquest esperit de confrontació que vostès defensen i que ara, a més a més..., emfatitzen aquesta confrontació amb l'Estat i amb els límits de la Constitució, a nosaltres ens sembla que a l'hora de posar-ho en pràctica, doncs, no li acaben de trobar la traça. Vostè, diputat Dalmases, ha dit que aquí se saltaven la tutela, que és una llei que surt de la tutela, que no respon a la censura, que és desacomplexada. Nosaltres no l'hi sabem veure. O sigui, l'hi hem vist en el seu discurs, però a l'hora de veure-ho a l'articulat de la llei no ho hem sabut veure.

Nosaltres considerem que aquest consens que hi ha en el món acadèmic, professional, mediàtic i de la vida diària de la majoria de famílies que viuen en aquest país, que és que el català no està gens ni gota normalitzat, sinó tot el contrari, en aquest espai de consum, oci i socialització tan majoritari com és el món audiovisual..., aquí el català és llengua minoritzada totalment, quan no pràcticament absent.

I per això nosaltres ja aportarem millores a la ponència. I en el que incidirem és en que aquesta millora de la 22/05, que vostès l'han justificat sobretot per la necessitat d'aplicar les transposicions de les directives europees pendents, per aquesta experiència de la llei, no?, que dona alguna cosa, sobretot el règim sancionador, a modificar també elements derivats de la distinció entre serveis comunitaris, públics i comercials..., aquí vostès aprofiten per ampliar els camps de privatització. Nosaltres no hi estem d'acord, però en canvi hi trobem a faltar aquesta emfatització dels arguments lingüístics, tant des del punt de com assegurar la presència dels continguts de català com des del punt de vista de la unitat lingüística dels Països Catalans.

Jo m'he llegit tota la llei. És cert que en alguns punts ho he fet una mica per sobre, a lectura ràpida, però per assegurar-me'n he fet servir el cercador, no?, per dir... I he buscat, per exemple, «reciprocitat». I no, és una paraula que no hi surt ni una sola vegada. I, en canvi, és una reivindicació i un deure essencial envers les emissions de les cadenes públiques de tot el territori de parla catalana, que és un territori triturat administrativament per les fronteres autonòmiques que imposa el règim del 78. En canvi, «marc constitucional» i «Constitució» hi surten moltes vegades, perquè aquesta llei, en cap cas, des del nostre punt de vista, fa un intent de sobrepassar aquests límits. Per nosaltres és estrany.

I precisament enfortir la unitat lingüística, no només des de la societat civil, sinó des de l'acció legislativa, és una manera eficaç de trencar aquestes cotilles de la Constitució. Una de tantes, però, ostres, és una manera de trencar l'article 145.1, aquest que ens prohibeix federar-nos i tenir sentit de Països Catalans. Seria una manera molt clara de desobeir, amb una proposta ben concreta.

També hi he buscat «cinema». Tampoc hi surt gaires vegades. I la veritat és que, tenint en compte que les queixes més importants que ens ha generat a l'audiovisual han estat sobretot que en més de deu anys, dotze ja, la Llei 7/2010, de 31 de març, general de comunicació audiovisual, la llei dita «del cinema», no s'ha aplicat, el seu règim sancionador no s'ha aplicat, també ens sorprèn que no l'esmentin. L'esmenten en la presentació de la llei, però no hi fan referència a l'hora de definir com aplicaran aquest règim sancionador, aquest vetllar per la llengua.

I precisament recuperava, de quan vam fer la moció sobre llengua el setembre de l'any passat, que concretàvem que l'article 17 de la llei del cinema de Catalunya estableix que les empreses distribuïdores de les pel·lícules, quan es distribueixin per canals diferents a la projecció en sales d'exhibició cinematogràfica, han d'incloure la versió en llengua catalana del menú lingüístic, si prèviament s'han estrenat a Catalunya doblades o subtítolades en català..., això significava unes obligacions per a les empreses distribuïdores que mai a la vida s'han fet complir –mai– i que ara, aquí,

en aquest articulat..., tampoc hem sabut veure que sigui una eina per fer-ho complir. Potser ens equivoquem, i tant de bo, però no, no ho hem sabut veure.

Diríem que aquí, en aquests debats al Parlament que hem tingut tot aquest temps, en què també hem estat vetllant per aquesta llei estatal, que sabem que tan clarament vulnera els drets lingüístics i que és un pas enrere terrible en la manera com aplica la transposició europea l'Estat espanyol..., en tots els debats que hi ha hagut aquí al Parlament respecte a aquesta llei estatal i respecte a la possibilitat d'una llei pròpia catalana per a l'audiovisual, hem sentit discursos molt abrandats que volen anar molt lluny respecte a com fixar realment la normalització o la igualtat d'oportunitats en l'ús de la llengua catalana en aquest món audiovisual, que majoritàriament és un mercat..., està dominat per un mercat lliure, en què les eines de control, o s'especifiquen i es compleixen o se'ns escapa de les mans, no?, perquè és un neoliberalisme lingüístic absolut, el que practiquen les plataformes, el lliure ús d'aquestes plataformes... S'han fet discursos molt agosarats, però, en canvi, sincerament, l'articulat d'aquesta modificació de llei, doncs, a nosaltres ens sembla que ni és especialment valenta, ni atrevida, ni trenca motlles respecte a les cotilles que ens posa l'Estat.

Per tant, a nosaltres ens agradaria, i hem rescatat també alguns documents, la consellera sap que hi va haver una CAI, una comissió d'Afers Institucionals, on es van aprovar un munt de..., bé, es van presentar i es van debatre, no totes es van aprovar, però sí que es va aprovar tot el seguit de punts en què es demanava que com a govern es defensés que la llei de l'Estat no fos tan restrictiva com s'estava anunciant. I tots aquests punts que tenim sobre quotes de percentatge, sobre les obligacions d'inversió en les produccions, sobre les mesures i percentatges de quotes mínimes, tot això que vam aprovar en aquesta CAI de setembre de l'any passat..., tampoc les trobem reflectides en aquesta proposta de modificació.

Per tant, nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat i voldrem que la llei tiri endavant. Evidentment, farem propostes perquè realment el contingut d'aquesta llei s'ajusti als eufemismes, diríem, que es feien servir en la seva presentació.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. A continuació, per expressar el seu posicionament, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades, em permetran que comenci la intervenció fent una petita reflexió sobre l'horari d'aquest Ple, les vegades que ens hem autoimposat o hem parlat de la necessitat de que tinguem horaris més conciliables quan fem les sessions de ple, no només per a nosaltres, sinó sobretot per als treballadors i les treballadores del Parlament i també per als companys de la premsa, que s'han d'esperar a que nosaltres acabem per poder fer les seves peces, que ens ho estem saltant reiterades vegades; que el divendres vam tenir una reunió del grup d'equitat del Parlament i gent del consell de personal ens va fer arribar de nou: «Si us plau, sigueu prudents amb els horaris del Ple.»

Que això només té tres maneres..., hi han tres opcions perquè ho fem. És a dir, l'una és que reduïm les iniciatives que portem al Ple –això, amb vuit grups parlamentaris, dels quals set a l'oposició, és una mica difícil, perquè, a més, en tenim moltes d'endarrerides–; l'altra és que fem els plens de tres dies, que dèiem, però fem-los bé, no acabant avui a les vuit del vespre i el divendres fent dues hores, de deu a dotze, que és una cosa que –deuen coincidir amb mi– molt de sentit tampoc no en té. I l'altra és que intentem (*aplaudiments*) totes nosaltres...

La vicepresidenta segona

Diputada...

Susanna Segovia Sánchez

...contenir-nos en els temps, no?, una certa contenció de l'oratória, perquè segurament...

La vicepresidenta segona

Diputada... Diputada, perdona.

Susanna Segovia Sánchez

Sí, sé que no és el tema, però crec que si...

La vicepresidenta segona

Sí. No, més que res, perquè torni a la qüestió, entre altres coses perquè en la Junta de Portaveus es va debatre i crec que és el marc on podem debatre també els horaris del Ple.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies. De tota manera, és una cosa que genera inquietud cap enfora –hem vist nombrosos tuits–, i crec que val la pena que, més enllà de la Junta de Portaveus, ho puguem parlar aquí. El que volia finalitzar dient..., és dir que també ens podem contenir en el temps. Jo ho faré, no esgotaré el temps que tenia per a aquesta intervenció. No ajudarà gaire a acabar abans avui, però crec que valia la pena que féssim aquesta introducció pel bé de totes, perquè, si no, les que després quedem en contradicció amb les nostres pròpies paraules som els diputats i diputades, que no ho fem possible quan depèn de nosaltres.

Bé, entro ja en la matèria. Intentaré, com deia –i ho faré–, no esgotar el temps. Crec que parlar d'aquesta llei també es parlar del text i el context, com deia abans el meu company Joan Carles Gallego. És parlar del text, però també parlar del context: quan es registra aquesta llei, en un moment en el que Junts per Catalunya formava part del Govern, en un moment en el que començaven les negociacions de la llei de l'audiovisual a Catalunya, en un moment en el que el seu soci de govern llavors, Esquerra Republicana, va decidir apostar per una estratègia de negociació a nivell de l'Estat i Junts per Catalunya va decidir boicotejar aquesta estratègia de negociació i la voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya a través de la consellera de la Presidència, de fer una llei de l'audiovisual adequada després, aquí, presentant la seva pròpia llei sense cap mena de consulta amb els seus socis.

I també és el context d'ara, que és que tornem a una nova picabaralla: com que ara ja no estan al Govern i estan a l'oposició, doncs, han volgut que la seva primera iniciativa legislativa com a grup de l'oposició sigui aquesta, cosa perfectament legítima, i per això va tenir el nostre suport. Però crec que el context és important, perquè estem debatent una iniciativa d'un grup de l'oposició quan encara estem esperant el projecte que hauria de presentar el Govern.

I ho hem dit moltes vegades: és que és un govern que no legisla. Ja no legislava quan eren seixanta-cinc diputats; ara que en són trenta-tres no sabem què farà, perquè l'única iniciativa de llei que han portat al Parlament i que s'ha aprovat és la de pressupostos, però no n'hi han portat cap més. Per tant, creiem que anem tard i que si estem debatent aquesta iniciativa ara mateix és perquè no s'ha presentat la del Govern abans. I, per tant, doncs, haurem d'anar a continuació del que proposa el Grup de Junts per Catalunya en lloc d'estar debatent una iniciativa del Govern, que és qui té la competència d'acabar aquesta transposició.

Dit això, també la llei és de la data que és, no?, que és setembre del 2021. Per tant, hi ha moltes coses que ara mateix ja s'han treballat i ja s'han regulat. Ara ja hi ha la llei estatal, ens agradi més o menys; de fet, el meu grup es va abstenir perquè finalment va haver-hi canvis que nosaltres no hi estàvem d'acord, com és en el

tema de la consideració dels productors independents. Creiem que hi han avenços en la protecció i en el foment de la llengua –segur que hi han més avenços dels que hi havien inicialment–, i creiem que hi han algunes d'aquestes coses que ja s'hi estan començant a veure resultats. I la mateixa consellera Garriga contínuament en parla, dels avenços que hi ha, per exemple, a nivell de la presència del català en plataformes com Netflix o Disney.

Per tant, d'avenços, estan començant a haver-n'hi. Pocs? Sí. Que en calen més? També. Però crec que n'hi han i que hem de continuar en aquesta línia i veure com aquesta llei completa i complementa l'estatal, que és el marc al qual també ens haurérem d'ajustar perquè és el que ara prima en algun dels aspectes que pretén regular aquesta llei.

Té altres coses interessants, com el paper del CAC, no?, i tot el tema del seu paper en la supervisió i la garantia dels drets d'infants. Totalment d'acord, però passem de les paraules als fets: mentre el CAC segueixi sent un organisme polititzat, resultat del repartiment de cadires entre els tres socis –que ara sembla que no es poden parlar, però que per a això sí que es parlaven–, doncs, seguirem tenint un CAC clarament qüestionat o un CAC que encara estem esperant que es posicioni sobre les paraules que va haver-hi al programa *Bricoheroes*, parlant de sexe amb menors. I encara estem esperant que hi hagi una reacció per part del CAC, i no l'hem vist, en aquest sentit.

Per tant, moltes coses a treballar, del contingut de la llei. Però, una vegada més, passem de les lleis als fets, i passem de la llei als recursos, perquè, per molt que fem lleis per garantir el català i defensar el català en la producció audiovisual, si després l'aportació que fa TV3 a la producció audiovisual catalana és irrisòria, doncs, no estarem avançant en la producció del català. Ja ens hem reunit uns quants amb Proa, amb ProFicció, amb diferents associacions de productors que ens venen a dir que, quan els hi demanen quina és l'aportació que fan des del teu govern, des del teu lloc, a aquesta producció i acaben dient que no arriba ni al dos per cent del percentatge..., la producció deixa de ser catalana i passa a ser d'altres àmbits.

Per tant, recursos. És a dir, no pot ser que, dels 248 milions de pressupost que té la corporació, el 2020 es destinessin poc més de 7 milions a la producció audiovisual en català. TV3 ha de tornar a ser un motor de l'audiovisual en català, i no pot ser una repartidora. No pot ser que només per posar el logo donin petites subvencions a cada producte perquè diguin que TV3 ha finançat no sé quantes produccions, perquè després hi hagi pel·lícules com *Mediterráneo*, que podia haver estat una producció audiovisual catalana, sent d'una ONG catalana, sent un tema d'importància per a la societat catalana, i que va acabar sent una producció no catalana perquè el finançament que hi aportava la Generalitat de Catalunya era ínfim i irrisori.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. A continuació, per fixar el seu posicionament, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bona tarda. Bé, seguint el savi consell de la diputada Segovia, també intentaré no esgotar el temps i no repetir algunes coses que ja han dit els meus predecessors. Concretament, penso que entre el diputat Pérez i la diputada Segovia han fet un cronograma bastant clar de com hem arribat fins aquí, discutint aquesta mena de cosa, que més que una reforma... En realitat, la impressió que tenim –i em sembla que ha quedat clar– és que aquí el que s'intenta és colar la carta als Reis de Junts en el forat o cràter de la inseguretat jurídica del sector audiovisual català. Que, en gran mesura, aquesta inseguretat jurídica, doncs, es deu a l'actitud del Govern català, que no sabem si és millor quan fa política o quan no en fa, quan governa o quan no governa.

Bé, el diputat Dalmases ha parlat de venir aquí sense por, de deixar d'autocensurar-se. Sí que és veritat que jo l'he vist bastant més eixerit que l'últim cop que ens vàrem veure, que va ser a la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, perquè aleshores vostè estava allà com tot aclofat; ara se'l veu més revifat, no? Vull dir, a vostè la trencadissa del Govern li ha vingut bé, o sigui, li ha permès sortir, diguem-ne, del forat on l'havien amagat.

Però, vaja, en tot cas, deixi'm dir-li que vostè..., el seu discurs és un exemple del desastre que ens ha portat aquí, que és una politització exagerada dels mitjans de comunicació i de tot el sector audiovisual a Catalunya. Ja em perdonarà, però anar pel món sacsejant pel braç periodistes no és donar una gran imatge de modernitat, ni periodística ni audiovisual. I, en tot cas, sí que coincideixo en el que ja li han dit aquí, que va tard, aquesta llei va tard, vostès van tard, arribem molt tard al món de demà.

Por desgracia, señores de VOX... Les voy a dar el disgusto de la tarde: no les vamos a votar lo suyo, porque, por desgracia, los tiempos no cambian y ustedes tampoco. O sea, con ustedes no llega la libertad ni de lenguas ni de nada. Yo les puedo decir que, por ejemplo, seguí bastante de cerca la ordalía de Telemadrid, y ahí ustedes hicieron un triste papel en defensa de la libertad. A la hora de la verdad, se alinearon con los partidarios de controlar políticamente Telemadrid. Como ya he dicho otras veces, en otras ocasiones, yo no veo aquí ningún partido político que no mangonee en los medios de comunicación, y me temo que represento al único que defiende la libertad de lenguas, de prensa y también la libertad audiovisual en Cataluña. Por tanto, aunque no nos gusta nada esto que vamos a hacer, nos gusta menos la intención de ustedes, con lo cual no les podemos dar apoyo. Ja em sap greu, eh?

En fi, a mi m'agrada veure la tele. M'agrada sortir a la tele. M'agrada tenir una tele. No sé per què hem arribat a aquest dèficit de modernitat. Aquí es tira molt la culpa a l'Estat; d'altres pensem que la Generalitat... Aquí s'ha insistit molt en un acudit recurrent que es fa avui de si tenim o tenim un govern en minoria absoluta. Jo penso que sí que tenim una televisió, uns mitjans públics de comunicació a Catalunya, en minoria absoluta. Diguem-ne que se'ls miren o se'ls escolten un de cada quatre catalans que se'ls podrien escoltar i mirar.

Aquesta proposta de llei audiovisual, que pot plantejar algunes coses que poden estar bé, com la necessitat d'un contracte programa o algunes altres carències en les que després entrarem..., clar, el drama és que per damunt de tot això es fan passar el control i els calés, els calés i el control. Tard o d'hora, fatalment, havia de passar. Si els mateixos Estats Units s'han acabat plantejant si els sortia a compte pagar la NASA, que porta gent a la Lluna, tard o d'hora a Catalunya ens hem de plantejar si surt a compte gastar-se tants calés en TV3, en la corporació catalana, vist l'ús que se'n fa.

Dit això, tancar-la? Jo no la vull tancar. A mi m'agradaria obrir-la, reaprofitar-la. Em sembla terrorífica la idea de que tot aquest esforç de tants anys –econòmic, professional i fins i tot polític– només hagi servit per crear un «macroxinguito» polític i una pista d'aterratge de documentals d'en Jaume Roures. Jo crec..., nosaltres creiem –i també s'ha dit aquí– que TV3, que Catalunya Ràdio, que tota la corporació hauria de ser el portaavions de la producció audiovisual catalana i projectar-la al món. A mi també m'han vingut a veure els senyors de Proa, i també em sembla una misèria el que s'ha gastat TV3 en producció externa en l'última temporada.

Clar... Portaavions, dic, de la producció audiovisual catalana i –ja em deuran perdonar– també d'aquella que es fa o es podria fer en castellà. TV3 diuen que va néixer per fer avançar el català. Ara que ja han vist el resultat que dona intentar fer avançar el català *i prou*, o sigui, fer avançar el català en detriment del castellà, potser es van adonant de la dificultat de conduir una bicicleta fent girar una roda en contra de l'altra. O sigui, una TV3 bilingüe seria la millor notícia per a tots els catalans,

que se la podrien sentir seva i ara no ho fan. I això sí que minoritza, minoritza la llengua i ho minoritza tot.

Que està infr finançada? Infr finançada, sí; però, com ho arreglem, això? Aboçant-hi més diners o vigilant que es gastin millor? Com he dit, hauríem d'estar a favor d'un contracte programa, però també d'una fiscalització molt més eficient, intel·ligent i transparent tant pel que fa a la producció pròpia com a l'associada i externa i a les noves plataformes en marxa, a la batalla pels drets d'autor i de producció en un món digital i televisiu en ràpida evolució. Ja els hi dic, els representants de Proa es posen les mans al cap que es faci un ús tan justet, de vegades, fins i tot miserable, dels recursos.

Podrien mirar-se en models com el de la BBC, que es paga amb els impostos dels receptors; això vol dir neutralitat garantida, perquè la paga qui la veu i qui no la veu no la paga. Fer concursos públics, no paròdies de concursos públics –tant aquí com a Radiotelevisió Espanyola, per cert. Bé, en tot això, el Partit Socialistes també hi té alguna responsabilitat per molt que ho critiqui, perquè, bé, abans els directors de TV3 els nomenava en Jordi Pujol i ara s'ho reparteixen entre el PSC i Esquerra Republicana, perquè imagino que Junts ara mateix poquet hi deu tenir a dir, anant de baixa, i això de l'Espai CiU que lidera l'alcalde de Gallifa sembla que encara no ha agafat quota de pantalla.

En fi, en aquest moment, TV3 i tota la corporació és com un videoclub «indepe» amb algunes falques publicitàries de Pedro Sánchez i Salvador Illa per dissimular, per tenir la festa en pau, o amb programes on surt més música que política. I, bé, el públic infantil i les plataformes..., en fi, doncs ja ho trobarem. Mirin, el problema és que el món del canal únic i d'un sol poble, una sola tele, s'acaba. Arribem tard a la modernitat. Arribem tard al món de demà.

Per cert, ja per anar acabant, aquestes reformes i aquesta frase que ha citat vostè, que han afegit com a única novetat, ens posa una mica els pèls de punta, perquè esperem que tot això no serveixi..., no tingui tan poqueta ambició com intentar colar d'amagat una barra lliure amb les llicències de ràdio municipals com la que varen conèixer quan el senyor Loppacher, Roger Loppacher, era al capdavant del CAC i es privatitzaven ràdios municipals per l'article vint-i-nou, no es complia una sola norma al mateix CAC i es va arribar a perfilar un imperi radiofònic territorial al que s'atribuïa una gran debilitat per en Carles Puigdemont. Nosaltres no volem ser malpensats i tot això ho parlarem a la ponència, però, vaja, que segurament haurien de tenir ambicions més elevades per al sector audiovisual català.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, vicepresidenta. Yo reconozco que hoy ustedes nos tienen bastante entretenidos con estos reproches entre Esquerra y Junts, que parece que van a ser la tónica general, al menos durante este Pleno. Y esta ley es un buen ejemplo de ello, y lo es también de las disputas que ustedes tenían no ahora, sino hace ya un año, cuando presentaron el texto que hoy debatimos aquí.

Ustedes presentaron esta proposición, como digo, hace un año, en plena negociación de los presupuestos generales del Estado. La ley del audiovisual, en aquel momento, se convirtió en el caballo de batalla. Esquerra supeditó la presentación de una enmienda a la totalidad a los presupuestos generales de Pedro Sánchez en función de si, pues, se incluían las cuotas o no dentro de la ley audiovisual a nivel estatal. Entonces yo creo que Junts dijo: «Bueno, vamos a presentar aquí esta ley en el Parlamento y así disimulamos como que pintamos algo.»

Y, bueno, la historia ya la conocemos, cómo acabó. Al final, Esquerra Republicana negoció con Sánchez, Sánchez prometió, Esquerra se lo creyó y Sánchez les trai-

cionó. La verdad es que, tratándose de Sánchez, pues, más previsible que la película de La 1 de las tardes de los domingos. Pero, bueno, la cosa fue así: ustedes, al final, guardaron esta ley en el cajón y un año más tarde nos la vuelven a traer.

Bueno, yo creo que está bien que traigan esta ley aquí. Creemos que hay que adaptarse, evidentemente, a la normativa, ya no solo a la normativa europea, sino también a la ley que, finalmente, se acabó aprobando en el Congreso. Lo que sí que es verdad que les tengo que decir es que lo que no nos gusta es que conviertan este Parlamento en el terreno de batalla o el campo de batalla entre Esquerra y Junts.

Pero, bueno, como les digo, hay aspectos de esta ley que nosotros podemos compartir y que vemos necesarios, pero hay otros, y, especialmente, el objetivo que ustedes pretenden con esta ley, que nosotros no compartimos.

También es verdad que este texto ahonda en nuevas realidades que nos parece oportuno trabajar. De algunas de ellas ya hemos podido hablar también durante las comparencias que tuvimos a raíz de la renovación del consejo de administración..., o sea, del Consejo de Gobierno de la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales. Y me imagino, pues, que durante la ponencia de esta ley también tendremos oportunidad de profundizar más en estos temas.

Sí que es verdad que les tengo que decir que a mí me han parecido curiosos algunos de los artículos que vienen en este texto. No porque no los comparta, todo lo contrario; a mí lo que me extraña es que los compartan ustedes, porque, luego, de lo que pone aquí escrito a lo que acaba ocurriendo en la realidad, pues, hay una distancia sideral.

Por ejemplo, el artículo 8 bis, que habla de la incitación a la violencia y al odio, dice: «El Consell de l'Audiovisual de Catalunya ha de vetllar perquè els continguts difosos pels serveis de comunicació i de plataforma no incloguin incitació a la violència o a l'odi dirigits contra un grup de persones o un membre d'un grup per raó de raça, color, orígens ètnics o socials, característiques genètiques, llengua, religió o creences, opinions polítiques o de qualsevol altra mena, pertinença a una minoria nacional, situació familiar, malaltia familiar, malaltia, minusvàlua, edat, sexe o orientació sexual.»

Yo creo que todos se deben acordar de aquel gag bochornoso que tuvimos que ver en el programa de *Bricoheroes*, donde estos dos señores que van de humoristas pero que de humoristas tienen poco insultaban con un gag muy racista al pueblo gitano. Yo creo que ustedes se deben acordar de esto perfectamente. El pueblo gitano fue discriminado en este gag de *Bricoheroes*.

También quiero recordar otro gag, curiosamente, del mismo programa, donde se incitaba al odio y a la violencia contra la Guardia Civil. Y allí, bueno, hablaba uno de sí con un trozo de hierro les podrían hundir el cráneo, a la Guardia Civil.

También recuerdo en otro programa al Mag Lari, que decía que se dirigía a los niños en español porque así daba más miedo. Hombre, pues si esto no es incitación al odio, que venga alguien y me lo explique.

Más artículos. Por ejemplo, el artículo 8; este habla de los derechos de rectificación y de réplica. También recuerdo en una ocasión, en *Els matins*, de TV3, a finales del año pasado, una entrevista a la que entonces era la *consellera* de Universidades, la señora Geis, que, ni corta ni perezosa, dijo que la Asociación por una Escuela Bilingüe era «radical y fascista» y se quedó tan ancha. Bueno, pues TV3 tardó tres meses en darle réplica a la AEB, y, además, lo hizo después de una denuncia; si no, mucho nos tememos que ni réplica ni nada de nada.

TV3, en este caso, vulneró el código deontológico, y así se lo recordó el Consejo de la Información de Cataluña, pero además también vulneraron el libro de estilo de la propia corporación. Y si esta ley hubiera estado aprobada en ese momento, pues, también hubieran vulnerado ustedes esta ley –bueno, en este caso, TV3.

Otro artículo, por ejemplo, el 7, que habla de la modificación del artículo 9, que se refiere a los derechos de la infancia y de la adolescencia, y dice que la prestación

de servicios de comunicación audiovisual está limitada por el deber de protección a la infancia y a la adolescencia, de acuerdo con la legislación aplicable. Creo que ha sido ya otra diputada la que lo ha recordado aquí en esta tribuna. Creo que es mejor que no hablen de los derechos de los menores y de los adolescentes, después de ver el gag repugnante también en el mismo programa, *Bricoheroes*, donde se hacía, insisto, un gag que era asqueroso, que era misógino y que hacía apología incluso de la pederastia, en este caso refiriéndose a la princesa Leonor, que les recuerdo que es menor de edad. Así que harían bien también de no venir aquí a hablarnos y poner sobre papel lo que luego no cumplen en la realidad.

Como les digo, hay un abismo entre lo que ustedes plasman en este texto y después lo que ocurre en concreto con los medios públicos catalanes. Yo misma, por ejemplo, tras una entrevista en Catalunya Ràdio, sufrí la apología de la violencia de uno de sus colaboradores, al que le pareció muy gracioso que llamara una señora por teléfono a decir que iba a venir al estudio con una escopeta. Cómo sería la cosa que al cabo de unos días tuvieron que pedir perdón en antena. Pero, al cabo de unos meses, ¿qué pasó? Pues que a este señor lo premiaron con un programa en horario de *prime time*, porque en TV3 se premia la apología de la violencia.

Yo creo que ustedes harían bien en revisar la programación de los medios públicos antes de aprobar definitivamente esta ley, porque muchos de sus contenidos, como les digo, vulneran más de uno de los artículos de esta propuesta. Y también deberían ustedes revisar las competencias y hasta dónde puede llegar esta ley, porque les recuerdo que se aprobó el año pasado una ley en el ámbito nacional. Decía el señor Dalmasas al inicio de su intervención: «No, tenemos que ser valientes, y no pensar “esto nos lo recurrirán, esto nos lo tumbarán”.» Hombre, claro, si ustedes se dedican a invadir competencias, pues, evidentemente, luego tendrá que venir el Tribunal Constitucional a decir: «Oiga, ustedes pueden legislar hasta aquí.»

Pero a ustedes ya les gusta; a ustedes ya les gusta, esto de pasarse de rosca con las leyes. Ya sabemos que es una táctica que ustedes utilizan para luego, así, poderse quejar de ese malvado Tribunal Constitucional. La razón es que luego, en los conflictos de competencias, resulta que el Tribunal Constitucional ha fallado más veces a favor del Gobierno de Cataluña que en contra. Pero, bueno, a ustedes les va el victimismo, y en esas estamos.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Vicepresidenta, consellera, diputades, diputats... Avui portem a votació la proposició de la llei audiovisual de Catalunya que va registrar a inicis d'aquesta legislatura el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Ara podríem entrar en una fase de retrets, podríem entrar en partidismes, com, de fet, hem vist en la llei anterior, la llei del conseller Giró, però no hem vingut a fer això –no hem vingut a fer això. Esquerra Republicana no hem vingut a fer això, perquè per Esquerra Republicana està molt clara la necessitat d'adaptar el marc normatiu català a les noves necessitats derivades de la transformació del panorama audiovisual.

En els darrers anys –se n'ha parlat a bastament– hem vist una transformació del sector del món audiovisual. Hem vist com les directives europees aprovades l'any 2008 obligaven a aquests canvis normatius. I, per tant, el que venim a fer és, doncs, complir amb aquesta obligació amb el sector, amb la indústria d'aquest país.

I aquesta llei per nosaltres ha de ser un trampolí de millora. Per tant, ja els anuncio que votarem a favor de la tramitació d'aquesta proposició de llei, perquè no podríem fer una altra cosa, perquè ho devem al país, ho devem al sector i ho devem a la indústria. I, de fet, tant és així, que entenem aquesta necessitat d'aquesta llei, que el

Govern –també s'ha dit a bastament– ja fa més d'un any que treballa en la tramitació d'aquesta llei.

Com molt bé deuen saber els diputats i diputades que m'han precedit, els terminis, els temps d'una llei que es tramita al Govern són diferents, són molt garantistes. El que han fet amb aquest projecte de llei, que fa més d'un any que està en tramitació, és inicialment escoltar el sector. S'ha escoltat el sector, s'ha posat a exposició de tots els departaments del Govern. En aquest cas, tots els departaments de Junts per Catalunya, fins ara, també han pogut fer totes les aportacions que s'han fet a la llei. I també és una llei que requereix uns informes preceptius, entre ells, per exemple, l'informe del CAC, un informe, doncs, que té un termini de tres mesos per poder-se presentar.

I, per tant, aquesta llei ha de seguir tot aquest procediment, perquè entenem que aquesta ha de ser una llei de país. És una llei importantíssima, se n'ha parlat també aquí, i, per tant, ha de seguir tot aquest procés.

Com deia, celebrem poder tornar a parlar de l'audiovisual –ho hem fet a bastament en aquest faristol–; un sector que, com ha demostrat el Govern republicà des de la seva constitució, és clau no només per l'àmbit econòmic, per tots els llocs de treball que porta associats i pel seu pes en l'economia del país, sinó també pel que implica per al futur i el present de la llengua i la cultura catalanes. Un tema que, hi insisteixo, hem tractat i hem abordat a bastament en aquest faristol.

Atenent a aquests canvis i a les transformacions del sector audiovisual..., se n'ha parlat, no?, cada cop tenim un entorn més globalitzat, i, per tant, la Unió Europea què va fer? Va aprovar una directiva europea que anava encaminada..., a què? En aquest entorn globalitzat, a protegir la producció de cadascun dels territoris. Era el sentit, era la voluntat de la directiva europea que es va aprovar el 2018; em sembla que en parlava la diputada Sabater. Perquè si deixéssim que el mercat es regulés sol, només amb lògica de mercat, des d'Europa van tenir molt clar que això aniria en detriment de la producció independent, i, com deia, genuïna de cadascun dels territoris.

Però, un cop més, i malgrat tenir el *Gobierno más progresista de la historia*, a l'hora de transposar aquesta directiva ens vam trobar que l'Estat espanyol va optar per una interpretació centralista: a canvi d'atraure les grans plataformes de Madrid, i molt coneixedors que la llengua castellana parteix d'una situació d'avantatge, és una llengua forta en aquest mercat globalitzat, no?, és una llengua amb milions de parlants, doncs, van optar per fer aquesta política d'atracció de les grans plataformes, i deixar, en aquest cas, en una situació de desemparament llengües com el català, que és minoritzada en el sector audiovisual.

I algunes dades importants, també, per entendre que el punt de partida de la llengua catalana en el sector audiovisual és una posició de desavantatge. Mirin, abans d'aquesta llei espanyola, una plataforma com Netflix no arribava a l'u per cent de títols en llengua catalana. O, pel que fa a la televisió lineal, a Catalunya es poden veure vuit canals en català, vint-i-sis en llengua castellana. És evident que el punt de partida no és el mateix.

Per tant, en aquesta tramitació de la llei espanyola, a la qual també s'hi ha fet referència, vam tenir clar, Esquerra Republicana, que l'opció de no fer res no era una opció, perquè el punt de partida, perquè la situació real de la llengua audiovisual, de la llengua catalana al món audiovisual, era aquesta. I, per tant, tal com es va acabar demostrant, el Govern de l'Estat disposava d'una majoria alternativa per poder tramitar aquesta llei. Finalment, aquesta llei es va aprovar, recordem-ho, amb el vot favorable del Partit Popular.

Per tant, en la negociació d'aquesta llei, el que va aconseguir Esquerra Republicana van ser una sèrie de mesures que, sens dubte, afavoriran l'audiovisual en la nostra llengua. Per exemple, l'obligatorietat de que les grans plataformes tinguin un sis per cent del catàleg d'obra europea en llengua catalana, o que les plataformes que

tinguin seu a l'Estat hagin de finançar, tinguin l'obligació de finançar obres també en llengua catalana, o també l'existència d'un fons de doblatge en català, per citar-ne només alguns exemples.

És cert que és poc. És poc, sí, és cert. També és cert que l'alternativa sense la negociació d'Esquerra Republicana hagués estat zero. És poc, sí, però l'alternativa sense la negociació d'Esquerra Republicana hagués estat zero, perquè es va demostrar que existia una majoria alternativa per poder aprovar aquesta llei.

Per tant, per qüestions com aquestes, Esquerra Republicana som independentistes, perquè volem tenir totes les eines per poder legislar, per poder protegir la nostra llengua i per poder protegir també l'audiovisual en català. I és precisament en aquest marc en el que la llei audiovisual catalana ha de ser capaç d'explorar tots els marges de que disposa, tots, en l'àmbit de la producció audiovisual en la nostra llengua, però també té l'obligació i la responsabilitat d'incorporar, per exemple, la perspectiva de gènere.

Tots som conscients de l'impacte i del pes que tenen els mitjans, també, i de manera molt especial en els joves; tot l'ecosistema digital a l'hora de crear marcs mentals o d'afavorir marcs mentals que el que facin és perpetuar les diferències, les desigualtats entre dones i homes. Ens cal adaptar la llei catalana al segle XXI, ens cal disposar d'un marc normatiu que atengui les necessitats derivades d'aquesta transformació i globalització del panorama audiovisual.

Aquesta serà una llei clau per al futur de país. I és per això que entenem que també ha de ser una llei de consens, una llei que escolti, una llei, que miri, que sumi i que obtingui els màxims suports possibles.

I aquí voldria assenyalar una diferència –em sembla que alguns diputats que m'han precedit ho han fet– entre la proposició de llei que avui ens planteja Junts per Catalunya i el projecte de llei que està tramitant el Govern. Se'ns proposa avui una modificació de la llei del 2005, una llei, doncs, que ha estat molt útil, que ha estat molt ben estructurada, que ens ha servit durant tot aquest temps. Però, atenent a tota aquesta..., no?, a tots aquests canvis que s'han produït en l'entorn de l'audiovisual, entenem que calia una nova llei. I, per tant, el que està tramitant el Govern en aquest projecte de llei és aquesta nova llei audiovisual catalana, on, per cert, també voldria agrair, perquè així ha estat, la feina del diputat Dalmases en aquest projecte de llei, o del secretari de Difusió fins ara fa uns dies, Jofre Llobart, que també van poder participar en aquesta llei. Òbviament, del company Pep Riera, que també va estar en aquest Parlament i que també ha fet molta bona feina en aquest sentit.

Per tant, aquest projecte de llei..., esperem que, quan arribi aquí al Parlament, pugui convergir tot plegat en una ponència conjunta. I esperem que l'actitud dels grups parlamentaris sigui una mica diferent a la que hem trobat en la llei del pla estadístic, on com a presidenta de la Comissió d'Economia els he de dir que m'ha sorprès molt, perquè dimecres vam aprovar la llei amb els vots favorables de tots els grups i l'absència de VOX, i avui ens hem trobat que els grups han optat, en aquest cas, per fer partidisme i carregar-se una llei que havia treballat el conseller Giró. De fet, em sap greu, conseller Giró, doncs, que avui no puguem tenir aquesta llei del pla estadístic.

I aquí es tracta de fer; no es tracta només de dir el que faries, que està molt bé, eh?, perquè, si es tracta de dir el que faries, doncs és fantàstic i podríem prometre aquí moltíssimes coses. Com deia, es tracta de fer. I el Govern republicà, des dels seus inicis, des de l'inici de legislatura, ha fet, i ha fet qüestions com incrementar els ajuts, les línies de suport a l'audiovisual, de 17 milions i mig a 25 milions i mig. Tots els grups aquí han reclamat més diners, més recursos per al sector audiovisual. Aquests recursos sense pressupostos no arribaran. Per tant, aquí, també, apel·lar a la responsabilitat de tots els grups, perquè es pot dir una cosa en aquest faristol, però si després, doncs, l'actitud no s'hi correspon, difícilment podrem disposar d'aquests recursos.

Però també voldríem assenyalar tota la feina d'interlocució amb les grans plataformes. A vegades no cal legislar; a vegades també cal posar-se a treballar, cal arromangar-se. I és el que ha fet el Departament de Cultura en contacte amb les grans plataformes. L'altre dia teníem l'oportunitat de preguntar a la consellera Garriga en aquest sentit. A Netflix en un any s'ha passat de quinze a trenta-quatre títols en català; a Disney+, de trenta-nou a setanta-dos; a Amazon Prime el salt ha estat de 221 títols més; a Filmin ja estem gairebé prop del miler de títols. Per tant, doncs, també celebrar aquesta interlocució.

Com celebrar també l'aposta pel *hub* audiovisual, pel Catalunya Media City, que és una de les grans apostes de país, o la renovació del Super3, que a casa meua els meus fills ja hi estan enganxats. I espero que, diputats i diputades, també prediquem amb l'exemple i els posem el Super3 a les nostres televisions.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, passem a votar l'esmena a la totalitat de retorn presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Es vota –ho recordo– l'esmena a la totalitat.

Comença la votació.

Aquesta esmena a la totalitat ha estat rebutjada, per 10 vots a favor, 113 en contra i 8 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Proposició de llei de modificació de l'article 14 de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació

202-00037/13

Passem ara al sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta de tramitació, directament i en lectura única davant el Ple, de la proposició de llei de modificació de l'article 14 de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació.

D'acord amb l'article 138, punt 2, del Reglament, el Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar va sol·licitar la tramitació en lectura única davant el Ple d'aquesta iniciativa legislativa. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar d'elevat al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada. Com bé saben, aquest primer debat ha de girar entorn de la valoració general del text, l'oportunitat, els principis i els criteris que informen la proposta seguint les regles del debat a la totalitat.

Els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts cadascun. En primer lloc, intervindrà el grup parlamentari proponent. I té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Nogay Ndiaye i Mir.

Nogay Ndiaye i Mir

Gràcies, vicepresidenta. Bé, abans d'endinsar-me en l'explicació i justificació de la nostra proposta de modificació de la llei, permeteu-me que faci un petit repàs a la història que ens ha portat fins aquí.

A Catalunya, com totes vostès ja saben, gaudim del «privilegi» –entre cometes, perquè ja hem vist que no és tant privilegi– de tenir cedides les competències en matèria d'educació i de comptar amb una llei educativa, la Llei 12/2009, d'educació de Catalunya –la LEC–, una llei aprovada per aquest Parlament, promoguda per un pacte de govern, el Govern que hi havia el 2009, de coalició, format pel Partit Socialista, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds, basada en el pacte nacional per a l'educació. Un projecte que pretenia desenvolupar un marc d'actuació compartit per la majoria de la comunitat educativa.

Un cop aprovada la LEC, el PP va presentar un recurs d'inconstitucionalitat que afectava més de trenta articles d'aquesta llei. Segons aquest recurs, hi havia molts articles sobre els quals la Generalitat no tenia competència i el departament no podria legislar. Doncs bé, com podem veure, sembla que vivim en el dia de la marmota des de fa més de deu anys: un parlament que legisla en matèria d'educació, partits de dreta que s'entesten en minvar l'ús del català a les escoles i que pretenen utilitzar les togues per assolir aquells objectius que no poden garantir amb els resultats a les urnes.

I, si anem fins i tot una mica més enrere, la llei de 7 de gener del 98, de política lingüística, ja estableix que el català s'havia d'utilitzar normalment com a llengua vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament no universitari.

Doncs bé, des del 2009, com bé he dit, tenim la llei d'educació de Catalunya, que en el seu mateix preàmbul ja estableix que, d'acord amb l'article 143.1 de l'Estatut, correspon a la Generalitat la competència *exclusiva* en matèria de llengua pròpia. Per tant, pot determinar el règim lingüístic del sistema educatiu amb la finalitat de garantir la normalització lingüística del català.

I en els seus articles, com per exemple l'article 11, que estableix el català com a llengua vehicular d'aprenentatge en el nostre sistema educatiu, també ho recull en els diferents subapartats. El subapartat número 1 parla del català com a llengua pròpia de Catalunya, és la llengua normalment emprada com a llengua vehicular i d'aprenentatge dins del nostre sistema educatiu.

El subapartat 2: les activitats educatives, tant les orals com les escrites, el material didàctic i els llibres de text, també les activitats d'avaluació de les àrees, les matèries i els mòduls del currículum, han de ser normalment en català, excepte en el cas de les matèries de llengua i literatura castelleses i de llengua estrangera, sens perjudici dels articles 12 i 14. Els alumnes no poden ser separats en centres ni en grups classe diferents per raó de llur llengua habitual.

Doncs el que sembla és, com he dit abans, que vivim en aquest dia de la marmota permanent que el que fa és que, tot i que tinguem una legislació vigent a sobre de la taula que garanteix la vehicularitat de la llengua catalana als nostres centres educatius, es continua legislant i continuen arribant propostes constantment per alguns partits de la dreta en contra d'aquesta immersió als nostres centres.

Nosaltres, la proposta que avui presentem la vam treballar amb el total consens de diferents sindicats i entitats de famílies. Era el pas que calia fer per, de debò, garantir la vehicularitat de la llengua catalana als nostres centres, fet que també s'hauria de garantir als centres privats concertats, que no hi ha ningú que vetlli perquè aquesta immersió també es compleixi, i són centres finançats amb fons públics.

Bé, passo a punts que són rellevants. Com bé ha dit la presidenta, la nostra proposta és una modificació d'article únic, és la modificació de l'article 14 de la LEC, precisament per garantir aquesta immersió. L'article 14 parla del projecte lingüístic dels centres educatius, i la nostra proposta de redactat inclou el català com a *única llengua vehicular*.

Diputats i diputades, el que ha de fer aquest Parlament no és mirar de guanyar una partida on les cartes estan marcades perquè els jutges estan alineats amb la dreta espanyolista. Som conscients que l'objectiu de la judicatura és arraconar la llengua. Per això serà imprescindible l'articulació d'una gran resposta social amb la comunitat educativa i les famílies.

Vindrà una sentència del Tribunal Constitucional i ens hem de preparar. Avui –i ja acabo, presidenta– podem posar una primera pedra per donar resposta a la sentència aprovant aquesta proposició.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per posicionar-se, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Sílvia Romero Galera.

Sílvia Romero Galera

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats... Ens trobem davant d'una proposició de llei de la Candidatura d'Unitat Popular de modificació de l'article 14 de la llei d'educació de Catalunya. Els canvis normatius que proposa se circumscriuen pràcticament a una única paraula, «única». A l'article 14.2, que tracta del projecte lingüístic de centre, diu: «El tractament del català com a *única* llengua vehicular i d'aprenentatge.»

El nostre grup parlamentari, Socialistes i Units per Avançar, podríem coincidir en el diagnòstic que en el moment en què es va presentar aquesta proposició de llei, el mes de març, hi havia la necessitat d'una regulació clara de l'ús de les llengües vehiculars en l'ensenyament per part de l'autoritat competent.

Aquest diagnòstic és precisament el que ens va portar a elaborar a quatre grups parlamentaris la Llei 8/2022, de 9 de juny, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari, una llei de consens aprovada per una àmplia majoria d'aquesta cambra, que és l'actualització que feia falta. Ja disposem, per tant, d'un nou marc legal, un marc legal que consolida la llengua catalana com a centre de gravetat del sistema educatiu, modula la utilització de la llengua castellana en l'ensenyament i garanteix l'aprenentatge i l'ús curricular i educatiu de les llengües oficials per tal que l'alumnat n'assoleixi el ple domini al final de l'educació obligatòria.

Les bases jurídiques que han construït el model lingüístic escolar a Catalunya: l'article 14.4 de la Llei 7/1983, de normalització lingüística, que establia el domini del català i del castellà fos quina fos la llengua habitual inicial de l'alumnat per part de tota la població escolar; l'article 21 de la Llei 1/1998, de política lingüística, que donava continuïtat a la llei anterior; l'Estatut d'autonomia de Catalunya de 2006, que estableix les bases de l'actual règim jurídic lingüístic i del qual en deriven gran quantitat de disposicions legals i reglamentàries; el títol segon de la llei d'educació de Catalunya de 2009, que determina el règim lingüístic del sistema educatiu, en ratifica el model de conjunció lingüística, en ratifica l'aprenentatge i el domini de les llengües oficials per part de l'alumnat en acabar l'escolarització obligatòria.

El model lingüístic del sistema educatiu és, doncs, un model de resultat, un model que treballa per garantir el coneixement de les llengües oficials –català, castellà, aranès a l'Aran– en acabar l'educació obligatòria sense segregat l'alumnat per motius de llengua ni d'origen, sumant, donant eines. Un model que no pot ser ni monolingüe ni uniforme per al conjunt de Catalunya, un model que no pot comportar l'exclusió del castellà com a llengua docent i llengua vehicular, perquè ha de garantir el coneixement i l'ús de les llengües oficials al final de l'ensenyament bàsic. Un model que ha de respondre únicament a criteris pedagògics adaptables a la diversitat i a la realitat sociolingüística de cada lloc. No pot dependre de criteris polítics ni d'arbitrarietats.

La Llei 8/2022, de 9 de juny, complementa i reforça tota aquesta base jurídica. En canvi, la proposició de llei de la CUP contravé tot aquest marc legal, malgrat que ho faci introduint una única paraula en un sol article de la LEC. El plantejament que fa aquesta proposició de llei ja es va intentar el 2011 amb la presentació d'una iniciativa legislativa popular que aquest Parlament no va admetre a tràmit per anticonstitucional i antiestatutària.

Per tant, el nostre grup parlamentari dissentim completament del contingut d'aquesta proposició, l'objectiu de la qual és canviar les bases jurídiques que regulen el coneixement i l'ús de les llengües oficials a l'escola, com també dissentim de la pretensió de ser tramitada per lectura única. No validarem la seva tramitació per

lectura única, perquè, tal com hem exposat a grans trets, contravé les bases jurídiques que regulen aquesta qüestió tan fonamental.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Membres de la Mesa, consellera, diputades, diputats, molt bona tarda. Cinc minuts per posicionar-nos en aquesta proposició de llei de la CUP, de modificació de l'article 14, i de fer-ho pel procediment de lectura única. D'entrada, els he de dir que aquest procediment a nosaltres, doncs, no ens satisfà, no ens agrada, no ens convenç, i ens costarà donar-li suport.

Creiem que aquesta proposició de llei de modificació de l'article 14 en un sistema judicial regressiu, bèl·ligerant, amb una violència judicial com la que s'ha demostrat en contra de l'escola catalana i del català, no aportarà allò que l'escola ara per ara necessita, que és estabilitat, un escenari de no conflicte i poder entrar en millores. I això només pot facilitar, a la bancada de la dreta i de la dreta extrema..., i portar-nos a un escenari, doncs, que no sigui el que justament a la comunitat educativa li pertocaria ara per ara.

Em faig algunes preguntes. Per què modifiquem l'article 14 *només*, si això hagués de tirar endavant? Per què no l'11, per exemple? I per què no tot el títol II de la LEC, de règim lingüístic? Per què posem l'accent en la vehicularitat del català i no en la de l'aranès, que també la necessitem, evidentment?

Suposant que volguéssim tirar endavant una modificació, nosaltres creiem que la LEC és una llei robusta, sòlida, en l'articulat nacional català, i que, per tant, necessitaria no un procediment de lectura única, sinó un sistema ordinari amb els terminis d'esmenes convenients, amb el debat convenient i les compareixences convenients.

Si ara féssim una modificació de la LEC, justament passaria allò que no volíem que passés quan estàvem a punt de modificar la llei de política lingüística i Junts per Catalunya vam fer un pas enrere, que era no obrir una qüestió de constitucionalitat o una possibilitat de recurs en l'abast de la reforma. Per tant, seria incoherent que ara féssim allò que justament no vam voler fer a la Llei 8/22, de 9 de juny.

No volem posar en risc la LEC. No volem posar en risc el títol II de la LEC de cap de les maneres. Aquest canvi seria en sentit oposat al que la comunitat docent, els equips docents, els equips directius, necessiten davant de possibles demandes del vint-i-cinc per cent del català.

Què demanen, els centres? Què ens estan demanant, els centres –perquè hi hem parlat? Què reclama, per exemple, Òmnium? Què volem des de Junts? Doncs que el departament, el conseller Cambray, faci ja instruccions clares que protegeixin jurídicament els centres i els docents per actuar i per no haver d'executar aquesta sentència o per estar al costat i acompanyant les escoles que obligatòriament, en aquest xoc legal que tenim, estan sota les mesures cautelars.

Jo li demanaria al conseller que no es posés de perfil en aquesta qüestió, que ho fes ja. Òmnium parla d'accions necessàries, parla de defensar de forma efectiva el model d'escola catalana i fer front a ingerències constants d'uns tribunals que ataquen directament un consens de país. Ho diu Òmnium, ho diuen les entitats i ho diu molta altra gent.

Esperem que el conseller tiri endavant el pla d'impuls de promoció de l'ús de la llengua als centres. L'esperem urgentment, aquest pla d'impuls. Esperem urgentment el decret de desenvolupament del títol II de la LEC. Esperem que des del Govern es facin instruccions, formació, per augmentar la vehicularitat del català a menjadors, en el monitoratge, en el lleure, etcètera. I que no passi com va passar després de la sentència del vint-i-cinc per cent, que tot l'any 21 i mig any 22 no es va actuar i va ha-

ver de ser aquest Parlament..., quatre grups, que vam haver de, contra rellotge, fer un marc legal nou, que és el de la Llei 8/22, de 9 de juny, i el decret llei.

Aquest marc legal aprovat ens dona garanties? Malauradament no. I aquest és el drama. La fagocitació, la bel·ligerància, l'agressió del sistema judicial espanyol no ens dona prou garanties.

Perdoni que em citi, vicepresidenta, però –vaig acabant– a Junts la llengua ens defineix, la llengua ens fa comunitat. Sense llengua no tenim nació i no tenim independència. Per això també la defensarem.

I, com dic sempre, res més, però també res menys.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, presidenta. Señores diputados, muy buenas tardes. Con esta proposición de ley, los diputados de la CUP demuestran su profunda españolidad, mal que les pese.

Uno de los estereotipos más característicos de la literatura universal española es el pícaro. El Lazarillo de Tormes, Guzmán de Alfarache, la pícara Justina, Rinconete y Cortadillo, Diego de Carriazo, el Buscón Don Pablos o, por ejemplo, el bachiller Trapaza son algunos de los más característicos, más conocidos, personajes de la novela picaresca española. Son personajes de ficción, es cierto, pero reflejan muy bien una época de la sociedad española, de los siglos XVI y XVII, marcada por lo siguiente: apogeo económico y político internacional sin precedentes, aumento demográfico desmesurado y, por consiguiente, la aparición de la mendicidad y del paro. En este contexto se desenvuelve muy bien el pícaro, utilizando todo tipo de trampas, embaucamientos y delitos, obedeciendo únicamente a un código de honor deformado con tal de justificar sus tropelías.

En ese elenco de típicos, podríamos decir, pícaros españoles podríamos encuadrar perfectamente a todos los diputados de la CUP en tropel (*alguns aplaudiments*), porque la CUP –la CUP– nos presenta ahora una modificación del artículo 14 de la LEC que consiste en añadir un adjetivo, «única», en el apartado a: «el tratamiento del catalán como *única* lengua vehicular y de aprendizaje». Claro, a ustedes, los totalitarios, les gusta mucho ese adjetivo de «única», porque solamente admiten una única forma de pensar, una única forma de actuar, ¿verdad? (*Alguns aplaudiments.*) Y si es..., siempre y cuando sea la que digan ustedes, lógicamente, y ordenen.

¿A quién pretenden engañar? ¿Quiere demostrar que son más papistas que el papa, en esto de la imposición del monolingüismo en catalán, ahora que el señor Aragonès ha descubierto, ha manifestado públicamente ese miserable pacto con el Partido Socialista de no acatar la sentencia del veinticinco por cien del español en la escuela? Pues bien, les recuerdo, y también al PSC, que deben respetar al pueblo de Cataluña y a la ley. Les recuerdo, y también al PSC, que existe una sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña que establece que el catalán y el español son lenguas vehiculares en la escuela catalana, debiéndose impartir en porcentajes no inferiores al veinticinco por cien en las asignaturas.

Ustedes, señores de la CUP, siguen obsesionados en despreciar al pueblo de Cataluña. ¡Ah!, por cierto, quería decir también una cosa que ha comentado la diputada del PSC. No sean ustedes tampoco pícaros, ¿eh? Porque «vehicular» no es sinónimo de «curricular»; y, si no, consulten un poquito el diccionario, en catalán o en castellano, que les saldrá la misma definición.

Decíamos, señores de la CUP..., ustedes están obsesionados en despreciar al pueblo de Cataluña, ya que no atienden a su realidad sociolingüística. El español es la lengua materna del cincuenta y cinco por ciento de los catalanes. El talante totali-

tario de ustedes, expresado en los lamentables ejemplos históricos, por ejemplo, del nazismo o del comunismo, es consustancial a la CUP, motivo por el cual los diputados de la CUP se consideran, pues, ciudadanos de primera y por encima de la ley.

Y, como de casta le viene al galgo el ser rabilargo, añaden un nuevo punto *d*, que impone que los proyectos lingüísticos de los centros educativos de Cataluña solo serán garantía de igualdad y de no discriminación si obedecen ciegamente al dogma de que la única lengua vehicular es el catalán. Es decir, prácticamente podríamos hablar de que quien hable español en la escuela, tanto un profesor como personal de administración y servicios o un alumno, tiene que ser erradicado, expulsado del sistema educativo catalán. Muy bien, para ustedes no son demócratas los que contradicen su pensamiento único.

Y acabo. Un ejemplo de su totalitarismo. La semana pasada, en el grupo de trabajo de lucha contra el acoso escolar, la señora Ndiaye produjo vergüenza ajena reconociendo que rechazó la comparecencia de quince personas especialistas en el ámbito de la psicología y de la educación, además de una propuesta de resolución para luchar efectivamente contra el acoso escolar, por el mero hecho de que lo presentaba VOX. Hasta la propia compareciente, la directora de un prestigioso instituto, una organización que lucha efectivamente contra el acoso escolar, le tuvo que llamar la atención exigiéndole que hiciera usted el favor de superar su ideología y le llamó al orden para que aceptara la unidad de acción en contra del acoso escolar. (*Alguns aplaudiments.*)

Bien, señora Ndiaye, acabo con esto. Por cierto, ya que se ha puesto usted tan nerviosa...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ha d'anar acabant, eh?, diputat.

Manuel Jesús Acosta Elías

...también le recuerdo que en la novela picaresca... –ya acabo, sí, por favor–, en la novela picaresca existe la redención, la redención es posible, la mayoría de los pícaros acaban convirtiéndose en ciudadanos ejemplares. No pierda la esperanza.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Jess González Herrera.

Jessica González Herrera

Gràcies, vicepresidenta. Entenem que la llei que avui ens porta la Candidatura d'Unitat Popular, aquesta proposta de modificació de la llei d'educació, de l'article 14 en concret..., i compartim aquesta preocupació de la Candidatura d'Unitat Popular, ja que hem estat immerses, i ho ha repassat la diputada Ndiaye quan parla de què ens ha portat fins aquí..., i això té a veure amb l'ús partidista de l'escola catalana, té a veure amb un embat judicial que sembla no tenir fi, que ens volia obligar a utilitzar un vint-i-cinc per cent de castellà a les aules per part dels tribunals, que..., tot s'ha de dir, uns tribunals que no emeten més del vuit per cent de sentències en català.

I, clar, l'eina que tenim com a legisladores és el blindatge del cos docent català, que no ha d'assumir..., no hauria d'assumir cap mena de responsabilitat en aquesta qüestió, no?, en aquesta judicialització, en tot cas, de les llengües a les aules.

I, en aquest sentit, compartim aquesta lectura, però –ho hem dit diverses vegades i avui ho tornem a dir– la immersió, evidentment, no es toca, i farem tot el que estigui a les nostres mans perquè sigui el criteri pedagògic el que decideixi quin projecte lingüístic és el més adient a les nostres escoles públiques o a aquelles sostingudes amb els diners de tots i totes. I així ho hem fet i així ho farem tantes vegades com calgui.

Hem tingut un consens social, polític i pedagògic. I per això fa tres mesos que es va aprovar en aquesta cambra una eina legislativa que donés seguretat jurídica,

sempre tenint en compte un element clau que contemplava aquesta llei, que són les realitats sociolingüístiques dels centres des d'una perspectiva d'acceptació i de respecte amb l'entorn.

I el català, evidentment, s'ha de defensar i el defensarem sempre: des d'En Comú Podem, des de totes les institucions, des del Congrés dels Diputats, amb la LOMLOE i la majoria que va permetre també el blindatge i respecte de les llengües; ho vam fer també des d'aquí, des del Parlament, en la l'aprovació d'aquesta llei sobre l'ús i aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari. Llavors ja havíem trobat l'eina, en principi.

I entenem que continuem amb el neguit, però, si la preocupació és que el català no s'utilitzi a les aules com a llengua vehicular, doncs, que ho diguin a tots els docents que ho fan cada dia, dia rere dia. Ho estan fent, no pateixin. I, en tot cas, qui té problemes amb el català és qui ho porta als tribunals, i ja van ser conseqüents amb aquest ús partidista de la llengua, així que jo crec que està bé que no ens equivoquem d'enemic.

Però, i sortint d'aquesta lògica, el que ens diuen les dades, i que no deixen de dir-nos les informacions que tenim, és que el problema, el principal problema rau en l'ús social del català. I cap a on s'acostumen a enfocar tots els debats lingüístics sobre l'ús de la llengua? Cap a les escoles. Llavors, no ens cansarem de dir: el problema no està a les aules, està fora d'elles.

I aquí aprofito per demanar a totes les forces polítiques, i especialment aquelles que fan un ús pervers i electoralista de la llengua, com acabem de veure, que deixin al personal docent fer la seva feina, que ells ja compleixen la LEC, i ho fan garantint l'assoliment de les competències en ambdues llengües.

Si la preocupació és el tema competencial, hi ha un parell de dades que diuen que en les avaluacions fetes el 2021 pel Consell Superior d'Avaluació del Sistema Educatiu, a quart d'ESO, la mitjana en llengua castellana era d'un setanta-vuit per cent i en llengua catalana d'un 76,5; a la primària, en llengua catalana hi ha una mitjana de 76,7, i en llengua castellana, d'un 73,5. Si el que li preocupa a la dreta són les competències en castellà, segons el Ministeri d'Educació la nota mitjana en llengua castellana i literatura a les PAU a Catalunya va ser de 6,40, quan la mitjana de l'Estat és de 6,34.

Però dèiem que la solució està en l'ús social: sortim de l'escola sabent parlar català, i una altra cosa és que no es parli als carrers, i aquí, diputats i diputades, hi tenim competències. De fet, la mateixa diputada de la CUP ho ha dit, tenim moltes competències en aquest tema. I el Govern el que ha de fer és fer polítiques específiques en defensa de la llengua: fomentar polítiques públiques que siguin útils per a la població, fomentar la presència del català a les xarxes, fomentar bons mecanismes per a l'accés de tota la població amb una perspectiva de classe, amb una perspectiva que tingui en compte les desigualtats socials i estructurals, que combati la precarietat i que abraci, d'alguna manera, també la diversitat lingüística que tenim en aquest país.

Per tot això –i acabo, presidenta–, votarem en contra la tramitació d'aquesta proposta de modificació de llei. I emplaço sobretot el Govern a que fem polítiques que realment ens facin avançar i que el debat surti d'una vegada de les aules.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... Bé, avui ens porta el Grup Parlamentari de la CUP, que diu no ser nacionalista, una moció en la qual parla d'una proposta de reforma, una proposició de llei de modificació de la llei d'educació de

Catalunya. Una proposta en la qual bàsicament deixa clar, deixa palès quin és el seu sentir, la seva interpretació del que ells consideren la seva nació.

Quan parlen de la llengua..., sembla que el que ells consideren la seva nació només en pugui tenir una, de llengua. És curiós, perquè al món la immensa majoria de les nacions són multilingües, la immensa majoria de les nacions són plurilingües. I, per tant, fins i tot des del seu punt de vista, que considera molt legítimament que la seva nació és Catalunya, és ben curiós que vulguin que l'única llengua vehicular a l'ensenyament dels nostres fills sigui la llengua catalana.

La immensa majoria dels ciutadans de Catalunya convivim amb absoluta naturalitat, amb absoluta normalitat, amb les nostres dues llengües pròpies; «pròpies» en el sentit de ser pròpies, de ser viscudes com una cosa molt íntima per la majoria dels ciutadans de Catalunya. Per tant, crec que no té cap sentit, cap mena de sentit, el fet d'intentar bandejar de l'espai públic de Catalunya la llengua espanyola com a llengua vehicular de les aules, com a llengua vehicular i d'aprenentatge dels nostres fills i filles.

Crec que és fonamental entendre la realitat de Catalunya com una realitat plural i diversa. I, en aquest sentit, intentar foragitar l'espanyol de les aules catalanes és realment una pretensió, a parer meu, que podria ser catalogada d'anticatalana, en la mesura que la llengua castellana o espanyola és tan catalana com la mateixa llengua catalana, igual que la llengua catalana és tan espanyola com la llengua castellana.

Jo crec que són elements que desdibuixen el discurs del nacionalisme identitari que propugnen algunes forces d'aquesta cambra, i apellen precisament a un concepte de ciutadania, un concepte cívic i, en tot cas, a un concepte de nació en termes cívics, que, si més no, permet encabir, en el marc d'una comunitat política, diverses llengües. De la mateixa manera que l'Espanya constitucional de l'any 78 és una nació rica, plurilingüe, diversa, que es reconeix com a tal en la seva Constitució i es reconeix com a tal en el funcionament de les seves institucions, crec que la nostra comunitat, Catalunya, hauria de, precisament, preservar aquest patrimoni lingüístic, aquesta riquesa lingüística, que és el fet que la majoria dels catalans convivim amb absoluta naturalitat, amb absoluta normalitat, amb les nostres dues llengües. Aquesta és, precisament, la normalitat del carrer, és la característica principal de la nostra comunitat, de Catalunya.

També hi ha una qüestió que crec que és important. Quan alguns diuen que aquí ningú no vol erradicar l'espanyol o que hi ha un discurs tremendista per part del que alguns anomenen «la dreta»... Per cert, a mi m'agradaria saber en què es basen alguns per dir que la defensa de l'espanyol a les aules catalanes és una qüestió de dretes. Jo crec que, ans al contrari, hi ha una part fonamental de la ciutadania de Catalunya, de classes treballadores, que té el castellà com a llengua materna, i el fet d'educar-se una persona en la seva llengua materna és fonamental per al seu èxit escolar. Per tant, no crec que pugui ser considerat una pretensió de la dreta quan el que estem demanant, precisament, és el dret dels nostres infants a educar-se *també* en la seva llengua materna.

Nosaltres ho hem repetit a bastament i ho direm tantes vegades com calgui: la nostra pretensió no és un model homologable al de la CUP, no és un model, diguem-ne, que sigui l'antítesi del que defensen els partits separatistes. No volem un sistema monolingüe en castellà, sinó tot el contrari, volem un sistema bilingüe, un sistema que sigui de conjunció lingüística i en el qual el català i el castellà siguin llengües vehiculars a les aules. També l'aranès a l'Aran i, per descomptat, també l'anglès hauria de ser vehicular a les nostres aules.

Però insisteixo en una cosa important: a mi no m'importa tant la salut del castellà, la salut de l'espanyol al món, la salut de l'espanyol com a llengua universal; m'importa sobretot la seva salut, la seva dimensió catalana, la dimensió catalana de la llengua espanyola, la dimensió catalana de la llengua castellana, que és el que realment ens hauria d'ocupar a nosaltres com a diputats al Parlament de Catalunya.

I és evident que la dimensió catalana de la llengua espanyola és d'un menysteniment institucional considerable, amb una pretensió per part de partits nacionalistes que volen deixar totalment de banda l'espanyol com a llengua vehicular, com a llengua d'aprenentatge, precisament per la seva inveterada hispanofòbia, per la seva pretensió de foragitar tot el que tingui a veure amb Espanya de les vides dels ciutadans de Catalunya.

Acabo, presidenta. Crec que és una autèntica llàstima aquesta obsessió hispanòfoba, aquesta pretensió, hi insisteixo, de deixar de banda tot el que tingui a veure amb Espanya, perquè forma part del nostre patrimoni cultural i del nostre patrimoni sentimental i col·lectiu. Per tant, defensarem sempre el castellà i el català a les aules en peu d'igualtat.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, vicepresidenta. La verdad es que no tenía pensado intervenir en este punto, porque simplemente hablamos de si procede o no la lectura única y, por tanto, era analizar los requisitos. Nosotros entendíamos que no se daban, pero bueno, ya que la diputada de la CUP ha tenido a bien citarnos, pues, quiero salir a responderle y, además, a darle las gracias. Quiero darle las gracias porque usted nos ha recordado hoy aquí que, cada vez que el separatismo vulnera los derechos lingüísticos de los alumnos, el Partido Popular es quien defiende esos derechos. Y usted recordaba los recursos presentados por el Partido Popular ante el Tribunal Constitucional, así que muchísimas gracias a la diputada de la CUP.

Y le quiero explicar también que, ante este nuevo decreto y la ley que aprobaron en los últimos meses en este Parlamento para vulnerar la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña y saltarse, pues, esa obligatoriedad de como mínimo un veinticinco por ciento, también el Partido Popular ha recurrido esa ley y ese decreto ante el Tribunal Constitucional.

Esto era una tarea que tenía que haber hecho el presidente del Gobierno, pero de nuevo el señor Sánchez prefirió a darles la espalda a las familias, darles la espalda a los alumnos, para ponerse del lado de sus socios, los separatistas. Así que, sí, ante la indiferencia y el «conchabeo» del señor Sánchez con los separatistas, la responsabilidad del PP. Y tantas veces ustedes se saltan la ley, tantas veces nosotros iremos a defenderlo ante los tribunales y donde haga falta.

Usted decía: «S'entesten...» Sí, estem molt entestats. Estem entestats en que aquest Parlament treballi dins de la legalitat, dins de les normes que tots ens hem donat. I jo entenc que això és un concepte que a vostès els hi fa una mica d'angúnia, però, miri, és que la democràcia va així.

Més coses. Hablábamos de si tocaba o no tramitar esta proposición de ley mediante la lectura única. Como les decía al inicio, nosotros creemos que no. Es verdad que simplemente se está modificando una parte muy pequeña de la ley, pero creemos que el fondo es muy significativo. Estamos hablando de la vulneración de los derechos de los alumnos, que va en contra de los criterios pedagógicos, que va en contra también de las recomendaciones de la UNESCO. Y quiero recordarles que hay más de mil artículos de la UNESCO donde recomiendan la escolarización en lengua materna, y precisamente ustedes están negando esa escolarización en lengua materna a los niños catalanes. La lengua materna mayoritaria en Cataluña es el castellano, les guste a ustedes o no les guste. Especialmente sangrante es con el caso de los alumnos con necesidades especiales, porque ustedes están perjudicándoles por su obsesión de erradicar el español en las aulas.

Y a la diputada Jess González, que ahora no la veo, pero alguien de su grupo se lo podrá..., bueno, no hay nadie; no le interesa a nadie de los comunes, por lo visto, este debate, pero ella nos hablaba de los resultados y las pruebas de castellano. Bueno, si ustedes quieren hablar de castellano y de pruebas y de resultados, pues, hagamos pruebas homologables. Ella ha citado las pruebas de las PAU. Nosotros estamos hartos ya de pedir PAU idénticas en todo el territorio. Cuando tengamos esas pruebas idénticas y homologables, entonces podremos hablar de resultados, y ahí es donde veremos el nivel.

Porque ya les digo yo que es imposible que, con dos horas de español a la semana, los niños catalanes tengan igual o mejor castellano que los niños de La Rioja, los niños de Burgos o los niños que estudian todas las horas de la semana en castellano. Es que es imposible. Si es que no hacen falta más datos ni más pruebas, si es que es una cosa de lógica aplastante, pero ustedes parece que, de esto, carecen.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Mònica Palacín i París.

Mònica Palacín i París

Gràcies, vicepresidenta. Molt bona tarda a totes i a tots. Bé, el passat mes de juliol d'enguany, un vuitanta per cent del Parlament –106 de 135 diputats i diputades– avalàvem la nova llei sobre l'ús i aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari. Ho fèiem aquí al Parlament. Ho fèiem pensant en frenar l'amenaça dels tribunals sobre el model lingüístic català i evitar la imposició del vint-i-cinc per cent del castellà a l'escola.

És a dir, érem capaços de posar la llengua i l'escola per davant de tot, deixant de banda els interessos partidistes, perquè sabíem que això no anava de partits –això no va de partits–, sinó de país, de cohesió social, d'equitat, d'igualtat d'oportunitats i de cultura, també, com tantes vegades repetim.

En aquell moment la CUP va decidir quedar-se fora de l'aritmètica parlamentària –el mes de març–, que hagués fet més ampli el consens en la defensa del model educatiu i de la llengua catalana, en la defensa dels centres i en trobar totes les eines per mantenir els tribunals fora dels centres educatius. Ens va saber greu que la CUP quedés fora d'un consens històric de país, que no se sumés a protegir la llengua i la comunitat educativa, generant un nou marc útil per a l'escola catalana. I avui, cregui'm, ens sap molt greu mostrar la nostra disconformitat amb la seva proposta.

Ens sap greu que la seva proposta sigui d'enfrontament a la mateixa llei que saben que té un ampli consens democràtic no només per partits d'aquesta cambra, sinó també per part d'entitats, personalitats de la societat civil i una part molt significativa de la comunitat educativa, que hi ha donat suport.

Saben, a més, que la nova llei funciona i allunya l'amenaça del vint-i-cinc per cent. Complementada, a més, amb un decret llei que dona tota la responsabilitat al Govern i l'allunya de les direccions dels centres.

Hem vist, com ha passat al mes de juliol, que el TSJ admet que ara ja no pot aplicar la sentència del vint-i-cinc per cent. L'estratègia del vuitanta per cent d'aquesta cambra funciona. Deixem els docents en pau i, sobretot, protegim-los perquè puguin fer la seva feina.

Creiem, doncs, que la seva proposta no només va en contra d'aquest consens del vuitanta per cent del Parlament i de posar el país i la seva llengua per davant de tot, sinó que simplement pot trencar un consens. No volem debilitar-lo. Els demanem que se sumin a l'estratègia de mirada llarga. Els volem als consensos que representen tot el país; escolti'm, diputada Ndiaye. I, per tant, no podem facilitar que s'obrin esclètxes al que vam aprovar al juliol, a una eina tan necessària com útil.

Companys i companyes de la CUP, saben perfectament que quan som més, som més forts i som més útils a la ciutadania. Per això estem aquí –per això estem aquí–, per ser útils a la ciutadania i donar solucions, bones solucions. I sumant, sempre sumant, hem sigut capaços d'avançar i aconseguir grans objectius, com hem fet possible dotant el país d'un marc regulador perquè els tribunals no tornin a ingerir en política i en el nostre model educatiu.

I ara sí que faig una reflexió: en la intervenció per a l'aprovació de la llei sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües vam demanar conjurar-nos per la llengua i el sistema educatiu del país, seguir treballant plegats, plegades, per aquests amplis consensos davant d'aquells que volen utilitzar la llengua per al conflicte constantment i no deixar que ens divideixin com a país per qüestions lingüístiques. Vam dir que començàvem un camí que de ben segur seria llarg, i la realitat és aquesta, convençuts, però, que les eines de les que ens hem dotat són ara les millors. I tingui clar que seguirem fermament obstinades en garantir que el català segueixi sent la llengua del sistema educatiu d'aquest país.

Nosaltres no estem per fer soroll, no estem per generar problemàtiques. Estem per treballar centrats, cent per cent, en tirar endavant per ajudar la gent i aquest país, i perquè les nostres escoles acompanyin i formin ciutadans i ciutadanes lliures, compromesos i tolerants amb tothom, vinguin d'on vinguin, parlin la llengua que parlin, pensin com pensin, sense carnets de catalans «de tota la vida» o dels «altres», ciutadans i ciutadanes que estimin la Catalunya sencera.

Esquerra Republicana, sempre al costat de l'escola en català, la comunitat educativa i els seus alumnes. És per això que avui votarem en contra de la lectura única, perquè creiem que els temes cabdals de país s'han de consensuar amb majories àmplies, com ja es va fer. Com sempre, seguirem comptant, malgrat tot, amb vostès.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Sí, diputada Ndiaye, per què em demana la paraula?

Nogay Ndiaye i Mir

Vicepresidenta, demano la paraula per al·lusions, perquè hi ha un diputat d'extrema dreta que ha fet unes al·lusions fallaces sobre la meua persona en una comissió.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

D'acord. Trenta segons, diputada.

Nogay Ndiaye i Mir

Doncs bé, la comissió a la que feia referència no era una comissió, sinó un grup de treball, el grup de treball sobre assetjament. I aquí hi ha diputats d'aquesta cambra que repeteixen com un mantra que fan sempre propostes de compareixença d'entitats i professionals de la psicopedagogia i que nosaltres hi votem en contra sistemàticament. I la meua afirmació va ser aquesta: «Sí, i continuarem votant en contra de qualsevol proposta que vingui de l'extrema dreta, dels racistes, dels homòfobs, dels xenòfobs.» I, sobretot, en un grup sobre assetjament escolar, perquè els seus discursos d'odi són els que provoquen molt sovint aquest assetjament escolar.

I, per tant, ho reitero. I ningú em va cridar a l'ordre. De fet, hi va haver diputades dels altres grups parlamentaris que em van donar les gràcies per la meua intervenció.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. (*Manuel Jesús Acosta Elías demana per parlar.*) Diputat, per què em demana la paraula? No hi ha hagut una al·lusió directa en nom del diputat, sinó de tot el collectiu... (*Veus de fons.*)

Manuel Jesús Acosta Elías

Amb permís, sí. Gràcies. Per al·lusions també, igual que la senyora diputada Ndiaye.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Li dono trenta segons, i l'adverteixo que el tallaré si acaba sent discriminatòria la seva aportació.

Manuel Jesús Acosta Elías

Aquests prejudicis no els entenc, però bé... El grup de treball de l'assetjament escolar no s'emet en vídeo per, d'alguna manera, protegir la intimitat de les persones que hi són presents; el que sí que es grava és l'àudio, no? Per tant, jo demano a tots els que ho vulguin que en repassin l'àudio, i veuran com la senyora presidenta de la Nace li crida l'atenció a la senyora Ndiaye dient que, si us plau, deixi de banda la seva ideologia i que tingui una unitat d'acció per lluitar fermament contra l'assetjament escolar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant del Ple de la proposició de llei de modificació de l'article 14 de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única i els vots negatius són en contra a la tramitació en lectura única.

Comença la votació.

Doncs aquesta tramitació en lectura única s'ha rebutjat, per 9 vots a favor, 120 en contra i cap abstenció.

Per tant, vist el resultat de la votació, aquesta proposició de llei es tramitarà segons el procediment legislatiu ordinari.

Donat que s'ha posposat el següent punt de l'ordre del dia, suspenem la sessió fins demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a les set del vespre i dos minuts.